

PARTENERIAT STRATEGIC

USS SAN JACINTO LA CONSTANȚA

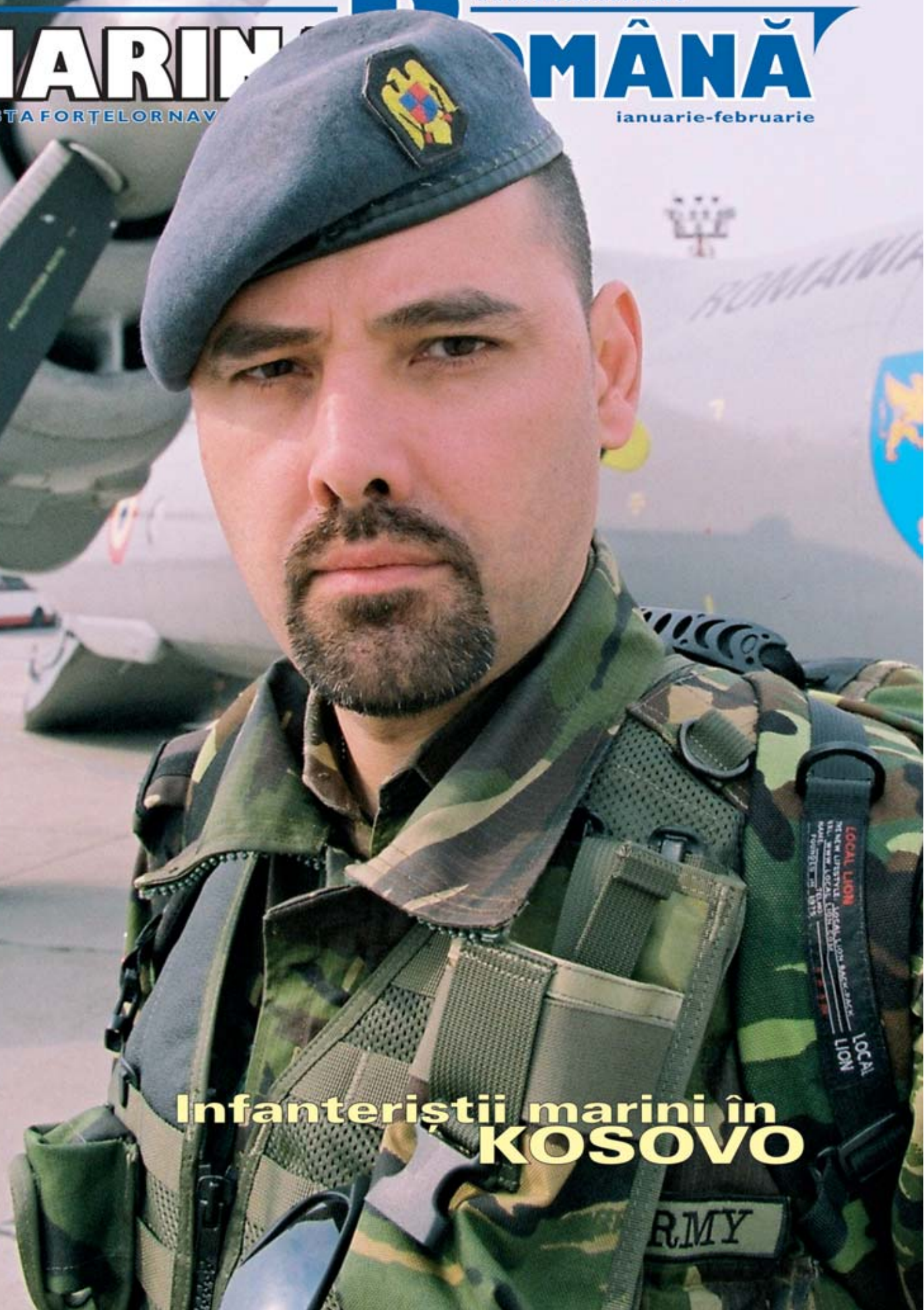

www.fortele-navale.ro

MARINĂ ROMÂNĂ

REVISTA FORTELOR NAVALE

ianuarie-februarie

**Infanteriștii marini în
KOSOVO**

Ochiul Flotei

◀ 24 ianuarie 2008, Centrul istoric al oraşului Constanţa, Piaţa Ovidiu.

Tradiţionala horă a bucuriei, „Hora Unirii”, a încheiat manifestările organizate cu ocazia Zilei de 24 ianuarie.

Foto: Cristian SPĂTARIU.

▼ 29 ianuarie 2008, Academia Navală „Mircea cel Bătrân”.

Studentii anului al II-lea ai Facultăţii de Marină Militară, specialitatea navigaţie, hidrografie şi echipamente navale, în timpul rezolvării subiectelor de examen.

Foto: Olivia BUCIOACĂ.

Coperta 1: Maiorul Marius
Gheorghescu, comandantul
Detașamentului ROFND
al Forțelor Navale.
(Foto: Bogdan Dinu)

Coperta 4: Promovarea
carierii în Forțele Navale.
(Foto: Direcția Relații Publice
a Ministerului Apărării)

SUMAR

ȘTIRI DIN FLOTĂ 4

PARTENERIAT STRATEGIC

„Fundatia” unui parteneriat
strategic se construiește și prin
cooperare navală bilaterală 6

INSTRUCȚIE

Forțele Navale la ora bilanțului 13

Simularea, baza exercițiilor reale 14

Detașamentul ROFND XVI -
gata de misiune! 16

AVIAȚIA NAVALĂ

Al doilea PUMA NAVAL la zbor 20

INTERVIUL REVISTEI 22

SUMMIT NATO 24

PSIHLOGIE NAVALĂ 32

ALMA MATER 34

CÂNTECELE MARINEI 39

ANIVERSĂRILE MARINEI

Octogenara Ligă Navală Română 40

SIAJUL ISTORIEI 50

NATO și Balcanii de Vest

Dr. Oana-Cristina Popa
Ambasador extraordinar
și plenipotențiar al României
în Republica Croația

Participarea fregatei *Regele Ferdinand* la exercițiul Noble Midas 2007, a pus în valoare profesionalismul comenzii și echipajului fregatei în îndeplinirea misiunilor ce i-au revenit în cadrul forței NATO și au evidențiat rolul tot mai important pe care structurile militare românești participante la exerciții practice, precum și la diverse misiuni îl au la nivelul Alianței.

Exercițiul Noble Midas 2007 a fost un examen pentru Alianța Nord Atlantică și a demonstrat capacitatea NATO (NRF 10) de a acționa întrunit, într-o situație de criză, prin participarea mai multor subunități din diverse state membre, în diverse medii, naval, terestru și aerian.

Exercițiul a fost un examen și pentru Croația, în perspectiva summit-ului NATO de la București, privind capacitatea sa de a oferi suport logistic/ „host nation”, dar și de a participa nemijlocit la acțiunile NATO, într-o zonă deosebit de importantă sub aspectul securității, zona adriatică-mediteraneană.

Presa croată a subliniat nivelul ridicat al profesionalismului tuturor participanților la exercițiu, inclusiv al fregatei *Regele Ferdinand*. Participarea fregatei *Regele Ferdinand* la exercițiu reprezintă unul dintre multele și importante argumente pentru care summit-ul NATO din acest an se desfășoară la București.

Balkanii de Vest au o valoare deosebită pentru arhitectura de securitate internațională și, implicit, pentru Alianța Nord Atlantică, ca fiind unul dintre principalii actori ai acestei arhitecturi. Valoarea geopolitică și geostrategică a Balkanilor de Vest este dată de importanța intrinsecă a acestui

areal, de conexiunile, directe sau mediate, cu alte importante zone precum Marea Neagră, Marea Mediterană și Nordul Africii, Europa Centrală și Orientul Mijlociu, precum și de volatilitatea situației de securitate - riscuri clasice precum viitorul provinciei Kosovo (între timp provincia Kosovo și-a declarat independența pe data de 17 februarie, n.n., iar primul detașament de militari din Forțele Navale a plecat în misiune în Kosovo pe data de 28 februarie), sau riscuri asimetrice precum ruta principală de trafic ilegal, etc.

Summit-ul NATO de la București are ca unul dintre principalele atribuții confirmarea importanței regiunii sud-est europene, cu acest prilej urmând să demareze procesul de integrare efectivă a Balkanilor de Vest în NATO, prin invitarea uneia sau mai multor state din cadrul Cartei Adriatice (A3) la care participă Albania, Croația și Macedonia.

Sud-estul Europei și stabilitatea în Balkanii de Vest reprezintă pentru România o prioritate geostrategică atât datorită proximității geografice, cât și datorită unor experiențe istorice care și-au pus amprenta pe acest spațiu în ansamblul său. De aceea, experiența și succesele României atât în planul NATO, cât și al Uniunii Europene, reprezintă o valoare pentru statele din Balkanii de vest care pot utiliza această experiență, pe care România o împărtășește oricând este necesar sau i se solicită, în vederea integrării acestora în clubul statelor europene și euroatlantice. ■

Șeful Statului Major General, amiralul dr. Gheorghe Marin, s-a întâlnit vineri, 15 februarie, la sediul Ministerului Apărării, cu președintele Comitetului Militar al Uniunii Europene, generalul Henri Bentégeat, care a efectuat o vizită oficială în România. În timpul convorbirilor oficiale, au fost abordate, relația Armatei României cu structurile militare ale Uniunii Europene, precum și teme ca: rolul și locul Comitetului Militar în procesul de elaborare a deciziilor în cadrul UE; cooperarea militară dintre NATO și UE și rolul parteneriatului strategic NATO-UE pentru securitatea europeană și globală; importanța dezvoltării capacităților majore în cadrul Uniunii, cu referire directă la operaționalizarea grupurilor tactice de luptă; rolul Comitetului Militar în promovarea Politicii Europene de Securitate și Apărare. Șeful SMG a prezentat detalii privind transformarea Armatei României, situația participării cu forțe la operații și misiuni de gestionare a situațiilor de criză și aprecieri naționale privind situația de securitate la nivel regional. (L.M.)

Foto: Petrică Mihalache

Foto: Olivia Bucioacă

În perioada 18 februarie - 18 martie 2008, echipajul corvetei *Amiral Petre Bărbuneanu* (260) a executat modulul instrucției operaționale de bază, sub coordonarea Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale. După evaluarea inițială a nivelului de pregătire, specialiștii de la CISE au desfășurat la bordul navei instrucție teoretică și exerciții practice cu echipajul navei. Demarat în anul 2007, programul de pregătire și evaluare realizat de CISE are ca scop uniformizarea anumitor proceduri și moduri de operare standard NATO. O parte din aceste proceduri, vor fi aplicate de echipajul corvetei în cadrul exercițiului BLACKSEAPARTNERSHIP 08 din luna aprilie. Evaluarea modulului instrucției operaționale de bază a fost făcută și în cadrul ieșirilor pe mare din luna februarie și începutul lunii martie. (M.E.)

Tradiționala slujbă de Bobotează, importantă sărbătoare creștină, oficiată pe 6 ianuarie în porturile de la mare și Dunăre a pus la încercare credința și răbdarea credincioșilor, însă nici gerul și nici vântul puternic nu i-au putut împiedica să reziste vremii și să ia parte la slujba religioasă. În acest an, în premieră, a avut loc la Mangalia, un amplu ceremonial militar și religios. Sfânta Liturghie oficiată de un sobor de preoți militari din Forțele Navale, la biserica militară „Sf. Maria”, a fost urmată de procesiunea spre portul turistic, la care au participat, pe lângă enoriași, plutoane de soldați și gradați voluntari. Prin grija comandantului și a preotului garnizoanei Mangalia, a fost ridicată în port o cruce de gheață. Pentru recuperarea crucilor aruncate în mare, s-au întrecut scafandrii Forțelor Navale. O slujbă similară a avut loc în Portul Tomis din Constanța dar și în porturile Tulcea și Brăila, acolo unde Forțele Navale sunt prezente. (O.B.)

În perioada 5-12 ianuarie, remorcherul fluvial 328 al Secției 325 Logistice Tulcea a desfășurat misiuni în sprijinul populației izolate din suburbia Tudor Vladimirescu a municipiului Tulcea. Remorcherul fluvial 328 a executat această misiune în urma solicitării Primăriei Tulcea, având în vedere că circulația pentru navele civile a fost interzisă în acea perioadă pe Dunăre din cauza prezenței sloiurilor de gheață. Nava militară a asigurat trecerea Dunării în special pentru copiii școlari și cazurile de urgență, în cele cinci zile de acțiune fiind transportate aproximativ 450 de persoane. Activitatea remorcherului fluvial 328 a fost intens mediatizată, nava fiind încă o dată la început de an, „vedeta Forțelor Navale”. (M.E.)

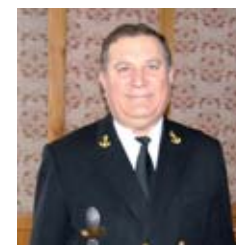
Foto: Secția 325 Logistică Tulcea

Foto: Cristian Spătaru

doilea război mondial. Participanții au analizat posibilitățile tehnice și financiare ca navei să-i fie redat farmecul de odinioară și să intre în patrimoniul național. În cadrul ședinței a fost constituit un comitet de inițiativă care să adune toate propunerile de transformare a navei în muzeu și să demareze procedurile pentru ca acest demers să fie unul reușit. (M.E.)

Vineri 29 februarie, la Cercul Militar din Constanța a avut loc ședința reunită a membrilor Ligii Navale, filiala Constanța și a Clubului Amiralilor. Tema discuției a fost recuperarea canonierei *Eugen Stîhi* din cadrul Centrului de colectare de la Mangalia și transformarea ei în navă muzeu. Au fost aduse în discuție atât istoria navei, importanța acesteia pentru Forțele Navale Române în decursul timpului dar și participarea cu succes a navei la operațiile de dragaj desfășurate în al

În baza Decretului Președintelui României nr. 275/19.02.2008, publicat în Monitorul Oficial nr. 131/20.02.2008, contraamiralul Ioan COSTI, director adjunct al SMG, a fost înaintat la gradul de viceamiral și a fost trecut în rezervă cu noul grad.

Manifestările dedicate Zilei Unirii s-au desfășurat joi 24 ianuarie în toate garnizoanele de marină, acolo unde ceremonialurile militare și religioase s-au încheiat cu defilarea Gărzii de Onoare și cu spectacole folclorice care au reiterat momentul 1859 prin tradiționala „Horă a unirii”. Aniversarea celor 149 de ani de la înfăptuirea Unirii Principatelor Române a prilejuit organizarea pe platoul Academiei Navale „Mircea Cel Bătrân”, a unei evocări a momentului 24 ianuarie 1859 și a concertului de fanfară a Muzicilor Militare. Evenimentul a fost marcat și de Cercurile Militare din Constanța, Mangalia și Tulcea, prin organizarea unor simpozioane, evocări istorice, expoziții de carte și ample spectacole artistice. Pentru a transpune auditoriul în spiritul Unirii, Cercul Militar Mangalia a organizat, în seara de 24 ianuarie, concursul „Cine știe câștigă” cu tema „149 de ani de la Unirea Principatelor Române”, competiție la care au participat echipe formate dintr-un ofițer și un maestru militar de marină, din unitățile garnizoanei Mangalia. (O.B.)

Foto: Cristian Spătaru

Foto: Octavian Tărăbuță

„FUNDAȚIA” unui parteneriat strategic se construiește și prin cooperare navală bilaterală

Prima vizită la Constanța din ultimul deceniu a unui crucișător american din clasa *Ticonderoga*, *USS San Jacinto*, s-a derulat la sfârșitul lunii februarie

Text și foto: **Bogdan DINU**

Pornind de la titlul rubricii

Titlul rubricii, inițiat în numărul trecut al revistei, ne obligă la câteva mici precizări. Sintagma „parteneriat strategic, politic și militar” era utilizată, în cele mai multe cazuri, pentru a desemna relațiile privilegiate existente între România și Statele Unite, inclusiv și, am putea spune, mai ales militare, la care se adaugă, din extensia axei de politică externă București-Londra-Washington, și Marea Britanie. Recent, după vizita președintelui Franței la București, se vorbește de un parteneriat strategic și militar și cu Franța. Așadar rubrica dorește să nuanțeze relațiile speciale existente în plan militar între România (și implicit Forțele Navale Române) și cele trei state menționate anterior chiar dacă uneori demersul nu mai este atât de evident deoarece toate țările amintite sunt, ca și noi, membre ale Alianței Nord-Atlantice și am putea spune că face „conurență neloială” rubricii deja existente, „Pavilion NATO”.

Doar în aparență pentru că aici ne-am propus să grupăm activitățile și vizitele prietenilor din Alianță care trec dincolo de ceea ce numim în mod uzual „bilateral” și pe care dorim să le punem în evidență. Pentru că, realitatea o demonstrează, chiar dacă suntem toți membri ai Alianței, amploarea și intensitatea cooperării și schimbului de experiență este diferită de la o marină la alta. Uneori chiar prea evident. În legătură cu ceea ce unii din cititorii noștri ar putea numi „americanizarea” revistei noastre din ultimele numere vă asigurăm, încă o dată, că nimeni nu are simpatii proamericane manifeste. Pur și simplu este vorba de un calendar încărcat al cooperării bilaterale (cu trei-patru activități cu nave anuale), cu numeroase și variate activități și pentru că îi interesează. Sau, parafrazând replica arogantă a unui personaj din zilele noastre, „pentru că vor și pentru că își permit”. Să nu uităm că sunt cea mai mare forță navală a planetei și că foarte puține marine își permit luxul de a trimite de trei-patru ori pe an o navă care să facă turul Mării Negre. Iar noi, lucrând cu „materialul clientului” (și aici deschiderea față de presa de marină nu e de ignorat), nu facem decât să reflectăm, cât mai fidel sperăm noi, realitatea. Punct și de la capăt.

Instantaneu de la vizita protocolară efectuată de delegația americană la Comandamentul Flotei.

Semnarea în cartea de onoare a Comandamentului Flotei.

Fotografie de grup pe terasa Comandamentului Flotei la finalul vizitei.

În vizită la Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”.

Primul tur, prima escală

Desfășurată aproape în aceeași perioadă ca și anul trecut (atunci era vorba de distrugătorul *USS The Sullivans*) vizita cruciătorului *USS San Jacinto (CG 56)* a fost ceea ce numim una doar „de uscat”, adică toate evenimentele s-au derulat (între 21 și 24 februarie) la cheu sau în unități din Forțele Navale fără a fi precedate sau urmate și de exerciții navale comune în Marea Neagră. Acestea au avut loc totuși două săptămâni mai târziu în zilele de 6 și 7 martie, după ce *USS San Jacinto* a vizitat porturile Varna și Odessa și a lucrat cu forțele navale ale țărilor respective. Modalitatea de lucru nu este una neobișnuită deoarece așa s-au petrecut lucrurile și în anul 2006 cu distrugătorul *USS Porter* care, după vizită și exercițiile comune din februarie, a revenit pentru „runda a doua” în Marea Neagră în luna aprilie. Un astfel de tur al Mării Negre l-a realizat și cruciătorul *USS San Jacinto* în lunile februarie și martie dar nouă ne-a reținut atenția prezența la bord (sosit cu avionul din Italia și ambarcat la bord la Constanța) a „prieteniului nostru”, comandorul Chip Walter, comandantul Grupului de Luptă 67 și al Forțelor Maritime de Recunoaștere și Supraveghere din Flota a 6-a de la Sigonella. Prezent pentru a treia și ultima oară în România înainte de predarea comenzii din luna iunie, comandorul ne-a dat câteva detalii despre prezența cruciătorului *USS San Jacinto* la Constanța: „După cum cunoașteți, mă aflu pentru a treia oară în România. Ceea ce facem este să stabilim un parteneriat. Fundația pe care o construim acum prin cooperarea navală bilaterală ne va permite să dezvoltăm stabilitatea și coordonarea dintre cele două marine. Este ceva unic, special, pentru toate națiunile implicate în domeniul securității maritime. De fiecare dată când venim în Marea Neagră, și mai ales acum cu o navă mare și onorabilă cum este „*San Jacinto*”, vizităm mai multe porturi. Tot ceea ce facem, fie prin acțiuni

bilaterale sau multilaterale, este subsumat îmbunătățirii securității și siguranței maritime.” *USS San Jacinto* a părăsit portul de ataș Norfolk în luna noiembrie și de atunci acționează în zona de responsabilitate a Flotei a 6-a urmând să ajungă, după Marea Neagră și Mediterana, în nordul Europei și Africa.

„O navă mare și onorabilă”

Intertitul de mai sus reflectă mândria proprietarilor și utilizatorilor unei astfel de nave. În epoca internetului detalierea caracteristicilor și performanțelor unei astfel de nave (așa cum o făceam acum câțiva ani la rubrica „Oaspeții ai Forțelor Navale”) ar putea părea inutilă. O facem totuși pentru cei care nu au timp, sunt pur și simplu pasionați sau care doar doresc să afle informațiile într-o formă concentrată și, mai ales pentru că tipul de navă, vechi de mai bine de două decenii, rămâne unul de bază în Marina Militară a Statelor Unite. „Distrugătoarele și cruciătoarele AEGIS sunt nave multiroi. Misiunea de bază este cea de apărare anti-aeriană și putem asigura protecția unui grup de luptă, de exemplu a unui portavion și a celorlalte nave de escortă împotriva atacurilor aeriene și, în egală măsură împotriva amenințărilor de la suprafață, a submarinelor și a altor tipuri de amenințări militare. Dar femeile și bărbații de la bordul acestei nave, ca și sistemele pe care le operează, au și un alt rol, acela de a lucra cu partenerii noștri din orice colț al globului, de a dezvolta tehnici care să conducă la îmbunătățirea siguranței maritime, securității, stabilității și prin aceasta la prosperitate și pace în zona partenerilor implicați”, ne-a declarat comandorul Matthew Sharpe, comandantul navei. Prima navă și cea care a dat și denumirea clasei a fost *USS Ticonderoga (CG 47)* și a intrat în serviciu pe 22 ianuarie 1983. Între timp, primele cinci unități (de la CG 47 la CG 51) au fost deja retrase din serviciu rămânând în activitate 22 de nave. Costul

unei astfel de unități se ridică undeva la un miliard de dolari ceea ce nu este deloc puțin. Ce se oferă la acest preț? Aproape orice: un deplasament de 9600 de tone, 173 de metri lungime, 16,8 metri lățime, 10 metri pescaj, o viteză de peste 30 de noduri, o putere instalată de aproximativ 80.000 de cai putere, sistemul AEGIS, sistem vertical de lansare pentru rachetele Standard, Tomahawk și ASROC, torpile MK 46, rachete Harpoon, tunuri calibrul 127 mm, Phalanx, Bushmaster, două elicoptere SH-60 Seahawk (LAMPS III). La care se adaugă, probabil, capabilități nucleare. Răspunsul la întrebarea dacă există arme nucleare la bord, pe care i-am adresat-o comandorului Matthew Sharpe, rămâne unul delicat și, mai ales diplomatic: „Este o întrebare pe care ar fi trebuit să o adresați eșalonului superior. Nu cred că s-a precizat vreodată, în mod clar și specific, despre prezența sau absența armelor nucleare de la bordul navelor din Marina Militară a Statelor Unite. Și nu aș dori să fac eu comentarii acum”. Noi doar am încercat.

USS San Jacinto a marcat cu puțin timp în urmă, mai exact pe 23 ianuarie, 20 de ani de la intrarea în serviciu. Două decenii pare o perioadă mare de timp dar navele sunt permanent modernizate așa cum a fost și cazul recent al lui *USS San Jacinto*. În prima decadă a lunii ianuarie, amiralul Mark Fitzgerald, comandantul Forțelor Navale americane din Europa, a vizitat nava la Napoli și i-au fost prezentate modernizările realizate. Nava are un echipaj format din 35 de ofițeri, 27 de maiștri militari și 340 de marinari. Numele navei este dat de locul bătăliei din 1836 unde Sam Houston l-a învins pe generalul și președintele Mexicului, Santa Anna, bătălie care a avut drept rezultat înființarea Republicii Texas, cea care mai târziu a adus guvernului federal peste un milion de mile pătrate și a format teritoriul a zece state. Aceasta ar fi, în linii mari, povestea cruciătorului *USS San Jacinto*. Am insistat asupra navei deoa-

rece este prima vizită a unui cruciător din clasa *Ticonderoga* la Constanța din ultimul deceniu. Pentru amatorii de statistici, ultima navă a clasei care a vizitat Constanța a fost *USS Thomas S. Gates (CG 51)* și s-a aflat în urbea noastră cu ocazia exercițiului *RESCUE EAGLE 97*, între 13 și 20 august 1997, în prezent fiind scoasă din serviciu.

Vizite protocolare și schimb de experiență

Primiriile oficiale – în egală măsură dovezi de curtoazie dar și întâlniri de lucru – nu lipsesc din programul escalii nici unei nave militare la Constanța. Comandamentul Flotei a găzduit pe 22 februarie primirea oficială de către contraamiralul de flotilă Mircea Rusmănică, comandantul Flotei, a comandorului Chip Walter și a comandorului Matthew Sharpe, comandantul navei. Astfel de întâlniri, mai mult sau mai puțin protocolare, au mai ales rolul de a crea legături personale între participanți pentru o și mai bună colaborare în viitor. Cu atât mai mult cu cât unii dintre participanți – i-am numit aici pe comandorul dr. Ștefan Georgescu, șeful de stat major al Flotei și comandorul Chip Walter – s-au mai întâlnit și au navigat împreună pe mare. Continuând ideea, desigur la un alt nivel ierarhic și la o altă dimensiune, prezența ofițerilor străini, în număr cât mai mare, la bordul navelor americane a devenit unul din elementele noii strategii maritime americane, relevant explicit atât de amiralul Gary Roughead, șeful operațiilor navale (comandantul) din US Navy dar și de contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, într-un interviu din numărul trecut al revistei în care aprecia că „e importantă într-adevăr participarea și, din punctul meu de vedere, participarea tinerilor pentru că ei sunt cei care vor prefigura ceea ce se va întâmpla peste 10-20 de ani.”

O constatăm a ultimelor vizite ale partenerilor americani o reprezintă interesul

pentru capabilitățile școlilor de subofițeri și dezvoltarea cooperării în domeniu, în particular cu Școala Militară de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu”, maiștrii militari principali de pe *USS San Jacinto*, conduși de secundul navei, locotenent-comandorul Matthew Phillips, efectuând o vizită de documentare la instituția care pregătește maiștri militari pentru Forțele Navale. Leadershipul, rolul subofițerului și maestrului militar, schimbul de experiență, iată temele și subiectele de discuție dintre conducerea școlii și oaspeții americani. Comodorul Chip Walter: „Dezvoltarea maestrilor militari este piatra unghiulară a leadershipului pe navele marinei militare americane și ceea ce încercăm să facem este să vă transmitem anumite informații dar, în egală măsură, să învățăm de la voi. Poate astfel reușim să ne îmbunătățim propriul program și poate este o oportunitate pentru voi să vedeți cum ne instruiți proprii oameni.”

Amintindu-ne de USS Cole ...

De regulă ne concentrăm mai mult asupra navelor și mai puțin asupra interlocoitorilor noștri. Cariera comandorului Matthew Sharpe ne-a atras totuși atenția fie și numai datorită celor trei ambarcări pe portavionul nuclear *USS Enterprise (CVN 65)*, ofițer responsabil cu reactorul nuclear, lucru neobișnuit în US Navy, dar și pentru funcțiile pe care le-a îndeplinit la Biroul Șefului Operațiilor Navale, director pentru lupta la suprafață, unde s-a ocupat de resursele pentru distrugătoarele și cruciătoarele AEGIS, proiectul „Smart Ship” ca și de elaborarea cerințelor pentru următoarea generație de distrugătoare. Dar probabil că cea mai dramatică experiență a trăit-o atunci când, aflându-se la comanda distrugătorului *USS Donald Cook (DDG 75)* a răspuns apelului de urgență lansat de distrugătorul *USS Cole*, în urma

atacului terorist de la Aden, portul unde era staționat, din 13 octombrie 2001. Cum șansa de a discuta direct cu cei implicați în astfel de evenimente este relativ rară l-am rugat pe comandant să ne precizeze ce rol a jucat atunci, având în vedere că astfel de situații se pot repeta oricând și pot implica inclusiv navele Forțelor Navale Române ca și celelalte forțe angajate în războiul global împotriva terorismului. Vizibil marcat și emoționat comandorul Matthew Sharpe ne-a declarat: „Este o întrebare importantă pentru mine. Distrugătoarele „*USS Donald Cook*” și „*USS Cole*” făceau parte din aceeași unitate, eram prieteni, operam împreună iar „*USS Donald Cook*” abia părăsise locația respectivă și urma să se întoarcă acolo. Am răspuns apelului de ajutor împreună cu alte nave dar a fost clar încă de la început și în săptămânile următoare că bărbații și femeile de pe „*USS Cole*” au fost adevărații eroi americani. Au continuat să lupte pe acea navă tot timpul și în toate circumstanțele. Au adus nava acasă și în prezent „*USS Cole*” plutește din nou pe mările și oceanele lumii. Rolul navei pe care o comandam atunci a fost unul minor față de ceea ce a făcut echipajul distrugătorului „*USS Cole*.”

Interes evident pentru aviația navală

Dar cel mai benefic schimb de experiență, în opinia noastră și excluzând exercițiile comune de pe mare care au urmat, s-a înregistrat în domeniul pe care îl numim deja aviația navală. Interesul partenerilor americani pentru programul nostru de dotare cu elicoptere și modalitățile de creștere a nivelului de interoperabilitate dintre navele și aeronavele românești cu cele americane a fost unul evident, explicat și de comandorul Chip Walter: „După cum știți, la ACTIVE ENDEAVOUR, acțiunea elicopterelor este parte integrantă a operației. Forțele Navale

Române au primit primele elicoptere Puma Naval și au deja format Grupul de Elicoptere. Este o excelentă oportunitate pentru un schimb de experiență, o activitate care trebuie neapărat continuată deoarece este una din misiunile de bază ale marinei, aceea de a avea elicoptere pe mare, pentru căutare și salvare, avertizare timpurie, logistică și cred că elicopterul Puma Naval este perfect pentru fregatele dumneavoastră." Piloții Grupului de Elicoptere au lucrat în comun cu omologii americani chiar pe cruciătorul USS San Jacinto, unde le-au fost prezentate echipamentele și tehnicile de lucru. Componenta aeriană a navei este formată din două elicoptere SH-60 Seahawk (LAMPS III) care, împreună cu piloții și personalul tehnic formează Detașamentul 4 din escadronul "Vipers", bazat la Jacksonville în Florida. Pe 23 februarie aproape întreg personalul detașamentului de elicoptere detașat pe nava americană a vizitat Baza Aeriană de la Mihail Kogălniceanu, mai exact cele două elicoptere Puma Naval. Locotenent-comandorul Mark Yehl, comandantul detașamentului 4 elicoptere, escadronul "Vipers": „În principal am venit aici pentru a furniza asistență echipajelor de pe elicopterele din Forțele Navale, în domeniul misiunilor de căutare și salvare, proceduri de verificare și operare, boarding și alte tipuri de misiuni pe care noi le executăm în mod curent în marina militară americană. Înțelegem că este o mare realizare să ai în derulare un program de aviație navală dar știm și cât de dificil este să pornești totul de la zero. Suntem aici pentru a furniza tot ajutorul de care suntem în stare."

„Un elicopter foarte bun.”

Urmărindu-i pe partenerii noștri americani cu cât entuziasm au examinat și cercetat elicopterele recent intrate în dotarea Forțelor Navale, nu ne-am putut abține să nu îi întrebăm ce părere au despre elicopterul Puma Naval. Comodorul Chip Walter, comandantul Grupului de Luptă 67: „Este un elicopter foarte bun. Piloții dumneavoastră deja s-au instruit în comun cu ai noștri în domeniul operațiilor cu elicoptere, ultima dată în toamna anului trecut cu ocazia vizitei navei USS Mount Whitney și vom continua să o facem în prima decadă a lunii martie în timpul exercițiilor comune când vom avea

mai multe oportunități de antrenament și coordonare în operațiile cu elicoptere ale celor două marine. Utilizarea elicopterelor este o capacitate esențială pentru orice marină". Piloților americani le-au plăcut în special echipamentele moderne și faptul că elicopterele sunt nou nouțe: „Este un elicopter impresionant, bun, cu foarte multe capacități, nou nouț și așa fi vrut să-l fi putut pilota. Nu cred că elicopterul este prea greu și sunt convins că se va lucra bine cu el. Știu că britanicii zboară un elicopter Merlin, care este cam de aceeași dimensiuni și cred că se va potrivi bine cu fregatele dumneavoastră. Principala diferență între elicopterele noastre de la bord, Seahawk, și Puma

Piloții detașamentului 4 din escadronul Vipers, detașați pe nava americană USS San Jacinto, într-un schimb de experiență cu piloții Grupului de Elicoptere. Locotenentul Ionuț Ursescu (stânga) în dialog cu locotenentul Leah Malleis (mijloc).

Piloții Grupului de elicoptere într-un schimb de experiență pe cruciătorul USS San Jacinto.

Naval, este că ale noastre sunt foarte vechi iar ale dumneavoastră sunt foarte noi" ne-a declarat locotenent-comandorul Mark Yehl, completat în aceeași notă și de locotenentul Leah Malleis: „Este frumos și mai ales este nou. Am fost în carlingă unde piloții mi-au arătat echipamentele și realmente este vorba de multă tehnologie nouă pe care eu nu o am, în special pe elicopterul pe care îl pilotez în prezent."

USS San Jacinto a părăsit portul Constanța pe 24 februarie dar nu și Marea Neagră deoarece după escale la Varna și Odessa, ne-am întâlnit pe mare pe 6 și 7 martie pentru exerciții comune cu fregata Regina Maria. Reportajul îl puteți lectura

în numărul viitor al revistei noastre. Până atunci însă încheiem cu răspunsul comandorului Matthew Sharpe care a încercat să ne spună ce a reprezentat, pentru domnia sa și pentru cei 400 de membri ai echipajului, escale la Constanța: „Cred că înseamnă același lucru pentru mine și pentru oamenii mei. Constanța și România sunt locuri noi pentru echipaj. Asta înseamnă oportunități pentru a câștiga noi prieteni, pentru a începe sau consolida un nou parteneriat. Și asta este întotdeauna extraordinar. Este un oraș minunat, cu o marină mândră și suntem onorați și mulțumiți că îi putem număra pe români printre prietenii noștri." ■

Locotenentul Bogdan Curcă într-un dialog cu unul din colegii americani. În fundal, locotenent-comandorul Alexandru Ionescu, comandantul Grupului de Elicoptere (stânga) și locotenent-comandorul Mark Yehl, comandantul detașamentului 4 (din escadronul "Vipers") ambarcat la bordul cruciătorului USS San Jacinto.

Trei întrebări pentru locotenent-comandorul Alexandru Ionescu, comandantul Grupului de Elicoptere

Ce părere aveți despre acest schimb de experiență?

Sunt convins că este începutul unei frumoase colaborări pentru viitor. S-au creat bazele și s-au stabilit legăturile necesare pentru însușirea reciprocă a procedurilor de operare. Nu este un secret că noi nu putem urma toate procedurile pe care le folosesc domniile lor dar, în același timp, eu cred că putem învăța mult mai ales în etapa pe care o parcurgem în prezent.

Ce i-au interesat cel mai mult pe partenerii noștri americani?

În primul rând au fost foarte entuziasmați, așa cum ați putut vedea și dumneavoastră, de elicopterele noastre, de modul în care arată, cum sunt dotate, lucru care, sincer să fiu, nu mă miră foarte tare deoarece eu cunosc foarte bine caracteristicile acestui aparat. Au fost interesați și încântați oarecum de faptul că nu au găsit un teren virgin în ceea ce privește aviația navală. Au observat că oamenii noștri au cunoștințele necesare și că sunt pregătiți să înceapă antrenamentul în zbor deasupra mării.

Ce ați câștigat dumneavoastră și Grupul de elicoptere din acest schimb de experiență?

Am câștigat foarte mulți prieteni, am câștigat multe cunoștințe cu privire la întocmirea faimoaselor SOP-uri, moduri de operare deasupra mării, multe sfaturi și poate mai ales am câștigat noi prieteni, asta cred că este cel mai important. Am stabilit bazele unei colaborări ulterioare, am stabilit modalități de contact și cum ne vom antrena în viitor. Bineînțeles că toți ne uităm către un antrenament în zbor. Asta este important. ■

Baza Aeriană Mihail Kogălniceanu. Schimb de experiență între piloții de elicopter și personalul tehnic american (ambarcat pe USS San Jacinto) și român.

**Ultimul supraviețuitor
al războiului din
Insulele Falkland**

„SEMPER FIDELIS” sau HMS EXETER

**Cea mai veche navă din Flota Regală britanică
a vizitat portul Constanța**

Text și foto: **Bogdan DINU**

Distrugătorul *HMS Exeter*, cea mai veche navă din Flota Regală britanică aflată încă în serviciu și, în egală măsură, singura supraviețuitoare a războiului din Insulele Falkland, s-a aflat în escală la Constanța între 23 și 26 februarie. Plecată în prima decadă a lunii ianuarie din Portsmouth, portul de ataș, nava a participat la London Boat Show, a avut escale în Gibraltar, Toulon, Villefranche-sur-Mer, Monte Carlo și mai multe exerciții navale, inclusiv trageri de artilerie reale, cu alți parteneri din Alianță. Astfel, escala la Constanța s-a înscris în mod firesc în parcursul vizitelor de curtoazie ale navei, o delegație condusă de căpitan-comandorul Paul Brown, comandantul navei, fiind primită de contraamiralul de flotilă Mircea Rusmănică, comandantul Comandamentului Flotei pe data de 25 februarie. Discuțiile purtate s-au referit la exercițiile desfășurate pe timpul participării la operația ACTIVE ENDEAVOUR și la identificarea unor noi domenii de cooperare și modalități de creștere a nivelului de interoperabili-

tate dintre navele românești și engleze. Programul echipajului navei, care pe timpul vizitei a staționat la Dana 7 a portului Constanța, a mai cuprins întâlniri cu oficialități ale Prefecturii precum și activități sportive ale membrilor echipajului, desfășurate la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Ultima vizită a unei nave militare britanice la Constanța a fost cea a fregatei *HMS Richmond*, în perioada 2-5 decembrie 2007. Pe data de 26 februarie *HMS Exeter* a părăsit portul Constanța îndreptându-se spre Marea Mediterana pentru a participa la operația ACTIVE ENDEAVOUR.

HMS Exeter este un distrugător din clasa 42, seria 2 iar pe data de 19 septembrie va împlini 28 de ani de serviciu. Are un deplasament de 4820 de tone, 125 de metri lungime, 14,3 lățime, o viteză de 30 de noduri și un echipaj de 287 de marinari. Armamentul include o instalație dublă de lansare a rachetelor Sea Dart, instalații de artilerie calibrul 114 mm, Vulcan Phalanx și un elicopter Lynx Mk 8 cu rachete antinavă Sea Skua și torpile antisubmarin Stingray. Nava, a cincea care poartă numele de

Exeter și al cărei motto este „Semper fidelis”, a intrat în serviciu în anul 1980 și în cei 28 de ani a fost prezentă în majoritatea zonelor planetei și în nenumărate exerciții și operații. În războiul din Insulele Falkland este creditată cu patru victorii obținute prin intermediul rachetelor Sea Dart, distrugând două avioane argentinienese Seahawks și două avioane de recunoaștere. A mai acționat în timpul primului război din Golf și a fost prezentă și la Internațional Fleet Review care a marcat cea de a 200-a aniversare a bătăliei de la Trafalgar acolo unde s-a aflat, printre numeroase alte nave, și fregata *Regina Maria*. Pentru cei interesați de istoria navală mai precizăm că cea de a patra navă care a purtat numele de Exeter (este cunoscută tradiția britanică, și nu numai, de a perpetua numele navelor) a fost un crucișător care a devenit faimos pentru rolul jucat în bătălia de la River Plate și în scufundarea cuirasatului „de buzunar” german *Graf Spee* pe data de 13 decembrie 1939. Ulterior crucișătorul a fost scufundat de către japonezi pe data de 1 martie 1942 în timpul bătăliei din Marea Java. ■

Foto: Petrică Mihalache

Instrucție

Forțele Navale la ora bilanțului

Contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, șeful SMFN, prezentând raportul de autoevaluare a structurii.

Locotenent-colonel ing. **Leonard MOCANU**
Statul Major General

Începutul de an a reprezentat și pentru unitățile din Forțele Navale, ora analizei activității desfășurate pe anul 2007 dar și stabilirea proiectelor și priorităților pentru anul în curs. Rând pe rând, în prezența factorilor de răspundere din SMFN s-au desfășurat activitățile de autoevaluare la fiecare din unitățile subordonate.

Luni, 4 februarie, la Comandamentul Flotei din Constanța a avut loc bilanțul anului 2007 pentru această structură. Au participat, șeful Statului Major General, amiralul dr. Gheorghe Marin, șeful Statului Major al Forțelor Navale, contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, șeful Direcției operaționalizare, generare și evaluare forțe din SMG, generalul de brigadă dr. Ion Pâlsolui, amiral și ofițeri din Statul Major General și din Forțele Navale.

Comandantul Flotei, contraamiralul de flotilă Mircea Rusmănică, a prezentat indicațiile de autoevaluare, evidențind rezultatele obținute de unitățile subordonate în procesul de instrucție și pe planul participării la operațiile și exercițiile naționale și internaționale. În cadrul analizei, deloc formale, au fost prezentate realizările fregatei *Regele Ferdinand* la misiunile internaționale - afirmarea NATO de nivel I și participarea la operația „ACTIVE ENDEAVOUR” -, intrarea în dotarea Flotei de Fregate a primului elicopter naval dar și exercițiile naționale și internaționale la care au participat navele și efectivele Flotei. Comandantul Flotei a evidențiat buna colaborare cu structurile logistice ale Forțelor Navale pentru asigurarea stării de operativitate a navelor și tehnicii de luptă.

Șeful Statului Major General a apreciat rezultatele pozitive și a arătat că, în viitor, vor trebui depuse eforturi pentru asigurarea

cunoașterii limbii engleze de un număr cât mai mare de militari și pentru reorientarea instrucției prin utilizarea eficientă a simuloarelor. Amiralul dr. Gheorghe Marin a accentuat rolul controlului în exercitarea actului de comandă și le-a cerut comandanților să manifeste exigență în tot ceea ce întreprind.

Marți 12 februarie a fost rândul Statului Major al Forțelor Navale să „se autoevalueze”. La activitate au fost prezenți Șeful Statului Major General, amiralul dr. Gheorghe Marin, generali și ofițeri din SMG și SMFN,

comandanții unităților din Forțele Navale, precum și cadre cu funcții de răspundere din structurile centrale ale Ministerului Apărării. Pe parcursul raportului de autoevaluare, prezentat de contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, șeful SMFN, precum și al discuțiilor dintre participanți, au fost evidențiate aspecte ale preocupării conducerii categoriei de forțe pentru operaționalizarea structurilor, pentru asigurarea unui nivel ridicat de pregătire de specialitate și pentru îndeplinirea obligațiilor ce au revenit României în calitate de membru al NATO și al Uniunii Europene. În anul 2007, Forțele Navale Române au pus la dispoziția Alianței Nord-Atlantice, pentru participarea la operația ACTIVE ENDEAVOUR, fregata *Regele Ferdinand*, care, anterior, a fost certificată NATO de nivel 1. Totodată, militarii din Forțele Navale au participat la inițiativa regională BLACKSEAFOR și la

Foto: Mihai Egorov

Ședința de analiză a activității Flotei. De la stânga la dreapta: amiralul dr. Gheorghe Marin, șeful SMG, contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, șeful SMFN și generalul de brigadă dr. Ion Pâlsolui, șeful Direcției operaționalizare, generare și evaluare forțe din SMG.

numeroase exerciții, în țară, în apele teritoriale sau în cele internaționale.

La capitolul neîmpliniri, contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, șeful SMFN, a enumerat problemele în valorificarea tehnicii și a materialelor excedentare, precum și cele legate de asigurarea mentenanței navelor și tehnicii din dotare, sau mijloacele auto îmbătrânite fizic și moral.

Amiralul dr. Gheorghe Marin, șeful Statului Major General a evidențiat preocuparea conducerii Armatei pentru modernizarea tehnicii din dotare, subliniind rolul programelor majore de înzestrare în pregătirea unei armate moderne, compatibilă cu structurile similare din țările NATO. El a cerut folosirea cu maximă eficiență a bugetului alocat și implicarea factorilor responsabili din cadrul Forțelor Navale în punerea în aplicare a programelor și proiectelor de transformare și modernizare a Armatei. ■

Pregătirea misiunilor din teren

SIMULAREA, baza exercițiilor reale

Olivia BUCIOACĂ

Începutul de an a adus două unități din cadrul Forțelor Navale la Centrul de Instruire prin Simulare, pentru a desfășura exerciții specifice. De această dată a fost rândul infanteriștilor marini – cei care la această oră sunt deja în Kosovo – și a personalului Divizionului 146 Nave Minare-Deminare să se antreneze pe simulatoare.

Dragoarele maritime

În perioada 12-21 februarie Divizionul 146 Nave Minare-Deminare a participat la exercițiul de instruire prin simulare, SIMEX desfășurat la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale (CISE). Alături de forțele „antrenate”, au acționat ca forțe de sprijin nava școală și de suport logistic *Constanța* și o grupă de scafandri EOD; dar și reprezentanți de la esaloanele superioare și de la alte unități de nave. Directorul exercițiului a fost comandorul Sorin Learschi, locțiitorul comandantului Flotei de Fregate.

Scopul principal al exercițiului l-a reprezentat creșterea nivelului de pregătire a personalului Divizionului Nave Minare-Deminare pentru îndeplinirea unor misiuni specifice prin utilizarea sistemului de instruire JCATS și identificarea posibilităților de instruire și testare a unor acțiuni viitoare fără implicarea forțelor pe mare.

Pe 18 februarie, la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare a avut loc Ziua

Instantaneu de la Ziua Distingșilor Vizitatori.

Distingșilor Vizitatori, la care au participat, contaamiralul de flotilă, Mircea Rusmănică, comandantul Flotei și comandanții de unități din garnizoanele Constanța și Mangalia. În cadrul DVD-ului specialiștii Centrului de Instruire, Simulare și Modelare București (CISM) și ai Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale au prezentat scopul, obiectivele și importanța exercițiilor prin simulare.

Comandorul Adrian Filip, comandantul CISE, „Dorim prin aceste exerciții să creștem un cadru cât mai aproape de realitate, de realitatea cu care se va confrunta divizionul sau Forțele Navale într-o criză și aceasta este legată de faptul că divizionul

va lucra întotdeauna cu o echipă de minare de scafandri EOD și va fi sprijinită de o navă logistică pentru executarea acțiunilor pe care le are de îndeprins. Sistemul de instruire prin simulare poate să simuleze în foarte mare măsură capabilitățile reale ale diferitelor nave și armamente și să aducă aproape de realitatea războiului acțiunile simulate.”

Divizionul a executat, alături de grupa de scafandri EOD și nava de suport logistic *Constanța*, acțiuni de minare prin completarea unui baraj de mine, dragajul de cercetare a avantportului unui port propriu, precum și transportul unei companii militare într-o insulă a unui stat aliat care

nează”, a precizat locotenent-comandorul Adrian Onțică, comandantul grupului de scafandri EOD.

Exercițiul a fost foarte util personalului unității de nave, după cum ne-a menționat și comandorul Adrian Lepădatu, comandantul Divizionului Nave Minare-Deminare: „Consider că acest tip de exercițiu este foarte bun și îi văd chiar un viitor strălucit pentru că, simularea este baza exercițiilor reale. Tot ceea ce facem acum în luarea unei decizii se execută și la unitate într-o situație de alertă sau la o misiune reală, numai că aici poți să le corectezi, pe când acolo nu mai ai cum. Dacă până acum făceam exerciții la unitate unde eu practic jucam și partea adversă, prin concepția pe care eu o întocmeam, acum nu mai este concepția mea, eu nu știu ce are de gând să facă inamicul, nu îi cunosc intențiile, dacă eu am luat o decizie bună împreună cu statul meu major acum se probează, pe timpul ducerii acțiunilor de luptă. Exercițiul de instruire prin simulare, este foarte bun pentru activitatea noastră viitoare, în planificarea ieșirilor pe mare, pentru misiunile la care ne vom pregăti, naționale și internaționale, și în general pentru tinerii ofițeri, ei sunt viitorul.”

Rolul Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale a fost de a pune la dispoziția unității instruite un simulator tactic cu 42 de stații de lucru și un server pe care a rulat un exercițiu de război prin care conducerea divizionului

va putea să acopere o mare parte din necesitățile instruirii și a pregătirii navelor pentru misiuni reale. Cred că prin aceste exerciții instrucția va ajunge mai aproape de realitatea câmpului de luptă.”

În pregătirea misiunii din Kosovo

Pregătirea intensă a detașamentului ROFND, în vederea participării la misiunea din Kosovo, a continuat, în perioada 24-31 ianuarie, cu exerciții de instruire prin simulare, SIMEX, desfășurate la Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale.

Exercițiul a avut ca obiective, instruirea și antrenarea comenzii și controlului detașamentului în procesul de luare a deciziilor conform procedurilor NATO, gestionarea informațiilor tactice din teren, pregătirea misiunii și coordonarea subunităților din componența companiei în executarea activităților specifice pe care le vor avea în Kosovo. Un alt obiectiv l-a constituit întărirea coeziunii la nivelul grupelor plutoanelor și companiei în așa fel încât detașamentul să acționeze ca un tot unitar în teatru.

Având ultimele informații cu privire la misiunea de menținere a păcii din Kosovo, detașamentul ROFND a urmărit un scenariu tactic foarte apropiat de cel din realitate, un scenariu flexibil adaptat situației actuale din teatrul de operații. Maiorul Marius Gheorghescu, comandantul detașamentului, „Acest exercițiu vine să completeze cea de-a doua componentă a instrucției comanda, controlul și gestionarea informațiilor din teren. Un exercițiu foarte util de altfel. Au existat niște probleme; dacă pe timpul instrucției în teren ele au fost greu de sesizat, am mai remediat anumite deficiențe care priveau comanda și controlul, un exercițiu, vă spuneam, foarte util pentru antrenamentul comandanților de subunități și al comenzii detașamentului. A contribuit de asemenea la înțelegerea echipei, a comandanților.”

În urma analizei post acțiune, instructorii Centrului de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale au formulat concluzii pe marginea desfășurării exercițiului. Comandorul Adrian Filip, comandantul instituției: „S-a urmărit viteza de reacție a comandanților de grupe, comandanților de plutoane și comandantului de companie la anumite situații neprevăzute, s-a urmărit închiderea circuitului informațional între grupă și companie și feed-back-ul de la companie la grupă, s-a urmărit dacă militarii care vor pleca în Kosovo cunosc procedurile NATO și le aplică. La terminarea exercițiului s-a executat analiza post acțiune care a scos în evidență faptul că detașamentul ROFND este pregătit pentru a executa misiunea în Kosovo.”

Locotenent-colonelul Ion Bucur, comandantul Batalionului 307 Infanterie Marină: „Am fost călăuziți în permanență de speranța că va veni o zi când va trebui să demonstrăm ceea ce suntem, ce am realizat și pentru ce ne-am pregătit și vreau să spun că nimic nu ne îngrădește dorința și de a ajunge acolo și a demonstra că infanteristul marin este bun oriunde primește ordin să acționeze. Întregul detașament abia așteaptă să vină ora plecării când va decola către zona de acțiune.” ■

Infanteriști marini participând la rezolvarea situațiilor create în urma introducerii anumitor scenarii.

necesită ajutor. „Scopul participării noastre este foarte clar, avem aceeași misiune pe care o au navele minare-deminare, de luptă contra minelor. Acționăm în sprijinul navelor, ei sunt actorii principali ai acestui exercițiu, dar bineînțeles că nu pot executa misiunea fără noi, trebuie să o executăm în cooperare, iar acest lucru conduce la creșterea cooperării și încrederii lucrului în echipă, scafandri și navele specializate împotriva aceluiași inamic, minele sub apă și dispozitivele explozive. Este un exercițiu de antrenament foarte bun, în special pentru comandanți, pentru comandantul unei grupe EOD care primește și execută ordine de la o navă în sprijinul căreia acțio-

și navele subordonate trebuie să rezolve anumite incidente apărute pe timpul unui conflict sau a unei crize. Comandorul Adrian Filip, comandantul instituției, „Dacă până acum divizioanele se instruiau singure, vrem să lărgim aria de cuprindere și acestea să acționeze în comun cu alte forțe cu care în mod normal ele acționează pe mare. Avantajele instruirii prin simulare? Costurile acestei instruirii sunt mult, mult inferioare costurilor unei instruirii reale pe mare, asta nu înseamnă că vreedată instruirea prin simulare va înlocui instrucția reală executată de nave pe mare, dar pentru o anumită etapă a pregătirii acțiunilor de luptă, simularea

GATA DE MISIUNE!

Olivia BUCIOACĂ

„Considerăm că este un drept al nostru pe care l-am câștigat după mulți ani de trudă, tot timpul am fost călăuziți de speranța că va veni o zi și pentru noi, în care vom demonstra că existăm și că nu existăm oricum, ci ca armă de elită a Forțelor Navale”, ne spunea locotenent-colonelul Ion Bucur, comandantul Batalionului 307 Infanterie Marină, la finalul uneia din evaluările desfășurate de infanteriștii marini în perioada de pregătire a misiunii.

După o perioadă de cinci luni de instrucție și evaluări continue ale infanteriștilor marini, luni 25 februarie a fost ziua mult așteptată a ceremoniei de plecare în teatrul de operații, o zi ce a marcat deschiderea unui nou capitol din istoria Batalionului Infanterie Marină de la Babadag. Ceremonia s-a desfășurat în incinta unității, în prezența șefului Statului Major al Forțelor Navale, contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, a reprezentanților conducerii Ministerului Apărării, Bisericii Ortodoxe Române, administrației publice locale, a familiilor, prietenilor și colegilor.

86 de militari alcătuiesc Detașamentul Național de Forțe, ROFND, din componența Grupului de Luptă Multinațional de Vest al misiunii conduse de NATO în Kosovo, KFOR. Maiorul Marius Gheorghescu, comandantul detașamentului: „Pentru mine este cea mai mare zi poate din viața mea și din viața acestui batalion. Plecăm într-o misiune de menținere a păcii în Kosovo, ne pregătim de o jumătate de an pentru ea, am trecut prin multe și bune și rele și iată-ne la sfârșit cu satisfacția muncii împlinite. Acum nu mai este un exercițiu, este real, este adevărat.”

Chiar dacă pe chipurile celor dragi se putea citi emoția despărțirii, militarii nu au lăsat să se vadă, tulburarea din sufletele lor, păstrând o ținută impecabilă, fermă și impunătoare. Maiorul Marius Gheorghescu, s-a căsătorit chiar în weekendul dinaintea plecării: „Dacă am mai plecat de acasă o lună, două a fost ușor, dar 6 luni nu am fost plecat niciodată. Dacă pentru mine, militar de carieră, plecat de la 14 ani de acasă, nu este o problemă foarte mare, pentru băieții mai tineri care sunt la începutul unei cariere militare, poate fi o problemă...dar se vor descurca ei. Eu

cred că fiecare și-a anunțat familia și a pregătit-o din timp pentru această plecare. Pentru prima plecare de șase luni de acasă o să fie destul de dificil, dar nu imposibil.” Locotenentul Daniel Giubernea, comandant de pluton: „Plecarea într-o misiune de menținere a păcii, în teatrul de operații Kosovo, reprezintă o mândrie datorită faptului că ne putem arăta profesionalismul nostru și în afara granițelor. Nu pot să spun că despărțirea de familie va fi ușoară, dar suntem o familie de militari, tatăl meu este tot ofițer al Forțelor Navale, iar fratele meu este ofițer în devenire al Forțelor Navale și poate că cel puțin din acest punct de vedere plecarea mea a fost acceptată mai ușor.” Plutonierul Efrim Victor: „Pentru mine această misiune reprezintă încrederea în mine, sper să o fac cu cea mai mare seriozitate, să pot să mă întorc mândru că am fost în Kosovo și mi-am făcut datoria față de țară și față de unitate. Despărțirea de familie este grea, dar familia ne sprijină tot timpul. În primul rând suntem militari, ne facem datoria față de țară, în definitiv noi ne-am ales cariera de militar.” Caporalul Virgil Cojocaru, servanț pe armamentul de pe TAB: „Din punctul meu de vedere,

Primirea binecuvântării infanteriștilor marini de la Înalt Prea Sfinția Sa Teodosie, Arhiepiscopul Tomisului, în timpul ceremoniei religioase desfășurate la Batalionul Infanterie Marină.

Șeful Statului Major al Forțelor Navale, contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, reprezentanții conducerii Ministerului Apărării și administrației publice locale prezentați la ceremonia plecării detașamentului ROFND în misiunea de menținere a păcii, în teatrul de operații Kosovo.

ca militar profesionist, plecarea în Kosovo reprezintă o rampă de lansare pentru cariera mea militară. Suntem bine pregătiți.”

Având în vedere situația actuală din regiune, conflictele interne care au avut loc de când Kosovo s-a proclamat stat independent, în sufletele familiilor militarii trăiește, cum e și firesc, sentimentul de teamă, dar și de încredere. Am stat de vorbă cu rudele militarelor pentru a vedea ce e în sufletul lor chiar dacă de cele mai multe ori momentele de tăcere au spus mai mult decât puteau exprima în cuvinte, pentru că în astfel de momente cuvintele sunt prea puține sau aproape inexistente. Efrim Luciana, soția plutonierului Efrim Victor: „La început mi-a fost puțin teamă, după aceea ne-am îmbărbătat, ne-am încurajat singuri și am trecut peste frica de ce o să se întâmple. La acest moment trăiesc sentimente amestecate, și mândrie și teamă și încredere în primul rând pentru că în sinea mea știu că vor face treabă bună. Așteptăm doar să se întoarcă sănătoși.”

Cu emoție, ne-a arătat ce se află în sufletul unei mame, Iordache Gherghina, al cărei băiat se pregătea să plece în Kosovo: „Le dorim să ajungă cu bine, să fie sănătoși, misiunea pe care o au de îndeplinit nu e deloc ușoară, dar nici imposibilă. Le urez să aibă succes, să aibă grijă de ei, să-și îndeplinească misiunea până la capăt și să se întoarcă cu bine acasă”.

Colonelul Vasile Romanescu, fostul comandant al Batalionului Infanterie Marină, cel care a fost inițiatorul plecării infanteriștilor marini în teatrele de operații: „Este un vis împlinit, al meu ca exponent al membrilor acestei subunități. Noi am demarat această activitate cu vreo trei-patru ani în urmă, dar ca să ajungem aici a trebuit să convingem, prin certificate de apreciere din partea unor comisii speciale ca să ne dea undă verde pentru

participarea într-un teatru de operații, și asta a însemnat în primul rând multă, multă pregătire tactică și teoretică și în momentul în care am simțit că suntem în măsură să ne prezentăm din punct de vedere practic pentru executarea acestor misiuni în cele mai bune condiții, am cerut aprobarea pentru a fi evaluați, ca să ni se dea apoi undă verde pentru participarea într-o astfel de activitate. Cred că a fost și o ambiție personală ca să ne pregătim, că putem să participăm efectiv într-o situație reală, infanteria marină fiind o armă unică pe firmamentul forțelor Armatei Române, și nu e chiar un cuvânt mare, vârful de lance al Forțelor Navale. Sunt convins că ne vom desfășura activitatea în teatru alături de ceilalți membrii NATO la fel de bine ca și ei, deși este prima misiune internațională la care participăm.”

Cu siguranță v-ați întrebat de ce au ales infanteriștii marini să plece într-o misiune de Peace Support Operation în teatrul de operații Kosovo? Colonelul Vasile Romanescu: „Nu noi am ales Kosovo, ci ni s-a ordonat să mergem în Kosovo, noi eram pregătiți din toate punctele de vedere și psihic și moral și mai ales din punct de vedere al pregătirii tactice să acționăm în oricare din teatrele de operații.”

Și pentru că problemele umane reprezintă un factor important și prioritar, având în vedere multe ore de instrucție, probele de „foc” ale evaluărilor și recente tensiuni create în teatrul de operații Kosovo, am dorit să cunoaștem care este moralul infanteriștilor marini. Maiorul Marius Gheorghescu, comandantul detașamentului: „Dacă la început starea de spirit a fost la un nivel mai scăzut, o ușoară neîncredere și teamă față de necunoscut, pot să spun că în ultima perioadă s-a semnalat o creștere surprinzătoare. Mă așteptam ca după ultimele evenimente să existe anumite tendințe de retragere, dar nu.

Orele de instrucție și repetițiile numeroase au contribuit la creșterea moralului și au marcat o creștere a siguranței de sine.”

Colonelul Vasile Romanescu, șef al Secției Sprijin Arme din Statul Major al Forțelor Navale „Înainte de două săptămâni de acest ceremonial am realizat un sondaj de opinie prin oamenii de specialitate ai unității, mă refer la psiholog, comandanții de subunități și medic, vizavi de incidentele care au apărut, de necunoașterea teritoriului Kosovo ca stat independent de către România. Nu vreau să intru sub incidența politică, dar citim, suntem dornici de informare și avem opinii proprii. Sigur nu am nimerit cea mai fericită perioadă de a ne deplasa în acest teatru de operații. Însă evenimentele din ultimul timp nu au influențat cu nimic psihicul și moralul militarilor din detașament, pentru că ei oricând puteau să refuze participarea la această activitate. Răspunsul pe care l-au prezentat oamenilor de specialitate, a fost clar și elocvent: «Suntem pregătiți să acționăm în orice teatru de operații, nu numai în Kosovo.» Știu pentru ce s-au pregătit și sunt convins că este o mare provocare pentru ei, alături poate de teribilismul și elanul acesta tineresc al lor.”

Infanteriștii marini vor participa, timp de șase luni, alături de un detașament de militari italieni, la misiuni specifice de menținere a păcii, escortă convoaie, operarea punctelor de control trafic, patrulare, paza și securitatea obiectivelor vitale, asistență umanitară, cercetarea și recunoașterea unor zone critice, precum și controlul și monitorizarea acestora. Va fi o experiență unică, dar în egală măsură, și o provocare pentru fiecare dintre ei. De această dată nu mai este vorba despre un exercițiu, ci despre o misiune reală.

Acum este momentul adevărului, în care infanteriștii marini pot demonstra că există și nu oricum, ci ca armă de elită a Forțelor Navale. ■

Foto: Bogdan Dinu

Plecarea detașamentului ROFND în teatrul de operații din Kosovo s-a efectuat în două etape, cu aeronave AN-26. Primul eșalon a plecat de pe aeroportul Mihail Kogălniceanu joi 28 februarie, urmat după o săptămână, pe 7 martie, de cel de-al doilea eșalon. Precizăm că detașamentul ROFND XVI, al infanteriștilor marini din Babadag, a înlocuit în Kosovo, militarii din Batalionul 191 Infanterie „Colonel Radu Golescu” din Arad. (M.E.)

Foto: Mihai Egorov

Foto: Bogdan Dinu

Foto: Bogdan Dinu

Foto: Bogdan Dinu

Foto: Mihai Egorov

Al doilea Puma Naval la zbor

Căpitan ing. Mihai EGOROV

Început undeva în 2005, atunci când o idee a fost transpusă pe planșa inginerilor de la IAR Brașov, programul elicopterelor navale se dovedește cu fiecare zi a fi unul reușit.

La mijlocul lunii ianuarie 2008, al doilea elicopter Puma Naval cu numărul 141 a intrat în dotarea Forțelor Navale. Ce înseamnă acest lucru pentru Grupul de Elicoptere? Comandorul Tudorel Duță, șeful Centrului de Conducere a Aviației din CON: „Este o etapă importantă, o etapă intermediară pentru că nu ne vom opri aici. Înseamnă că vom avea două aparate la instrucție, înseamnă un ritm mult mai bun la instrucție cu rezultate pe măsură. Este îmbucurător faptul că sosirea celui de-al doilea aparat coincide cu faptul că începem noul an de instrucție, un an în care avem obiective ambițioase și pe care am convingerea că le vom realiza.”

De seriozitatea modului de abordare al programului de instrucție aveam să ne convingem chiar în prima zi de instrucție în zbor a piloților marinari din acest an, zi care a coincis cu primele zboruri efectuate de elicopterul IAR 330 Puma Naval nr 141, la Baza Mihail Kogălniceanu. Până la definitivarea lucrărilor de la Tuzla, elicopterele navale vor continua să-și desfășoare antrenamentele de zbor de la Kogălniceanu. Asta nu înseamnă că nu se continuă lucrările la infrastructura de la Tuzla, piloții fiind optimiști că Ziua Marinei îi va găsi în casă nouă. O casă în care în luna februarie s-a inaugurat balizajul pistei pentru zbor, lucru esențial pentru zbor.

Procedurile de pregătire a zborului, cu care au v-am familiarizat anul trecut fost respectate întocmai și în prima zi de instrucție în zbor din acest an, marți 22 ianuarie. Astfel, briefingul inițial la care au participat toți piloții, urmat apoi de briefingul de pregătire a zborului, la care au participat atât piloții marinari care erau planificați la zbor în acea zi, cât și colegii lor de la Forțele Aeriene, a fost urmat de zborul de încercare al elicopterului Puma Naval, la manșa elicopterului aflându-se comandorul Tudorel Duță și locotenent-comandorul Alexandru Ionescu, cei doi piloți instructori pentru marinari.

Testul în zbor – procedură standard pentru un elicopter nou adus din fabrică –, a fost urmat de verificarea acestuia de către mecanicii de bord și de întreținere – cei mai mulți dintre ei fiind maiștri militari de marină care au urmat cursurile specifice la Școala de

Maiștri și Subofițeri a Forțelor Aeriene de la Boboc.

După perioada de pauză cauzată de sărbătorile de iarnă dar și de condițiile meteo nefavorabile zborului, reacomodarea cu elicopterul a fost un proces dificil, în care nimic nu a fost însă lăsat la voia întâmplării. Pentru prima zi de instrucție în zbor, au fost planificați să zboare la manșa elicopterului Puma Naval locotenentii Bogdan Curcă și Ionuț Ursescu, cei doi care la finalul acestui an ar trebui să devină primii piloți operaționali din Forțele Navale.

Verificat, alimentat și pregătit pentru zbor, elicopterul Puma naval și-a început programul oficial de zbor având la bord și echipa Grupului Mass-Media. La manșă, locotenentul Bogdan Curcă, iar pe scaunul instructorului comandorul Tudorel Duță. Discuțiile dintre cei doi au fost extrem de scurte, semn că fiecare știa ce are de făcut, iar „elevul” se bucura de încrederea instructorului. Timp de o oră, elicopterul a executat diferite exerciții specifice, aterizări și decolări de pe diferite suprafețe de teren, zbor deasupra lacului Siutghiol – acoperit de banchize de gheață în acea zi – și zbor în jurul localității Mihail Kogălniceanu.

La finalul programului de antrenament pentru ziua respectivă, locotenentul Bogdan Curcă s-a arătat mulțumit de modul în care s-a descurcat demonstrând aceeași îndemânare ca la manșă și în fața camerei de filmat. „După o întrerupere de aproape două luni, zborul de astăzi a fost mai greu la început până mi-am intrat în mână, m-am obișnuit cu comenzile, cu comportamentul elicopterului, aparatura de la

bord, pentru că contează două luni de pauză. Până la urmă, a fost destul de bine, chiar mai bine decât mă așteptam. Astăzi am avut în prima jumătate de oră un tur de pistă, așa cum se reîncepe de fapt orice activitate de zbor într-un nou an, cu un exercițiu în dublă comandă, iar apoi a fost un exercițiu de rezolvare a unor cazuri speciale și anume zborul fără pilot automat și aterizarea de asemenea – care este partea cea mai grea – fără pilot automat. La început, pot să spun sincer că am avut emoții, după atâta timp de pauză; e ca și cum aș zbura încă odată de la început la primul zbor din carieră.”

Elicopterul Puma Naval și-a continuat zborurile în ziua respectivă și în zilele următoare având la manșă alți piloți marinari, pentru că numărul de ore de zbor planificate pentru acest an este foarte mare pentru fiecare din cei opt piloți, iar planul de pregătire stabilit nu include prea mult timp liber.

Comandorul Tudorel Duță: „Pentru acest an avem proiecte ambițioase, începem practic odată cu începerea programului de instrucție pentru întrebuințarea în luptă a elicopterului, începem pregătirea piloților operaționali, atât pentru a acționa pe mare cât și în mediu... Odată cu aceasta, bineînțeles și apunerea la fregată pentru că asta este ținta finală. Probabil, așa cum este planificat, în trimestru al II-lea vom începe cu apunări și vom intensifica această pregătire astfel încât la Ziua Marinei să avem doi piloți marinari în elicopterele care vor face zboruri demonstrative.”

Până la festivitățile organizate de Ziua Marinei, vom continua să-i urmărim și noi la zbor pe piloții marinari, cei care au demonstrat că pot fi deopotrivă ofițeri de marină și piloți de elicopter.

„Nu poți fi apreciat la adevărata valoare dacă nu ai sentimentul datoriei împlinite și a lucrului bine făcut”

Interviu cu domnul contraamiral Ioan Costi, directorul adjunct al Statului Major General

Prin Decretul prezidențial nr. 275 din 19 februarie, contraamiralul Ioan Costi a fost avansat la gradul de viceamiral și trecut în rezervă. Vă prezentăm „ultimul” interviu acordat de domnul contraamiral Ioan Costi, revistei *Marina Română*, în calitate de director adjunct al Statului Major General.

Căpitan ing. **Mihai EGOROV**

- Domnule contraamiral în decursul carierei ați ocupat diferite funcții, de la comandant serviciu de luptă la locțiitor al șefului SMFN și director adjunct al Statului Major General. Care a fost funcția cu care v-ați identificat întru totul?

- La sfârșit de carieră militară, după 41 de ani de purtare cu mândrie a uniformei militare și după 35 de ani de activitate ca ofițer de marină sunt bucuros și onorat de cariera pe care am avut-o, slujind cu credință și iubind instituția militară. Clipa trăită când am văzut semnul decretului de trecere în rezervă mă obligă la un scurt bilanț. Am îmbrăcat haina militară încă din Liceul Militar „Dimitrie Cantemir” din Breaza în anul 1967 cu convingerea fermă că alegerea făcută este cea mai bună. După susținerea examenului de bacalaureat am optat (și astăzi sunt convins că a fost o alegere decisivă) pentru o carieră în marina militară. Ulterior am urcat pas cu pas în carieră și în ierarhia militară în funcții de comandă și de stat major. Astfel, mi-am început cariera la o unitate de dragoare de radă, în calitate de comandant al serviciilor de luptă navigație și comunicații. Am fost apoi promovat specialist cu transmisiunile la Brigada fluvial-maritimă, funcție de pe care am plecat la Academia Militară, pentru a urma cursurile Facultății de Arme, specialitatea „Marină”. În 1982, la absolvire, am fost numit șef de stat major la o unitate de vedete blindate fluviale, unde am lucrat cinci ani. Apoi, pentru trei ani, am fost șef al transmisiunilor, iar în următorii doi ani, șef al operațiilor Brigăzii fluvial-maritime. Din 1993 până în 1997 am îndeplinit succesiv funcțiile de șef de stat major și de comandant al Brigăzii fluvial-maritime. După ce am urmat cursurile Colegiului de studii strategice și de management al apărării „George C. Marshall” din Germania, am fost numit șef de stat major al Flotei Fluviale „Mihail Kogălniceanu”. În perioada 2000-2001, am îndeplinit funcția de locțiitor al șefului Comandamentului operațional întru totul, apoi am comandat Flotila Fluvială „Mihail Kogălniceanu” timp de doi ani. În 2003, am

devenit șef al resurselor la Statul Major al Forțelor Navale, iar la 1 aprilie 2004 am fost numit locțiitor al șefului Statului Major al Forțelor Navale. În noiembrie 2006, am fost numit director adjunct al Statului Major General. Mi-a fost de un real folos faptul că am urcat în ierarhia militară din aproape în aproape, nu „am ars” etape, dobândind astfel experiențe și expertize, devenind un bun cunoscător al realității din marină și din armată. Funcția în care am avut cele mai mari responsabilități, dar și satisfacții a fost cea de comandant al Brigăzii fluvial-maritime, marea unitate care avea în componență unități navale, maritime și fluviale, dar și infanterie marină și care are ca arie de responsabilitate Dunărea maritimă, Delta Dunării și zona lagunară. A fost perioada în care am deschis în forțele navale concepția de folosire a forțelor de tip „joint”, exercițiile, misiunile de foc, aplicațiile făcute, complexe cu participarea și a altor categorii de forțe contribuind la atingerea în totalitate a obiectivelor acestor mari unități.

- Care sunt satisfacțiile contraamiralului Ioan Costi?

- Întotdeauna am încercat să impun prin exigență, prin responsabilitate, printr-o

mai bună organizare, planificare și instruire eficiența în actul de comandă. Am promovat în toate structurile în care am lucrat ideea că fiecare trebuie să muncească în așa fel încât să lase o amprentă, o moștenire celor care vin din urmă. Nu poți fi apreciat la adevărata valoare dacă nu ai sentimentul datoriei împlinite și a lucrului bine făcut. Satisfacțiile încercate în fiecare funcție au avut ca resorturi rezultatele bune obținute în procesul de instrucție, aprecierile și evaluările eșaloanelor superioare, gradul înalt de funcționalitate al structurii și nu în ultimul rând aplicarea spre soluționarea problemelor sociale, personale ale subordonaților.

- Domnule contraamiral, care a fost comandantul care v-a marcat cursul carierei?

- De regulă la începutul unei cariere - și nici eu nu am făcut excepție de la regulă - primul impact are un efect de durată. Am rămas puternic impresionat și încărcat de personalitatea fostului comandant al divizionului Dragoare de Radă, trecut în neființă, comandorul Madar Ioan, care mi-a călăuzit primii pași în tainele navigației, marinăriei și a conducerii navei. Am rămas cu certitudinea că vechiul proverb românesc „Omul sfințește locul” are valabilitate oricând și în orice condiții.

- Care a fost unitatea de care ați fost legat cel mai mult în cei 35 de ani dedicați marinei?

- Unitatea de marină de care am fost cel mai atașat sufletește a fost Flotila de Dunăre, atât prin longevitate (aproape trei ani la comandă și aproape douăzeci și cinci de ani la unități subordonate), cât și prin satisfacții. A fost perioada de maximă exprimare și dimensionare a Flotei de Dunăre conform concepțiilor acelor ani. Zona de acțiune - și implicit responsabilitatea era pe toată lungimea Dunării. În componență erau mai multe unități de nave de tip vedete blindate, vedete dragoare, monitoare, nave auxiliare și speciale dislocate nu numai pe Dunărea maritimă. Sarcinile și obiectivele pe care le avea în față generau responsabilitate, curaj și inițiativă, o bună relaționare cu

Contraamiralul Ioan Costi (pe atunci locțiitorul șefului SMFN) în RHIB, în momentul revenirii la țarm, de la bordul fregatei Mărășești, la exercițiul LITORAL 06.

Contraamiralul Ioan Costi, director adjunct al SMG, primind de la comandorul Romulus Hăldan, comandantul Bazei Navale, diploma de excelență, la aniversarea Bazei Navale, 2007.

administrațiile locale și cu alte structuri ale sistemului de apărare. Nu au lipsit nici satisfacțiile personale. Deși sunt ani buni de când am părăsit orașul Tulcea, orașul în care mi-am început și mi-am continuat cariera, nutresc și în prezent sentimente de nostalgie, de admirație pentru frumusețile fluvialului și ale locurilor din Delta.

- Ați ocupat în carieră diferite funcții la unitățile de la fluvii și ați fost unul din promotorii „reînvierii” unităților militare din garnizoana Tulcea. Mai are viitor marina la fluvii?

- Categorie, Da. O analiză atentă a noului context geopolitic și a riscurilor și amenințărilor de natură asimetrică la adresa securității spațiului fluvial românesc demonstrează faptul - realitatea - că pentru prezent dar și în viitor marina fluvială este necesară. Iată câteva argumente: frontiera fluvială și fluvial-maritimă

cu Ucraina a deveni frontieră estică a NATO și UE; securitatea în zona fluvială este supusă unor factori generatori de riscuri - dezvoltarea traficului internațional de droguri, armament, materiale periculoase, apariția terorismului transfrontalier, existența unor obiective economice majore pe fluvii - diferende în stabilirea granițelor fluviale și maritime; perspectiva transformării spațiului dunărean în spațiu de tranzit pentru resursele energetice de pe platoul continental și Asia Centrală. Forțele navale fluviale au capacitatea de a interveni cu rapiditate în situații de criză, au putere de foc și avantajele experienței echipajelor. Sunt unități specializate pentru acțiuni pe fluvii și în deltă, care sunt în măsură să execute o gamă largă de misiuni. Punctul meu de vedere este că aceste unități specializate în acțiuni pe fluvii, în deltă și în zone lagunare trebuie să fie

„vizibile”, să existe, fie și numai pentru descurajare.

- Domnule contraamiral cum „s-a văzut” marina de la nivelul ultimei funcții pe care ați ocupa-o în armată, cea de director-adjunct al SMG?

- Nu sunt schimbări majore de percepție. Forțele Navale sunt parte integrantă a Armatei României, angajate într-un proces complex de transformare și integrare în NATO. Au obiective clare, axate pe respectarea angajamentelor asumate. Ele se găsesc implicate într-un proces continuu de modernizare a echipamentelor, de realizare a unei compatibilități acționale. Dacă în domeniul perfecționării concepției acționale a managementului resurselor, în activitatea de standardizare, Forțele Navale se găsesc la nivelul de așteptare planificat. Sunt rămăneri în urmă în domeniul înzestrării cu nave și tehnică și în operaționalizarea unităților navale și terestre. Forțele Navale au o nevoie urgentă de nave de luptă și auxiliare noi pentru a-și putea îndeplini misiunile la nivelul standardelor actuale. Îmi exprim speranța că obiectivele îndrăznețe asumate de SMFN în strategia de înzestrare (care se cer imperios și în timp scurt soluționate) vor putea contribui, pe măsura realizării, lor la crearea unor forțe navale moderne, puternice, pe deplin interoperabile NATO, de care România are mare nevoie.

- Domnule contraamiral, la finalul unei cariere pentru care probabil sunteți învidiat, ce mesaj ați dori să le transmiteți foștilor colegi și subordonați din Forțele Navale?

- Sănătate, putere de muncă, succese profesionale și personale și multe bucurii. Fiți optimiști și credeți în viitorul Forțelor Navale.

PROTECȚIA INFRASTRUCTURILOR CRITICE ÎN ZONA EXTINSĂ A MĂRII NEGRE

sau despre posibila extindere a operațiunii ACTIVE ENDEAVOUR în Marea Neagră

„NATO trebuie să-și asume responsabilități în protejarea liniilor maritime și a infrastructurilor portuare prin care se face transferul de mărfuri energetice dinspre zonele de producție către regiunile de consum.”

Traian Băsescu

Text și foto: **Bogdan DINU**

A devenit tot mai evident că regiunea Mării Negre reprezintă un interes major pentru România (și nu doar pentru Administrația Prezidențială). În prezent, alături de posibilitățile de cooperare, numeroase și nu întotdeauna doar la nivel teoretic, se înregistrează însă o serie de sfidări și chiar posibile amenințări care ar putea afecta securitatea energetică precum și infrastructurile critice din zonă. În acest context și subsumată pregătirii

summit-ului NATO de la București din 2-4 aprilie, la Constanța a avut loc în zilele de 19 și 20 februarie conferința internațională cu tema „Securitate Regională, Securitate Energetică și Alianța Nord Atlantică: Viitoare Probleme și Oportunități”. Evenimentul a fost găzduit de către Academia Navală „Mircea cel Bătrân” și, parțial, și de Comandamentul Flotei. Participanții la conferință au dezbătut pe parcursul celor două zile probleme actuale ale securității regionale și securității energetice; modul în care NATO poate contribui la securitatea

energetică; politicile energetice ale Uniunii Europene; protecția infrastructurilor critice în zona extinsă a Mării Negre; Rusia și parteneriatul european. Manifestarea a fost organizată de către Consiliul Euro Atlantic România Casa NATO și Fundația EURISC, sub auspiciile Forumului Mondial de Securitate (Elveția), în parteneriat cu Statul Major General, cu sprijinul Ministerului Afacerilor Externe și al NATO – Divizia de Diplomatie Publică, Bruxelles, în cooperare cu Royal United Services Institute, Londra.

Instantaneu de la lucrările de deschidere ale conferinței. De la dreapta la stânga: Jonathan Eyal, director de studii la Royal United Services Institute, contraamiral de flotă Dorin Dănilă, șeful Statului Major al Forțelor Navale, Iulian Buga, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe, Liviu Mureșan, președinte executiv Fundația EURISC, Constantin Degeratu, consilier de stat la Președinția României și Georgeta Gavrilă, secretar general în Ministerul Apărării.

Astfel de conferințe cu tematică similară s-au mai desfășurat, în intervalul de timp următor, și la Iași, Timișoara și, cel mai recent, la București, aceasta din urmă de interes, am putea afirma, și pentru Forțele Navale Române. Este vorba de conferința internațională cu tema „Securitate energetică, securitate maritimă și protecția infrastructurilor critice în vederea îmbunătățirii stabilității regionale în zona Mării Negre”.

Revenind însă la conferința găzduită de Academia Navală „Mircea cel Bătrân” precizăm că s-a desfășurat pe cinci secțiuni, respectiv Securitate regională, securitate energetică. Cum poate contribui NATO la securitatea energetică în interiorul zonei sale de responsabilitate și mai departe către est, Politici energetice comune ale Uniunii Europene, Protecția infrastructurilor critice în zona extinsă a Mării Negre și Parteneriatul Rusia-Europa.

Cei aproximativ 78 de participanți (cel puțin conform informațiilor furnizate de organizatori) au provenit dintr-un spectru larg de instituții, organizații, ONG-uri din România și de peste hotare. Printre participanți s-au numărat reprezentanți ai presei, Universității Naționale de Apărare, corpul diplomatic acreditat la București dar și la Sofia (reprezentanți diplomatici la toate nivelurile – ambasadori, consuli, vice-

consuli, secretari de ambasadă, atașări de presă și ai apărării de la ambasadele Bulgariei, Federației Ruse, Franței, Regatului Norvegiei, Ucrainei, Statelor Unite ale Americii), reprezentanți ai Ministerului Apărării (Georgeta Gavrilă, secretarul general al ministerului), ai universităților străine, ai Ministerului Afacerilor Externe, Ministerul Economiei și Finanțelor, ai Serviciului Român de Informații, ai Royal United Service Institute (unul dintre organizatori, iar Jonathan Eyal, directorul de studii s-a bucurat de o mare vizibilitate atât la Constanța cât și la celelalte conferințe din țară, cu interviuri în mass-media centrale), ai Fundației EURISC, Administrației Prezidențiale și numeroase alte instituții și organizații.

Nu dorim să detaliem discuțiile asupra securității regionale și securității energetice, subiecte care sunt și vor continua să rămână de actualitate încă o bună perioadă de timp, în absența unor politici energetice comune ale Uniunii Europene și a dependenței evidente a Uniunii de resursele energetice ale Rusiei. Au făcut-o specialiștii mult mai bine decât am putea să o realizăm noi din acest colț de pagină. Însă despre utilitatea unor astfel de conferințe în pregătirea summit-ului NATO de la București (deja catalogat de presă, și nu numai, ca fiind cel mai important din

istorie) am aflat amănunte relevante din mini interviurile realizate chiar cu cei care au deschis conferința. Contraamiralul de flotă Dorin Dănilă, șeful Statului Major al Forțelor Navale: „Primul obiectiv pe care noi zicem că l-am atins este legat de faptul că această activitate se desfășoară în cadrul Academiei Navale și o parte din ateliere și la Comandamentul Flotei. Este în primul rând un rezultat legat de imaginea Forțelor Navale. A doua problemă este legată de importanța Mării Negre din punct de vedere al intereselor României și, obligatoriu, al Forțelor Navale Române și eu cred că dacă am răspuns la aceste două obiective este suficient.” Constantin Degeratu, consilier de stat Administrația Prezidențială: „Cu siguranță că întrebarea așteaptă un răspuns pozitiv pentru că realmente utilitatea conferinței este în afara oricărei discuții. Conferința face parte dintr-un sistem de pregătire al summit-ului NATO de la București și cu siguranță ea are câteva obiective, unele dintre acestea vizând în mod deosebit modul în care agenda NATO va fi cunoscută de către opinia publică și de către specialiști. În mod deosebit aș vrea să subliniez faptul că deși NATO nu are politici de securitate regională, securitatea are însă aspecte regionale și din acest punct de vedere summit-ul NATO de la București va aborda

Deschiderea conferinței.

Instantaneu de la lucrările de deschidere ale conferinței.

În prim plan căpitan-comandorul Gary Herbert, atașatul naval la Ambasada SUA de la București.

inevitabil unele aspecte de securitate regională. Este și unul din obiectivele majore ale acestei conferințe, de a focaliza atenția opiniei publice și a specialiștilor asupra unei regiuni extrem de complexe. Mă refer aici la Europa de Sud-Est dar mai ales la spațiul pontic.” „Dincolo de utilitatea imediată legată de pregătirea summit-ului NATO evenimentul, care face parte dintr-un complex de conferințe, aduce în conștiința publică un eveniment politic dar și substanța și tema propriu-zisă. Însă, dincolo de această pregătire este vorba și de un mesaj către public, o relaționare care trebuie să crească între ONG-uri și instituțiile guvernamentale și, în același timp, o stimulare de idei. Totdeauna politicile pe care statele le implementează se bazează și pe idei și trebuie să se bazeze pe idei care vin lumea academică, din lumea ONG-urilor.” – ne-a declarat și Iulian Buga, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe, completat, în aceeași notă de Liviu Mureșan, președintele executiv al Fundației EURISK: „Face parte dintr-o serie de reuniuni a organizațiilor neguvernamentale care dezbate probleme de interes și care se vor regăsi, într-o anumită măsură, și pe agenda summit-ului, este vorba de problematica securității energetice. Avem un alt eveniment la Iași în legătură cu situația din Afganistan respectiv implicațiile participării NATO și importanța unei soluții în Afganistan. Mai avem o altă reuniune la Timișoara, „Sud-estul Europei și Kosovo” iar în București pregătim o reuniune pe teme de securitate maritimă și securitate energetică tocmai pentru faptul că în ultima vreme aceste lucruri sunt văzute într-o legătură. Pentru Constanta avem undeva în toamnă o nouă reuniune pe probleme de securitate energetică, sperăm că împreună cu colegii noștri de la Flotă.”

Am vrea să dezvoltăm însă aici o altă temă și anume „Protecția infrastructurilor critice în zona extinsă a Mării Negre” în egală măsură subiectul unei sesiuni de discuții a conferinței. La care se adaugă posibila asumare de către NATO a respon-

sabilității protejării acestor linii maritime și infrastructuri, așa cum este formulată chiar în mottoul care deschide materialul nostru. Desigur, vorbim doar despre discursul și dorita proiecție prezidențială și nu despre realitatea prezentă dar cum România este un stat membru al Alianței și al Uniunii Europene, în eventuala asumare a acestei responsabilități a NATO, Forțele Navale Române vor avea un rol de jucat, chiar și prin posibilitatea extinderii a operației ACTIVE ENDEAVOUR. De aici și interesul nostru pentru subiect. Dar pentru o mai bună înțelegere a răspunsurilor interlocutorilor noștri din paginile următoare am considerat util să precizăm în ce context a apărut această idee, ce rol joacă principalii actori din zonă, și toate acestea fără a derapa într-o analiză geopolitică a Mării Negre.

Motto-ul din deschiderea articolului nostru este răspunsul președintelui Traian Băsescu la o întrebare legată de rolul și relevanța NATO în actualul mediu de securitate și face parte dintr-un interviu publicat pe 27 noiembrie 2006, în preziua summit-ului NATO de la Riga. Din păcate, în declarația finală a summit-ului, asumată de toate statele membre, nu se spunea decât „sprijinim un efort internațional coordonat care să evalueze riscurile la adresa infrastructurii energetice și care să promoveze securitatea infrastructurii energetice.” Altfel spus, după cum remarcă Octavian Manea în excelentul studiu de caz al summit-ului de la Riga și din care vom continua să cităm, „nu există consens la nivelul NATO legat de cum anume își poate aduce Alianța, o alianță esențialmente politico-militară, contribuția în spațiul securității energetice.” La momentul 2006 ca și acum, am adăuga noi.

„Practic - continuă Octavian Manea - România propunea nici mai mult nici mai puțin decât implicarea NATO în securizarea rutelor și a infrastructurii energetice adiacente arealului Mării Negre, și asta în condițiile în care sursa majoră de insecuritate la adresa securității energetice a comunității euroatlantice este reprezen-

tată de politicile și interesele regionale ale Rusiei ... România propune NATO asumarea unui meniu operațional foarte apropiat de operațiunea ACTIVE ENDEAVOUR din Mediterana, dar de pe o poziție care percepe Rusia ca o sursă majoră de insecuritate regională ... Însă, mai există un stat membru NATO, care este extrem de sensibil la extinderea operațiunilor NATO în Marea Neagră, spațiu vizualizat ca fiind de mare interes strategic pentru politicile sale de securitate, anume Turcia ... De altfel se constată o foarte interesantă convergență de interese între Rusia și Turcia în cel mai bun spirit de balansare împotriva amenințării în sensul respingerii în concert a oricărei inițiative UE, NATO sau a Statelor Unite care este de natură să le afecteze status-ul geopolitic regional. În această logică se înscrie și efortul concertat de a bloca extinderea operațiunii ACTIVE ENDEAVOUR în Marea Neagră. În plus, o misiune NATO în Marea Neagră este percepută de către Ankara ca fiind inutilă deoarece ar avea același profil operațional cu misiunea BLACK SEA HARMONY lansată de către Turcia în 2004.” Precizările fiind făcute vă invităm să lecturați mai jos trei mini interviuri.

Contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, șeful Statului Major al Forțelor Navale

Cum vedeți implicarea NATO în asigurarea securității energetice? În momentul de față zona extinsă a Mării Negre este importantă și pentru România pentru că suntem la granița NATO și a Uniunii Europene. După cum vedeți, Marea Neagră este o imbinare între UE și NATO, între tendințele de accedere către aceste două și ca urmare zona nu este deosebit de instabilă dar are elemente care în momentul de față, sub termenul de „conflicte înghețate”, există. Din punct de vedere energetic problema actuală a întregii omeniri este obligatoriu legată de asigurarea resurselor necesare. Ca

urmare, având Marea Neagră și fiind totuși pe direcția unui posibil culoar energetic e important să câștigăm acest culoar. Este posibilă extinderea operațiunii ACTIVE ENDEAVOUR și în Marea Neagră? Este posibil, poate chiar într-un termen destul de scurt, nu neapărat ca operațiune ACTIVE ENDEAVOUR ci ca o operațiune în cadrul forțelor care există în Marea Neagră. Se va merge probabil pe o despărțire clară între BLACKSEAFOR și BLACK SEA HARMONY dar în principal obiectivul care se urmărește este de a crește încrederea între forțele navale din Marea Neagră.

statele riverane Mării Negre sunt, într-o formă sau alta, ancorate la arhitectura de securitate pe care a dezvoltat-o și continuă să o dezvolte Alianța Nord Atlantică. Suntem trei țări membre NATO, există o țară aspirantă la calitatea de membru NATO și mă refer la Georgia, există de asemenea o țară care și-a manifestat interesul pentru o evoluție în această direcție și mă refer la Ucraina și există Federația Rusă care este un partener strategic de cooperare al NATO. Din acest punct de vedere nu există un pericol statal la adresa securității energetice. Există interese dife-

Foto: Mihai Egorov

Grupa de boarding a fregatei Regele Ferdinand deplasându-se pentru a executa inspecția unei nave suspecte, în cadrul operației ACTIVE ENDEAVOUR, 2007.

Constantin Degeratu, consilier de stat la Administrația Prezidențială

Credeți că este posibilă implicarea NATO în protejarea infrastructurilor critice și a rutelor maritime din zona Mării Negre și chiar o extindere a operațiunii ACTIVE ENDEAVOUR în Marea Neagră? NATO este implicat încă de la început în securitatea Mării Negre și am spus chiar în deschiderea conferinței că Turcia a reprezentat avangarda Alianței în această regiune. Alianța este prezentă acum prin trei țări: Turcia, România și Bulgaria. Interesul de securitate al organizației pentru spațiul de securitate al Mării Negre este major, este constant și este de viitor. Problema securității energetice, respectiv a rutelor de transport și a infrastructurii energetice cu siguranță că va reprezenta o chestiune importantă în dezbaterile de la București. Aș vrea să o privim însă dintr-o perspectivă constructivă și cu siguranță nu una alarmistă. Nu cred că la ora actuală există un risc major care să vizeze transportul pe apă și infrastructura adiacentă a securității energetice din această zonă și care să constituie obiect de risc din partea statelor din zonă. Suntem într-o situație interesantă. Pe de o parte, deosebit de pozitivă prin faptul că toate

rite, divergente uneori, dar cu siguranță rezolvabile într-un cadru de cooperare. Ceea ce este riscant este ceea ce poate să provină de la actorii nestatali, respectiv din partea unor organizații teroriste sau a altor organizații criminale care ar putea să vizeze securitatea directă a transporturilor maritime sau securitatea elementelor de infrastructură portuară. În această chestiune este nevoie de o cooperare fermă, foarte clară și deschisă a tuturor statelor interesate. **Credeți că NATO, o organizație eminamente politică și militară, își va asuma responsabilități în acest domeniu?** Este o evoluție firească a Alianței de la principalele sale inițiale de apărare colectivă către o implicare tot mai activă în domeniul gestiunii crizelor, decisa în mod deosebit la summit-ul de la Washington din 1999, și către noile forme de cooperare în domeniul securității în aceste spații mai puțin explorate până în prezent, securitatea energetică, securitatea ecologică.

Cu alte cuvinte o deplasare de la articolul 5 la articolul 4? Da, un conținut poate mai nou al securității în sensul articolului 5, se încearcă chiar o astfel de discuție doctrinară în ideea de a dezvolta în cadrul organizației un articol de tipul articolului 5 energetic. Nu aș vedea din acest punct de vedere necesitatea extin-

derii operațiunii ACTIVE ENDEAVOUR în Marea Neagră. Chiar dacă în anul 2005 părea o chestiune de interes, în prezent, având în vedere că operațiunea este în sine o operațiune antiteroristă, pe spațiul Mării Negre nu pare să fie o astfel de necesitate actuală. Există aici trei țări membre NATO, există o organizație militară BLACKSEAFOR care poate îndeplini astfel de misiuni și există o cooperare destul de activă în lupta împotriva terorismului sau a altor pericole de această natură. Nu văd o dezvoltare preponderent militară a prezenței Alianței aici și mai ales dezvoltarea capabilităților pentru gestionarea crizelor și pentru sprijinirea eforturilor statelor membre de asigurare a securității energetice și ecologice.

Iulian Buga, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe

Cum comentați proiecția prezidențială privind protecția infrastructurilor critice din zona extinsă a Mării Negre, posibila asumare a acestui rol de către NATO și eventuala extindere a operației ACTIVE ENDEAVOUR? Credem că legătura directă între faptul că NATO este o structură de securitate și faptul că în complexul asigurării securității unei zone sau unei țări ecuația energetică este esențială, legătura de securitate este evidentă. NATO, ca și organizația, are o expertiză excepțională, unică în anumite domenii care se pot transpune în asigurarea acestei securități energetice. În acest moment este un subiect în dezbateri, nu toată lumea este de acord. România este partizana acestei - și va încerca să profite și de organizarea summit-ului - implicări a organizației, prin expertiza în domenii specifice pe care o are în asigurarea unei securități energetice. Cum va fi posibil? În primul rând prin transparența discuțiilor și dialogul care se angajează între NATO și partenerii din NATO dar și partenerii din afara Alianței. În al doilea rând prin faptul că prin identificarea acelor domenii de expertiză tehnică bine definite, acest tip de îndoieli și de bariere poate să fie depășit. În ceea ce privește credibilitatea și posibilitatea de îndeplinire a acestui deziderat pot să vă spun că România nu se angajează întotdeauna numai în vise dar trebuie să existe și o doză de viziionar. **Credeți că Forțele Navale Române pot juca un rol în Marea Neagră?** Este un domeniu de mică expertiză pentru mine. Aici pot doar să exprim o speranță că da, știind chiar și prin cunoștințele personale din tinerețe și prezent, faptul că în Forțele Navale se află niște profesioniști excepționali și faptul că există totuși o experiență istorică prin situarea noastră la Marea Neagră ceea ce mă duce la credința personală că acest deziderat se poate realiza. ■

Un summit cu încărcătură istorică

Mult succes NATO!

Căpitan-comandor
prof.univ.dr. Ioan CRĂCIUN
Universitatea Națională de Apărare

Despre summit-ul NATO de la București, al 20-lea în istoria Alianței Nord-Atlantice, se scrie și se vorbește foarte mult. Este însă ceva normal din moment ce acesta va reprezenta cel mai important eveniment internațional găzduit vreodată de către România. Prin evenimentele de diplomatie publică organizate în întâmpinarea summit-ului – și prin reuniunile organizate în cadrul sau în preajma sa, se anunță a fi unul dintre evenimentele la vârf de cea mai mare anvergură din istoria Alianței Nord-Atlantice. Peste 6500 de oficiali din statele membre NATO, din statele partenere și contribuatoare la operațiunea ISAF din Afganistan, cărora le se vor alătura reprezentanți ai altor organizații internaționale, mediilor academice și de presă, vor fi prezenți la București cu ocazia evenimentului. Bucureștii devine astfel, după Praga (2002) și Riga (2006), a treia capitală a unui stat din fostul bloc comunist care găzduiește o reuniune la nivel înalt a Alianței Nord-Atlantice.

Reuniunea tradițională a Consiliului Nord Atlantic (North Atlantic Council -

NAC) la cel mai înalt nivel, summit-ul de la București va fi completată, în premieră, de o reuniune a statelor contribuatoare la operațiunea NATO din Afganistan (ISAF). De asemenea, Summit-ul va avea pe agendă o reuniune a Consiliului de Parteneriat Euro-Atlantic (EAPC – incluzând cele 26 de state membre NATO și 23 de state partenere din Europa de Est, Asia Centrală și Balcanii de Vest) – cel mai vechi mecanism de parteneriat al Alianței, precum și reuniuni ale Comisiei NATO - Ucraina și Consiliului NATO - Rusia.

Agenda discuțiilor se anunță a fi una vastă, deoarece summit-ul își propune să găsească soluții pentru Afganistan, pentru proiectele de extindere a Alianței, pentru securitatea statelor membre, pentru securitatea Mării Negre și pentru cea energetică, dar și să aducă mai aproape de NATO state precum Serbia, Bosnia-Herțegovina și Muntenegru.

Cu siguranță la summitul de la București, tema extinderii Alianței va stârni un interes deosebit prin posibila invitație ce se va adresa către trei noi state, Croația, Macedonia și Albania de a adera la NATO. Astfel, „spiritul politicii ușilor deschise a NATO”, rămâne

o realitate de necontestat iar noi vom fi martorii celei de-a treia extinderi a Alianței Nord-Atlantice de la încheierea Războiului Rece.

Extinderea NATO însă nu se va încheia aici, ea va continua să rămână o temă de dezbatere esențială pentru viitorul Alianței. Cum va continua ea însă și cât de mult se va extinde NATO în viitor? - sunt întrebările la care ne propunem să căutăm un răspuns în continuare.

Odată cu încheierea Războiului Rece, NATO a intrat într-un amplu proces de transformare dintr-o alianță militară, care avea drept scop principal apărarea colectivă, într-o organizație politico-militară, multinațională, care își asumă un rol din ce în ce mai însemnat în menținerea securității globale. Astfel, aliații au recunoscut necesitatea reorientării strategiei NATO, a extinderii geografice a Alianței și a angajării acesteia în soluționarea problemelor de securitate din afara Europei denumite generic „out of area”.

În acest context, al redefinirii rolului strategic al Alianței Nord-Atlantice, tema lărgirii a devenit o temă centrală încă din primii ani ce au urmat încheierii războiului rece. Această politică a fost pusă în practică în două rânduri,

Foto: PO 2 Chris Henry, US Navy

în 1997 și apoi în 2002, și astfel NATO devine o organizație cu încă 10 noi state membre. Acum a venit rândul altor trei și procesul trebuie să continue. În opinia multor analiști, redefinirea a rolului strategic al Alianței Nord-Atlantice, trebuie să depășească sfera comunității transatlantice, iar dezvoltarea relațiilor de parteneriat cu state precum Australia, Japonia și Noua Zeelandă trebuie să fie parte a acestui proces.

Este de reținut propunerea SUA și Marii Britanii de a iniția un „parteneriat global”, care să funcționeze ca un forum de dialog lărgit între NATO și toate statele democratice din afara Europei. Și de ce nu, acesta să reprezinte un prim pas spre „deschiderea ușilor Alianței” către orice stat democratic din lume care îndeplinește standardele NATO și care se angajează la îndeplinirea sarcinilor asumate de către aliați. Numai o alianță globală poate face cu succes unor provocări globale.

Este clar că NATO se schimbă, dar se schimbă suficient? Dacă scopul principal al Alianței nu mai este acela de apărare teritorială ci acela de a uni efortul statelor care apără aceleași

valori și promovează aceleași interese ale păcii și securității globale, atunci NATO nu trebuie să mai aibă un caracter exclusiv transatlantic. Multe alte state democratice ale lumii, cum sunt Australia, Brazilia, Japonia, India, Noua Zeelandă, Africa de Sud, Korea de Sud, promovează aceleași valori și aceleași interese și sprijină efortul NATO în gestionarea problemelor de securitate în diferite zone ale lumii. Operațiunile NATO din Balcani și Afganistan s-au bucurat deja de un sprijin substanțial din partea unor state non-Europene precum Australia, Korea de Sud sau Japonia, iar alte state democratice precum Brazilia, India, sau Africa de Sud sprijină necondiționat eforturile de pace în multe regiuni ale lumii. În acest context este nevoie de o mai bună coordonare a efortului NATO cu toate aceste state pentru eficientizarea efortului destinat menținerii păcii și stabilității la nivel global.

Oficialii NATO au început să discute despre aceste lucruri, iar Secretarul General NATO, Jaap de Hoop Scheffer, declara de curând că „din moment ce NATO desfășoară operații la distanțe strategice, înseamnă că este nevoie de a deschide dialogul cu toate națiu-

nile interesate”. El a subliniat chiar că NATO a devenit „o alianță cu parteneri globali”, iar această remarcă ne arată nevoia de globalizare a NATO. Acest parteneriat însă nu are același statut precum cel de aliat și de aceea nu trebuie să reprezinte obiectivul final, el trebuie să reprezinte un prim pas spre extinderea Alianței în afara zonei Euro-Atlantice.

Astfel, nevoia extinderii Alianței în afara zonei Euro-Atlantice apare ca o perspectivă din ce în ce mai aproape de realitate. Dar această idee ridică câteva semne de întrebare: cât de global va deveni NATO?; sau, va deveni NATO un nouă Organizație a Națiunilor Unite? Sunt întrebări la care viitorul ne va oferi un răspuns. În orice caz, un NATO lărgit nu va însemna salvarea Alianței de la dispariție și nici nu va substitui ONU. Un NATO lărgit va însemna un avocat mai puternic și mult mai capabil al ONU.

În acest context, un NATO din ce în ce mai global, bazându-se pe cele mai reprezentative democrații ale lumii, se va bucura de o legitimitate sporită și se va angaja cu mai multă competență pentru preservarea păcii și securității lumii. Mult succes NATO. ■

Plecarea eșalonului 1 a Detașamentului
ROFND XVI format din militari
ai Batalionului de Infanterie Marină
28 februarie 2008

Evaluări după ACTIVE ENDEAVOUR

Factori cu potențial stresor pe timpul misiunilor navale externe

„Trebuie să vorbim cu psihologii, trebuie să facem studiu de caz pe zona aceasta. Eu sesizez că este necesar și într-o discuție individuală și prin observare la bordul navei, pe viitor să vină un specialist să vadă comportamentul la bordul navei: ce înseamnă să lucreze omul într-un mediu închis, să vezi numai lumina dată de radar, un bec de control roșu, să stai 4-6 ore cu căștile pe urechi, să auzi numai comenzi și ordine în cască, sonerii pe tot vaporul. Sunt mulțumit pentru că oamenii au intrat progresiv în sarcini și au dat tot ce au avut mai bun”, a declarat la sosirea fregatei Regele Ferdinand în țară după participarea la exercițiul NOBLE MIDAS 07 și la operația ACTIVE ENDEAVOUR, căpitan-comandorul Marian Săvulescu, comandantul navei.

Locotenent-comandor psiholog
Ciprian HANCIUC
Statul Major al Forțelor Navale

Un sondaj al Secției Investigații Sociologice din Statul Major General arată că 75% dintre militarii români vor să participe la misiuni în afara granițelor României, 11% nu doresc acest lucru, 14% sunt nehotărâți, iar ponderea celor care doresc să participe la misiuni internaționale este cu cel puțin 20%-30% mai mare în rândul militarilor care au participat deja la astfel de misiuni.

Experiența acumulată privind realitățile câmpului de luptă și a modului în care acesta acționează asupra psihicului uman, dar și înțelegerea corectă a problemelor de natură psihologică au condus la necesitatea pregătirii din punct de vedere psihologic a misiunilor, atât în etapele premergătoare acestora, pe perioada derulării, cât și după repatrierea militarilor.

Selecția psihologică la plecarea în misiune contribuie la creșterea coeziunii, siguranței și încrederii militarilor, înțelegerea, numai aceia care au îndeplinit aceste standarde și bareme - privind calitățile fizice și psihice - pot face față misiunilor.

În cadrul evaluărilor psihologice post-misiune, ce se desfășoară pe o durată de 2-3 zile, psihologii militari își propun: evaluarea stării psiho-fizice și detensionarea parțială a personalului participant la misiune; identificarea personalului cu eventuale nevoi de asistență psihologică; identificarea factorilor stresori cu potențial de risc crescut precum și crearea suportului psihologic pentru facilitarea trecerii de la starea de montaj psiho-fizic pentru luptă la cea necesară reinserției în mediul familial, profesional, social.

Analiza calitativă a protocoalelor complete pentru fiecare membru al echipajelor a relevat, în cele trei evaluări psihologice post-misiune desfășurate în Forțele Navale - după participarea fregatelor *Regele Ferdinand* și *Regina Maria* la operația ACTIVE ENDEAVOUR, în anii 2005-2007 -, o serie de aspecte, pe diferite dimensiuni.

Adaptare

Membrii echipajelor nu au resimțit probleme de adaptare la climă, condiții atmosferice sau decalaje de fus orar. Ușoare dificultăți de adaptare la condițiile climatice au apărut la întoarcerea în țară, datorită trecerii bruște de la temperaturile ridicate la cele specifice sezonului de iarnă.

Datorită dotărilor de care dispun fregatele, condițiile de viață și muncă de la bord sunt percepute de echipaje, ca fiind foarte bune. Un aspect pozitiv îl reprezintă amenajarea unui spațiu la bord pentru practicarea exercițiilor fizice, utilizat din plin pe timpul misiunilor de către membrii celor două echipaje.

Hrana a fost percepută ca fiind de foarte bună calitate, dar în anumite situații poate constitui un factor de disconfort pentru membrii echipajelor. Diversificarea meniului, adaptarea normelor de hranire la temperaturile din zonele geografice în care se desfășoară misiunile, substituirea alimentelor conform normativelor naționale cu anumite produse procurate în perioada de refacere a plinurilor pot conduce la creșterea stării de spirit a militarilor și eliminarea monotoniei.

Asigurarea cu dificultate a echipamentelor și a pieselor de schimb a fost resimțită (ca factor de disconfort) în mod direct de către personalul care deservea instalațiile respective dar și indirect de către ceilalți membri ai echipajelor.

Sarcinile de îndeplinit au fost asemănătoare cu cele desfășurate în mod obișnuit în țară, nu au fost percepute ca fiind grele și nu au ridicat dificultăți de realizare. Membrii echipajelor afirmă că pregătirea profesională

Foto: Mihai Egorov

Realimentarea pe mare a fregatei *Regele Ferdinand* în timpul operației ACTIVE ENDEAVOUR 2007.

acumulată în ultimii trei ani a făcut ca aceștia să nu fie luați prin surprindere de misiunile primite, să facă față foarte bine la toate sarcinile. Aprecierile partenerilor străini, față de pregătirea și profesionalismul echipajelor, au eliminat temerile care existau la începutul misiunilor, legate de capacitatea de a face față sarcinilor. Toate acestea au condus la o creștere a încrederii în forțele proprii, a imaginii de sine și a valorizării pe plan profesional.

Relaționare

Încrederea în subordonați acordată de către comandanți și șefii de departamente a condus, cu mici excepții, la creșterea responsabilității acestora față de atribuțiile și sarcinile de îndeplinit, fiecare militar depunând tot efortul pentru ca lucrurile să meargă bine.

Îmbunătățirea condițiilor de petrecere a timpului liber, prin organizarea vizitelor în zonele limitrofe bazelor militare și a activităților sportive competiționale la bord, între departamente și cu partenerii străini din bazele militare, au avut ca efect menținerea unor relații interpersonale optime, reechilibrarea psihologică și descărcarea tensiunilor acumulate în timpul misiunii.

Durata relativ redusă a misiunilor, cât și alternarea activităților (5-7 zile misiune cu 2 zile refacere), au contribuit la păstrarea echilibrului dispozițional al echipajelor.

Relațiile existente la bordul navelor, umane, principale, deschise către rezolvarea problemelor subordonaților, informarea oportună cu noutățile din țară și aprecierea că misiunile au fost „un succes și un câștig pe plan profesional”, au condus la închegarea și creșterea coeziunii echipajelor.

Deși principala motivație pentru misiuni o constituie aspectul financiar, după terminarea misiunilor, la toți militarii, se constată o creș-

tere a valorizării profesionale, se manifestă un sentiment de împlinire profesională și de mândrie că au participat la aceste misiuni.

Depresie/anxietate/stres posttraumatic

Oboseala acumulată și dificultățile de somn (în general insomnii), înregistrate în ultimele perioade ale misiunii la un număr redus de militari, sunt simptome ale anxietății și depresiei, dar sunt explicabile după câteva luni de misiune, și se datorează, în primul rând, solicitărilor impuse de numărul mare de servicii de gardă/cart executate și a ritmului veghe/somn dintre acestea.

Creșterile ponderale (ca semn al depresiei) la unii membri din echipaj, se datorează, în primul rând, profesionalismului bucătarilor de la bord, dar și faptului că, în general, marinarii își desfășoară activitatea într-un spațiu restrâns, nu se deplasează pe navă pe distanțe mari. Un studiu afirmă că un marinăr parcurge aproximativ 800-1000 m/zi pe nava care își desfășoară activitatea. Necesitatea amenajării unei săli de sport la bord, cu aparată destinată exercițiilor fizice, constată după prima misiune din anul 2005, a fost materializată în următoarele două misiuni, fiind apreciată pozitiv de toți membrii echipajelor.

La un număr redus de militari au fost înregistrate o serie de evenimente cu încălcătură afectivă negativă în viața personală și de familie, fapt ce a condus la sentimente de tristețe, preocupări, neliniști în legătură cu problemele respective și alterarea sentimentului de bine psihic. Prin implicarea comenzii navelor, cu ajutorul colegilor și a grupului, ca suport emoțional, în mare parte aceste comportamente s-au remis până la întoarcerea în țară.

Evenimentele cu încălcătură afectivă pozitivă au fost legate de unele vești de acasă (unii

membri din echipaje au devenit părinți) ceea ce i-a bucurat și le-a crescut tonusul.

Un rol important în sprijinirea familiilor din țară în vederea rezolvării anumitor probleme urgente l-a avut *Grupul de sprijin familial* constituit la nivelul marii unități (începând cu anul 2006). Totuși, pentru misiunile următoare, ar fi binevenită implicarea, pe bază de voluntariat, a membrilor de familie ai militarilor în informarea și rezolvarea unor situații problematice.

Alte aspecte

Organizarea și planificarea de activități multiple în ultima lună premergătoare plecării în misiune (evaluări și controale, vizita medicală, evaluare psihologică, evaluare lingvistică), pot conduce la o **epuizare psihică** a militarilor (cum s-a întâmplat în anul 2005). Se recomandă ca aceste activități să fie desfășurate cu 2-3 luni înainte de plecare sau până la începerea perioadei de pregătire a misiunii.

Reportajele și articolele transmise în țară, de către ofițeri cu relații publice, aflați la bordul navelor pe timpul ultimelor două misiuni, au fost apreciate pozitiv atât de militari, cât și de familiile acestora.

Misiunile desfășurate pe mare, în raioane aflate la mare distanță de bazele de refacere a plinurilor navei, comportă posibilități limitate de comunicare cu familia, pe timpul celor 5-7 zile cât nava este în marș, impuse de siguranța misiunii, aspecte tehnice și costuri ridicate legate de comunicarea prin satelit.

Putem afirma că succesul participării la misiuni a însemnat un câștig pentru membrii echipajelor fregatei Tip 22, atât în plan profesional, cât și în plan personal, printr-o mai bună cunoaștere a propriei personalități și prin creșterea încrederii în sine. ■

La Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Două anotimpuri cu emoții

Olivia BUCIOACĂ

După o perioadă de vacanță, cea a sărbătorilor de iarnă, studenții au ocupat din nou băncile amfiteatrelor Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”. Ca în fiecare an universitar, în perioada ianuarie-martie, studenții s-au aflat în febra sesiunii de examene, o perioadă agitată atât pentru studenți cât și pentru profesori. Emoții, stări de spirit contradictorii, reușite sau insuccese, eforturi și satisfacții, tristețe sau bucurie, aceasta a fost în linii mari, atmosfera generată de sesiunea de examene de iarnă.

Pentru a afla care era starea de spirit a studenților și cum s-au descurcat în timpul sesiunii, am pornit într-o incursiune prin sălile de curs, adunând emoții și gânduri de la cei care rezolvaseră deja subiectele din biletul de examen și am realizat o radiografie a stării de fapt din mediul universitar. Studentul-caporal Silviu Farvara, anul II Facultatea de Marină Militară (FMM), specialitatea electromecanică: „Sunt foarte încercător, pentru că am învățat, pot spune că m-am pregătit sesiunea aceasta, cu toate că examenele au fost multe într-un timp foarte scurt. Pot

spune că toți, nu numai eu ci și colegii mei, suntem bine pregătiți pentru a face față acestui examen și întregii sesiuni de examene. Și consider că vom avea rezultate foarte bune. Sunt încercător, mă bucur că am putut să prind un subiect așa

Student în anul al II-lea la Facultatea de Marină Militară, specialitatea electromecanică, atent la explicațiile date de profesor colegul său, în timpul rezolvării subiectelor din biletul de examen.

bun și sper ca și ceilalți colegii mei să aibă același succes ca și mine”, și Studentul-caporal Mădălina Ghigalău, anul II FMM, specialitatea, navigație, hidrografie și echipamente navale: „Subiectele au fost de nivel mediu. Emoții nu am avut, pentru că ne-am pregătit un semestru întreg pentru a susține acest examen. Am avut lucrări, notări la fiecare seminar și cred că rezultatul final va fi mulțumitor și pe măsura efortului depus.”

La baza examinării a stat metodologia evaluării continue, în sensul că studenții au fost evaluați în timpul semestrului, iar la sfârșit au primit o notă cu o pondere semnificativă din nota finală a examenului. Este de la sine înțeles că acest sistem a presupus un efort susținut și continuu în ceea ce privește studiul. A adus un plus de valoare activității, a contribuit la menținerea constantă a tonusului intelectual, la o prezență foarte ridicată în perioada sesiunii, iar rezultatele s-au ridicat la nivelul așteptărilor studenților și profesorilor deopotrivă. Astfel că, prezența în sesiune s-a apropiat de procentajul maxim, fapt ce a demonstrat seriozitatea studenților în timpul semestrului, notele bune obținute reprezentând permisul pentru susținerea examenelor finale.

Aprecierile despre modul de prezentare al studenților academiei la examenele din această sesiune, nu au întârziat să apară. Căpitan-comandorul prof. univ. dr. ing. Gheorghe Samoilăscu, secretarul științific al Senatului Universitar: „Rezultatele sunt pe măsura pregătirii pe întregul semestru, adică studenții care în timpul semestrului au avut o notă profesională bună, ceea ce cuprinde prezență, caiet de teme și lucrări de laborator, la examenele finale este mult mai ușor. Am avut grupe în care au promovat în jur de 90 %, am avut grupe în care au promovat 50%, iar acest lucru s-a întâmplat în funcție de interesul pe care l-au acordat studenții pe timpul semestrului, disciplinei și modului de pregătire. Avem studenți cu care colaborăm și cu care participăm la granturi naționale și internaționale, Academia Navală implicând studenții, atât civili, cât și militari în activitatea de pregătire profesională de cercetare. Concluzionând pot să spun că există vârfuri și studenți care nu se pregătesc. Eu, însă sunt mulțumit de nivelul studenților.” Profesorul univ. dr. ing. Alexandru Sotir catedra Electro-tehnică, comunicații și armament naval: „Am lucrat mult cu aceste grupe și am obținut rezultate foarte bune care s-au evidențiat prin notele parțiale obținute, la seminarii și laboratoare, dar și din timpul cursului, pentru că adeseori pun întrebări în timpul cursului din cunoștințele lor din liceu sau din cursurile anterioare. Marea majoritate a obținut note peste 7, patru note de 10 și cred că vor obține note bune și la examen.”

Deși mulțumiți de nivelul de pregătire al studenților, profesorii au venit cu sfaturi privind schimbarea modalității de învățare, accentuând importanța studiului individual. Studenții ar trebui să urmeze sistemul care există și funcționează în universitățile de prestigiu, în care să-și petreacă mai mult timp în sala de lectură sau în bibliotecă, să se informeze singuri, așteptând mai puțin de la profesor și mai mult de la ei înșiși. Ar trebui să se pregătească mai mult individual, rolul profesorului să fie acela de îndrumător, iar orele de curs și seminar să reprezinte un schimb de idei între profesor și student, să se transforme în adevărate polemici, bineînțeles argumentate, sau în cursuri interactive.

Căpitan-comandorul conf. univ. dr. ing. Vasile Dobref, decanul Facultății de Marină Militară: „Rezultatele sesiunii de examene ale studenților Facultății de Marină Militară, anii I, II, III și IV (întrucât la momentul documentării noastre anul V care are un program decalat față de ceilalți ani, se afla încă în perioada de sesiune, n.n.) putem să le apreciem ca fiind situate, din punct de vedere al nivelului calitativ, în zona bine și foarte

bine. Din totalul de studenți care s-au prezentat la examen, au promovat 87%, un lucru îmbucurător fiind faptul că avem destul de multe grupe integraliste, care au și fost recompensate. Și pentru că orice pădure își are uscăturile ei, „avem un grup restrâns de studenți „problemă”, l-am denumit grup țintă, care au acumulat una, două sau mai multe restanțe. Pentru a veni în ajutorul lor, desfășurăm un curs de pregătire intensivă.”

Realizând o comparație cu sesiunea din semestrul I a anului universitar trecut, s-a înregistrat o creștere semnificativă a nivelului calitativ al evaluării, fapt demonstrat de numărul mic de restanțieri. Căpitan-comandorul conf. univ. dr. ing. Vasile Dobref: „Este relevant faptul că mediile generale pe grupe se situează începând cu 7,50 la anul I, până în jurul mediei 9,00 la anul IV, o promoție extraordinară, cu studenți integraliști, care sperăm noi să constituie o revelație în Forțele Navale, la anul când vor absolvi.” În ceea ce privește rezultatele studenților anilor I și II, profesorii academiei nu au nici o surpriză, pentru că după cum a precizat, căpitan-comandorul conf. univ. dr. ing. Vasile Dobref, „anii I și II sunt grei în tot învățământul tehnic,

Marină Civilă: „În sesiunea de iarnă, la Facultatea de Marină Civilă, procentul real de promovabilitate, a fost de 67%, restul de 33 % reprezentând studenții care nu s-au prezentat la examene fiind plecați în voiaje de practică în această perioadă. Ei sunt plecați legal, cu aprobare și din această cauză nu au fost luați în calcul în procentul final de promovabilitate.” Stagiul de practică la Facultatea de Marină Civilă se face pe tot parcursul anului de învățământ, în funcție de cererile firmelor de shipping și crewing care solicită studenții să se ambarce la bordul navelor din dotate. Cum vor putea recupera studenții aflați în această situație anul de studiu? După satisfacerea stagiului de practică, studenții iau legătura cu profesorii la care au avut obligații școlare, întocmesc lucrări de laborator, susțin lucrări de verificare pentru evaluarea pe parcurs și se prezintă la sesiunea din toamnă, din luna septembrie. Și, pentru că, spre deosebire de Facultatea de Marină Militară, unde dacă studentul nu a reușit să promoveze toate examenele riscă să fie exmatriculat, Facultatea de Marină Civilă funcționează de ani de zile pe baza sistemului de credite transferabile, astfel că, pentru a promova

Instantaneu din timpul examenului studenților Facultății de Marină Civilă la disciplina navigație.

în plus există probleme de acomodare la regimul militar, la trecerea de la sistemul de învățare și evaluare zilnică din liceu la cel al evaluării periodice semestriale. Se trece la un program care este puțin mai restrictiv, incluzând, pe lângă pregătirea pur teoretică la disciplinele din aria curriculară, și formarea calităților de lideri, pregătirea militară, instruirea de bază, precum și pregătirea în domeniul psihopedagogic și al limbilor străine.”

Căpitan-comandorul conf. univ. dr. ing. Ali Beazit, decanul Facultății de

în anul universitar următor, studentul trebuie să obțină 45 de credite, adică 75% din creditele aferente unui an de studiu. Dacă studentul nu obține acest număr de credite, el este reinscris, fiind nevoit să repete anul.

Sesiunea de examene s-a încheiat pentru studenții Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, în luna martie, cu emoții, cu rezultate foarte bune sau mai puțin bune, cu experiențe trăite pe viu care vor contribui pe viitor la desăvârșirea lor ca ofițeri ai marinei militare și civile. ■

Programul sectorial „ERASMUS”

Căpitan-comandor
Octavian Tărăbușă
Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

Calitatea procesului de învățământ desfășurat în Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, recunoscută unanim de către toți beneficiarii ei, a trecut din nou la un nivel mai înalt, corespunzător cerințelor de educație și instrucție moderne. Începând cu anul universitar 2007 – 2008, Academia Navală a căpătat un nou și onorant statut, acela de universitate europeană, care îi permite de acum extinderea conectării sale la spațiul educațional comunitar.

În ianuarie anul trecut, Directoratul General pentru Educație și Cultură al Comisiei Europene a lansat Apelul General de participare la programul de învățare pe tot cuprinsul vieții (Lifelong Learning Programme - LLP). Acest apel este urmarea directă a Deciziei nr. 1720 a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene, din 15 noiembrie 2006.

Obiectivul general al Programului de învățare pe tot cuprinsul vieții este acela de a contribui, prin învățare continuă, la dezvoltarea Uniunii Europene ca societate avansată bazată pe cunoaștere, cu creștere economică durabilă. În particular, obiectivul LLP este acela de a dezvolta schimburile, cooperarea și mobilitățile între instituțiile de educație și formare din cadrul Uniunii Europene astfel încât ele să devină etaloane mondiale de calitate.

Adresat instituțiilor de învățământ de toate nivelurile, LLP este divizat în sub-programe specifice,

cel corespunzător învățământului superior fiind numit ERASMUS. Ca sub-program sectorial al LLP, programul ERASMUS se adresează nevoilor de învățământ ale tuturor celor care urmează o formă de învățământ superior (de nivel terțiar), incluzând studiile doctorale, precum și instituțiilor care furnizează sau facilitează acest tip de educație și formare.

Conducerea Academiei Navale a hotărât așadar că această nouă oportunitate de deschidere către mediul european de educație și formare a viitorilor ofițeri de marină militară și civilă să fie folosită în contextul inițiativelor permanente de creștere calitativă a procesului de învățământ. Astfel, în februarie 2007 a fost inițiată procedura

de aplicare pentru Carta Universitară Erasmus – document cu valabilitate europeană care recunoaște capacitatea unei instituții de învățământ superior de a derula acțiuni în cadrul programului.

În urma evaluării făcute de către Agenția Executivă a programelor LLP, cu sediul la Bruxelles, Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” i-a fost acordată în iulie 2007 Carta Universitară Erasmus Extinsă, pe perioada 2007-2013. În martie 2007, grupul de lucru instituit la nivelul Academiei a trecut la elaborarea documentației de aplicare propriu-zisă la programul sectorial Erasmus. Aprobarea dosarului de intenție a fost făcută de către Agenția Națională pentru Programe

Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (A.N.P.C.D.E.F.P.), organism specializat al Ministerului Educației și Cercetării, care dirijează și monitorizează programele LLP desfășurate de către școlile românești.

Trebuie menționat că opțiunile de mobilități inter-universitare sau cu agenți economici europeni includ următoarele așa-numite „mobilități”: schimb de studenți, schimb de personal didactic sau administrativ și plasamente de studenți în unități economice. Ca la orice început, pentru anul universitar 2007-2008, obiectivul imediat al Academiei a fost acela de a fi admisă în grupul selectiv al instituțiilor de învățământ superior cu deschidere – și, să nu uităm, finanțare – europeană. De aceea, în acest prim an de participare la programul ERASMUS, eforturile au fost canalizate exclusiv către plasamentele studenților de la Facultatea Marinei Civile.

Conducerea Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” a formulat și emis apelul de colaborare către prestigioase companii de crewing, la care mulți dintre studenții civili își desfășurau deja practica la navă. În urma acestor demersuri au fost semnate acorduri de colaborare în cadrul programului Erasmus între Academia Navală și șapte companii de crewing europene. Agențiile International Tanker Management, Oscar Wehr KG, Peter Doehle Hamburg (toate din Germania), Maersk Marine Services și Zodiac Maritime Agencies Ltd.

(din Marea Britanie), Wagenborg (Olanda) și Navirent (Cipru) și-au manifestat interesul deosebit pentru o cooperare desfășurată sub egida Uniunii Europene.

În urma analizei minuțioasă a proiectului solid argumentat al Academiei Navale de participare la programul sectorial Erasmus, A.N.P.C.D.E.F.P. a aprobat la o lună după obținerea Cartei Universitare Erasmus, adică în august 2007, racordarea instituției de învățământ superior a Forțelor Navale la rețeaua universităților cu recunoaștere europeană. În plus au fost aprobate în totalitate și numărul de mobilități propus de Academie, ceea ce dă posibilitatea unui număr de 175 de studenți ai Facultății de Marină Civilă să efectueze începând din anul al doilea de studii stagii de practică la navele companiilor mai sus menționate, cuprinse între trei și șase luni.

Bine-bine, vor zice unii, dar și până acum studenții civili își satisfăceau stagiul obligatoriu de practică la nave comerciale. Vom răspunde prin a afirma că noutatea și saltul calitativ date de participarea la program sunt probate de multiple aspecte. De exemplu, „studenții ERASMUS” beneficiază de un „pașaport” educațional european, Mobilipass, care va fi bine apreciat în C.V.-ul lor necesar intrării pe piața muncii. Suplimentar, studenții selecționați pentru accederea în programul sectorial vor fi sprijiniți cu câte un grant în valoare de 350 - 400 euro lunar pe perioada plasamentului, din fondurile europene repartizate ANMB de către A.N.P.C.D.E.F.P. Apare așadar o nouă

competiție între studenți, competiție care mobilizează și motivează și mai mult studenții Academiei Navale. Iată de unde reiese saltul calității în procesul de învățământ!

Participarea în premieră a Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” la programul Erasmus necesită totodată o structură internă responsabilă cu derularea mobilităților. Emulația creată de acest nou succes al Academiei Navale a impulsionat eforturile conducerii instituției de a dezvolta această acțiune, în primul rând organizatoric. În consecință, ea a decis ca nucleul de oameni care a inițiat procesul de aderare la programul Erasmus să fie lărgit și instituționalizat, creându-se astfel Biroul de Programe Comunitare (BPC) al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

Conform regulamentului propriu, BPC reprezintă o structură organizatorică destinată planificării, execuției, evaluării interne și raportării activităților din cadrul programului sectorial ERASMUS. Acesta își desfășoară activitatea în conformitate cu ordinul ministrului Educației și Cercetării nr. 4284/07.06.2005, decizia Biroului Senatului ANMB și reglementările elaborate de către A.N.P.C.D.E.F.P.

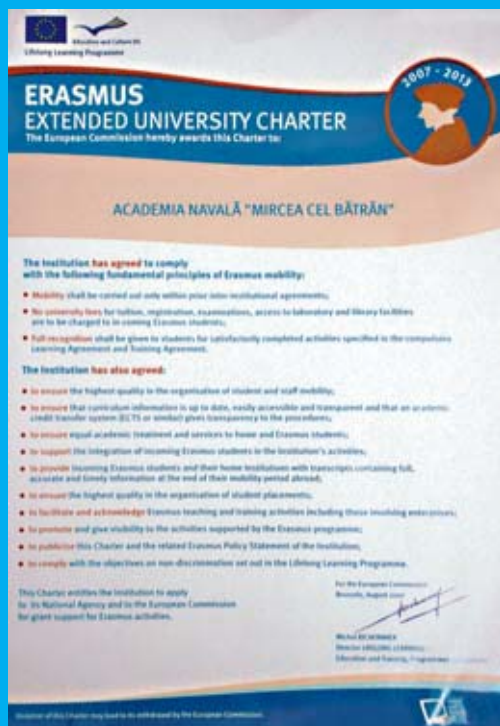
În vederea planificării, execuției, evaluării interne și raportării activităților din cadrul programului sectorial ERASMUS, BPC al ANMB are următoarele atribuții principale: identifică și monitorizează oportunitățile ANMB de colaborare în cadrul programului ERASMUS cu instituții de învățământ din străinătate deținătoare

ale Cartei Universitare Erasmus, precum și cu întreprinderi economice europene; asigură informarea externă asupra derulării programului ERASMUS în ANMB, la nivelul SMFN, Agenției Naționale pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale (ANPCDEFP) și la nivelul Agenției Executive (EACEA); diseminează și promovează acțiunile ANMB din cadrul programului ERASMUS prin mijloace de informare publică, cu mențiunea că finanțarea este

asigurată de la Comisia Europeană (www.anmb.ro, avizierele facultăților, presa scrisă, televiziune, radio, workshop-uri, conferințe, etc.); planifică și coordonează procesul de selecție a studenților, cadrelor didactice și personalului administrativ în vederea acordării granturilor ERASMUS; organizează și actualizează baza de date a acțiunilor ERASMUS desfășurate în ANMB; asigură managementul calității în domeniul programului comunitar Erasmus.

În concluzie, se poate spune că liniile directoare ale Declarațiilor de la Bologna, din 1999, și de la Lisabona, din 2000, referitoare la crearea unui „Spațiu european de învățământ superior” sunt pe deplin aplicate în Academia Navală „Mircea cel Bătrân”, instituție care dovedește iarăși că este constant preocupată de modernizarea și compatibilizarea programelor și metodelor de educație și formare necesare unui proces de învățământ competitiv, de nivel european.

Un dicton latin ne aduce aminte că, în viață, *experientia docet*. Într-adevăr, experiența pe care o vom acumula pe timpul derulării programului sectorial Erasmus în anul universitar 2007-2008 ne va ajuta să extindem aria de mobilități și la nivelul studenților Facultății Marinei Militare și - de ce nu? - la acela al cadrelor didactice. Conectarea Academiei Navale în anul universitar 2007-2008 la circuitul învățământului de marină european reprezintă un start meritoriu, un punct de plecare spre edificarea integrării în spațiul educațional al țărilor Uniunii Europene. ■

Sistem de învățământ european

Text și foto: **Olivia BUCIOACĂ**

Vorbind despre reforma din întregul învățământ românesc, ne-am propus să prezentăm în continuare schimbările și principalele obiective ale reformei în învățământul militar de marină. Știm că Procesul Bologna se află în plină desfășurare la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Care sunt liniile de acțiune ale acestui proces și cum a reușit academia să le implementeze în sistemul propriu de învățământ? - sunt câteva teme dezbătute cu decanii Facultăților de Marină Militară și Civilă.

Procesul Bologna a vizat în primul rând modificările aduse planurilor de învățământ. Academia Navală a încercat să adapteze propriile planuri de învățământ de cinci ani la patru ani, fără să schimbe pregătirea lor universitară. Unul dintre avantajele majore pe care îl presupune transformarea învățământului militar în spiritul Procesului Bologna îl reprezintă compatibilizarea cu sistemul de învățământ european care este, însă, de mulți ani în vigoare la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Ca dovadă în acest sens stau multiplele colaborări și schimburi reciproce de studenți și cadre didactice între academii navale europene și Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. Ca exemple concrete: Academia Navală din Grecia, Academia Navală de la Brest din Franța (unde studentul sergent major Ovidiu Cristea a participat pe 21 februarie la o comunicare științifică cu tema, „Vehicule fără pilot” unde el a prezentat contribuțiile sale la un vehicul fără pilot cercetat și dezvoltat

în cadrul catedrei de Electrotehnică, comunicații și armament naval sub îndrumarea căpitan-comandorului Octavian Tărăbuță). În același timp, pe perioada practicii de vară au loc schimburi reciproce de cadeți între diverse academii navale europene și Academia Navală „Mircea cel Bătrân”. În prezent trei studenți, Adrian Țolea, anul III, Felicia Manoliu și Costel Șerbea anul IV își continuă studiile la Academia Navală de la Annapolis din SUA.

Un alt avantaj al Procesului Bologna îl reprezintă recunoașterea diplomelor universitare în întreaga Europă, de fapt baza acestui proces. Căpitan-comandor conf. univ. dr. ing. Vasile Dobref, decanul Facultății de Marină Militară: „Absolvenții noștri în Europa nu își găseau de lucru pentru că nu le erau recunoscute diplomele universitare. Acum în plin proces de implementare a acestui sistem, studenții noștri vor putea lucra oriunde în Europa cu recunoașterea studiilor pe care le-au făcut în România și eventual, alții pot studia la noi în România fără nici un fel de probleme.” Căpitan-comandor conf. univ. dr. ing. Ali Beazit, decan al Facultății de Marină Civilă, „Noi oricum eram compatibili cu sistemul european de învățământ prin faptul că învățământul de marină este unul european mondial. Brevetele de ofițeri erau recunoscute în toată lumea și înainte de acest proces, fapt ce conferă acestora dreptul la angajare pe orice navă maritimă din lume.”

Academia Navală „Mircea cel Bătrân” urmărește implementarea sistemului de continuare a studiilor. Preocupările actuale la ambele facultăți sunt de promovare a unor

oferte pentru ciclul de masterat, doctorat și alte cursuri postuniversitare care să ajute beneficiarii în a-și dezvolta aptitudinile și cunoștințele necesare meseriei lor în permanentă schimbare. Căpitan-comandor conf. univ. dr. ing. Vasile Dobref: „Noi lucrăm la elaborarea unor planuri de învățământ pentru acreditare academică, planuri care sunt elaborate după noile domenii și specializări care au fost stabilite de Ministerul Educației și în plus încercăm să fundamentăm și ofertele masterale atât pentru studenții de la Marină Civilă cât și pentru studenții de la Marină Militară sub forma unor programe de învățământ de masterat.”

Implicarea studenților foarte buni, în special din anii terminali, în proiecte de cercetare științifică pe bază de contract a avut un impact pozitiv în modul în care ei au receptat această ofertă. Studenții sunt atrași cu teme speciale, o parte din ele sunt dezvoltate ca teme de licență, dar există și posibilitatea de finanțare a studenților pentru munca pe care o desfășoară. Căpitan-comandor conf. univ. dr. ing. Vasile Dobref, „Legat de această activitate, unele contracte chiar s-au finalizat, altele sunt în derulare și avem ca obiectiv, ca la toate proiectele pe care le dezvoltăm, să atragem fără rezerve grupuri de studenți, în funcție de complexitatea temei. Repet, această ofertă este foarte bine primită, studenții realizează că muncesc pentru ceva concret, pentru o temă care are finalitate. Sunt motivați pentru că pot câștiga și bani, au și recunoaștere în plan moral pentru că se face și o popularizare a rezultatelor obținute.”

Muzica Militară a Forțelor Navale

Mr. **Cornel IGNAT**

Muzica Militară a Forțelor Navale constituie o prezență artistică de prestigiu și însoțitoare în peisajul culturii muzicale naționale și internaționale. Beneficiind de o bogată și veche tradiție, formația continuă să dețină un rol important în viața culturală, afirmându-se ca un puternic instrument de educație, de cultivare a unor sentimente nobile, de îmbogățire a sensibilității și imaginației, ca mijloace eficiente de educație etică și estetică a militarilor și a publicului larg, deseori creații celebre ale unor mari compozitori fiind introduse în conștiința publicului prin intermediul acestui ansamblu. Reorganizată în anul 2006 Muzica Militară a Forțelor Navale Române susține sistematic concerte de promenade în stațiunile de pe litoral și este nelipsită la ceremonialurile militare din Dobrogea. Din palmares fac parte turnee întreprinse în Germania (1997 și 2001), Italia (1998), Danemarca (2004), Bulgaria (2007), colaborări cu instituțiile culturale conștănene, care s-au bucurat de unanimă apreciere.

A realizat înregistrări pentru posturile de radio și televiziune locale și centrale, iar presa scrisă a evidențiat în repetate rânduri activitatea ansamblului. Pe lângă repertoriul impus de regulamentele militare, formația abordează toate genurile muzicale din creația universală și națională. Un loc aparte îl ocupă repertoriul coral care cuprinde creații patriotice, ostășești, laice și religioase. Întreaga activitate a Muzicii Militare a Forțelor Navale Române se bucură de sprijinul acordat de conducerea Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” și a Statului Major al Forțelor Navale Române. Muzica Militară este condusă de maior Cornel Ignat, ofițer dirijor, licențiat în muzică și teologie.

Marinarii

Versuri **AUREL STORIN**
Muzică **TEMBSTOCLE POPA**

Tempo de marș

Că-lă - sur pe dru-mul de a-pe Um-blă do-rul făr-e-ști pe-pus
Dor pă-mă-nă... gă-ră e-aproa-pe E a-loi, pe pun-te pe vas... Ma-ri - sa -
răi, mar-ă sa - răi, Soa-tăți gă-ră pă-dă-șă lung... Pe-a se a-pe, la fru-a-șă răi, poa-șă
mă-dă ma - răi - na - răi răi - so - lo - rul pe sa - tang... Nu sunt
1. Că-lă -

Strofa-1-

Călător pe drumul de ape
Umblă dorul fără popas,
Dar pământul țării e-aproape
E aici, pe punte, pe vas.....

Refren

Marinarii, marinarii,
Scutul țării până-n larg,
Peste ape, la fruntarii,
Poartă mândrii marinarii
Tricolorul pe catarg.....

Strofa-2-

Nu sunt bolșile doar albastre;
Când furtuna-ti cere s-o-nfrunți
Noi purtăm, pe frunțile noastre
Si câmpii si ape si munți

Refren...

Strofa-3-

Călător spre marginea zării
Marinarul trece plutind.....
Suntem toți, fiii tăi, fiii țării,
Brațul tău, pe ape veghind.

Refren...

OCTOGENARA LIGĂ NAVALĂ ROMÂNĂ

Ideea înființării unei Ligi Navale în România, asociată cu nevoia construirii unei nave-școală care să înlocuiască bricul *Mircea*, datează încă din anul 1914 și a fost sugerată de generalul Grigore Crăiniceanu, ministru de Război între anii 1909-1910 și de amiralul Sebastian Eustațiu, comandantul Marinei Militare în perioada 1909-1917. În propunerea înaintată de aceștia Consiliului de Miniștri, erau date ca exemplu Germania, Anglia, Franța, Italia și Australia, care au contribuit la dezvoltarea flotelor naționale. „*prin formarea unor ligi navale... destinate să adune prin subscrieri sume înseminate pentru construcții de bastimente militare. În credința că neamul românesc va fi în stare a face asemenea jertfe pentru mărirea prestigiului său, am onoare a vă ruga, domnilor miniștri, a încuviința ca să se facă un apel către Țară și a hotărî forma cea mai potrivită pentru adunarea fondurilor*”.

Un pas important în punerea în aplicare a unui asemenea proiect l-a constituit înființarea, în anul 1921, a Yacht Clubului Regal Român (Y.C.R.R.) prezidat de viitorul rege Carol al II-lea.

Căpitan-comandor
dr. **Marian MOȘNEAGU**
Serviciul istoric al Armatei

Pro Marina

La 13 martie 1927, în locuința contraamiralului Ioan Coandă, un comitet de inițiativă alcătuit din viceamiralul Vasile Scodrea, prof. univ. Marin Ștefănescu, comandorii Aurel Negulescu și Mihail Negru și gazda reuniunii, a hotărât constituirea Ligii Navale Române (L.N.R.). Prin-un apel de suflet către potențialii membri, comitetul îi invita să participe la ședința de constituire. Aceasta a avut loc joi, 7 aprilie 1927, la ora 17.00 în Palatul Camerei de Comerț din str. Bursei nr. 4 din Capitală. Cu acest prilej, prin intermediul unui apel lansat prin presă, au fost făcute cunoscute programul și intențiile L.N.R.: „*Facem dar un călduros apel la toți oamenii iubitori de neam care doresc înălțarea puterii noastre maritime la rangul corespunzător misiunii istorice și civilizatoare ce avem de îndeplinit la gurile Dunării și în Marea Neagră și îi rugăm să se înscrie în Liga Navală Română*”.

Actul constitutiv al L.N.R. a fost întocmit și legalizat la 29 februarie 1928, în pretoriul Secției a II-a Notariat a Tribunalului Ilfov. Astfel, L.N.R. a dobândit personalitate juridică prin sentința nr. 11 din 8 martie 1928 a aceleiași instanțe, urmând să fie condusă de un comitet central. Sediul inițial al L.N.R. a fost în București, Calea Rahovei nr. 23. Printre obiectivele acestei asociații culturale și patriotice s-au numărat dezvoltarea puterii maritime a Marinei de Război și Comerciale, porturilor fluviale și maritime, căilor de acces la litoralul mării și a râurilor navigabile, realizarea programului naval al Marinei Naționale și al Aviației Navale, răspândirea și

întreținerea dragostei conaționalilor pentru starea și viața marinărească, formarea unei conștiințe marinărești puternice, dinamizarea vieții maritime, înființarea de instituții și școli nautice pentru formarea ofițerilor, mecanicilor, marinarilor și piloților necesari navelor Marinei și Aviației comerciale române, sprijinirea înființării de șantiere, arsenale navale, construcții de vase de război și de comerț fluviale și maritime și de hidroavioane, înființarea și sprijinirea instituțiilor de credit maritim și a caselor pentru ajutorul marinarilor, înființarea unui institut pentru studiul hidrografiei și oceanografiei în Marea Neagră și a unei Academii de Științe Maritime ș.a.

În prima adunare generală desfășurată la 22 martie 1928, în prezența A.A.L.N.R.R. Principele Nicolae și Principesa Ileana, Regina Maria a fost proclamată ca patroană a L.N.R. Primul comitet de conducere al Ligii a fost compus din generalul Paul Angelescu - președinte, viceamiralii Vasile Scodrea și Constantin Bălescu - vicepreședinți,

contraamiralul Ioan Coandă, prof. univ. Marin Ștefănescu, ing. inspector general I. Vardala, comandorul Ioan Bălănescu - membri, comandorul Nicolae Păis - secretar general și comandorul Angelo Teodorescu - casier.

Până la sfârșitul anului au fost înființate filiale la Galați, Brăila, Constanța și Călărași. La Constanța, generalul de divizie adjutant Paul Angelescu a destinat un etaj al hotelului „Carol” pentru instalarea L.N.R. și a Y.C.R.R.

Pledoarile pentru o conștiință maritimă națională

În perioada 1929-1931, activitatea L.N.R. a fost redusă din cauza crizei financiare, a lipsei unui local propriu și a unui organ de publicitate. Activitatea Centralei s-a revigorat o dată cu alegerea ca secretar general a comandorului Eugeniu Botez (Jean Bart). Prin bunăvoința generalilor Amza Ștefănescu și Nicolae Samsonovici, sediul s-a mutat în localul Asociației Ofițerilor de Rezervă, iar în locul „Revistei Marinei”, în aprilie 1931 a apărut „România Maritimă și Fluvială”, *organ de propagandă și apărare a intereselor naționale pe apă*. În acest spirit au fost tipărite un calendar, o hartă a țării cu desene de propagandă, „Albumul navelor române” de căpitan Dimitrie Știubei și broșura „O corabie românească. Nava-școală bricul *Mircea*” de Jean Bart. Totodată, au apărut noi secții la Sulina, Giurgiu și Otelec-Pustiniș. La insistențele scriitorilor Emanoil Bucuța și Apostol D. Culea, în anul 1933 Dimitrie Gusti, în calitate de ministru al Instrucțiunii, a recunoscut L.N.R. ca societate de propagandă și cultură națională, a dispus ca în totul să fie obligatorii în școlile din localitățile riverane cursurilor de apă și a stabilit ca anual, în luna iunie, să se serbeze, după un program bine definit, Ziua Apelor. Cu concursul Ligii, în anul 1932 a luat ființă Cercetășia marinărească.

În anul 1933, Carol al II-lea a acceptat președinția activă a L.N.R. Datorită acestui imbold, numărul secțiilor a crescut la 12. Pe lângă tipărirea revistei, transformată în mai 1934 în „Marea Noastră”, Emil Oprișan a redactat un „Dicționar marinăresc” în patru limbi (manuscris aflat în Biblioteca Academiei Române), Jean Bart a lansat „Cartea Dunării”, s-a tipărit un calendar de perete și au fost înființate 10 biblioteci pentru navele de război. În acest an s-au extins colaborarea și schimburile culturale cu ligile europene de profil, o delegație română participând la festivitățile organizate de Liga Navală Poloneză la Varșovia și Gdansk, în anii 1933 și 1934.

În anul 1934, problema localului L.N.R. a fost soluționată prin atribuirea gratuită a unui apartament în imobilul Băncii Naționale din str. Eugen Carada nr. 7.

Cu banii adunați din subscripție publică, la 23 august Liga a instalat un catarg cu pavilionul tricolor și a donat un aparat de radio și o bibliotecă pichetului de grăniceri și paznicilor farului de pe Insula Șerpilor.

Acțiunile de popularizare au fost susținute prin participarea cu un stand la expoziția O.N.E.F., alături de Liga Navală Poloneză și apariția unor noi lucrări de mare ținută științifică: „Viața României pe Mare și pe Dunăre” de Mihail Negru, „Marea” de Radu Ciocârdel și „Libertatea mărilor și prizele maritime” de comandor Preda Fundăteanu.

O delegație a Ligii a participat la Ziua Mării în Polonia, o alta a făcut un pelerinaj la Belgrad pentru a aduce un omagiu eroilor români căzuți pe teritoriul Iugoslaviei iar la 15 august, de Ziua Marinei, în prezența regelui Carol al II-lea, la Mamaia a fost inaugurat sediul Societății SALVAMAR.

În anul 1936, primăria municipiului Constanța a donat ligii un teren cu o suprafață de 2 300 metri pătrați la Mamaia, cu destinația de bază sportivă. În parcul Oteleleşanu a fost organizată **prima expoziție marinărească din România**, care a oglindit fidel progresele înregistrate de Ligă pe linia propagării dragostei față de Marină. De asemenea, Liga a lansat un apel pentru strângerea de fonduri pentru noua navă-școală *Mircea*.

„*Întrați în concertul general al popoarelor, trebuie să înțelegem că întregirea noastră teritorială nu înseamnă totul - sublinia comandorul adjutant Preda Fundăteanu, în anul 1937, în paginile revistei „România Militară” - atâtea vreme cât nu asimilăm în ființă, în organismul și spiritul nostru marea. Dar această asimilare nu este numai o chestiune de program, de organizare sau de activitate. El este mai întâi de toate o chestiune de spirit. Ne este necesar în primul rând acel spirit care trebuie să stea la baza oricărei întreprinderi, oricărei instituțiuni și oricărei creațiuni, spirit care dă impuls și direcție energiilor*”.

Pledoarile acestui erudit marinar porneau de la faptul că „*În această zonă a pulsă o viață marinărească, o viață care s-a manifestat în direcția preocupărilor marinărești, pescuit, transporturi pe apă, treceri de oameni și mărfuri peste apă, viață care și-a urmat ritmul, s-a repetat în împrejurări similare și a influențat formația politică la apărarea intereselor locale și naționale. Din această populație s-a recrutat personalul monoxilelor primitive, a șicilor, a acelor speciale bărci lungi și înguste ale muntenilor și moldovenilor de mai târziu*”.

Întrucât vitregia vremurilor ne-a despărțit trei secole de gurile Dunării și

de Marea Neagră, în primul deceniu de activitate L.N.R. a încurajat și susținut cercetările și studiile acvatice, a creat Muzeul Maritim, Acvariul din Constanța, a contribuit la înființarea bibliotecilor marinărești, a inițiat excursiile pe apă, a propus și inițiat Ziua Apelor și a susținut expozițiile cu tematică marinărească. Cu concursul celor 5 000 de membri, a declanșat campania pentru strângerea de fonduri necesare pentru achiziționarea actualei nave-școală *Mircea*. Până la 15 iunie 1938 Liga adunase 5 611 120 lei pentru legendara navă-școală.

În anul 1938, numărul filialelor a crescut la 25.

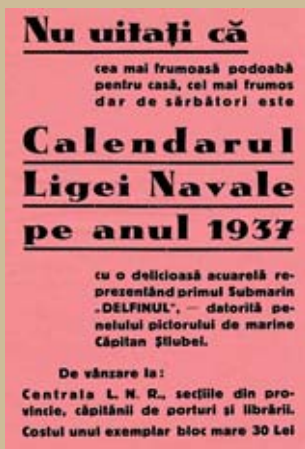
A doua inițiativă a L.N.R. a fost ridicarea unui monument dedicat eroilor marinari căzuți la datorie, comitetul de acțiune fiind prezidat de generalul adjutant Paul Teodorescu, ministrul Aerului și Marinei. De asemenea, a continuat colaborarea cu Ligile-surori din Anglia, Belgia, Bulgaria, Italia, Iugoslavia, Franța, Olanda și Polonia. Pentru capacitatea interesului față de problematica apelor, Liga a lansat suplimentul „Marea Noastră pentru Tineret”.

În anul 1939 L.N.R. avea 38 de filiale. La 23 aprilie, sediul Centralei L.N.R. a fost mutat în localul din str. Spiru Haret nr. 6, pus la dispoziție gratuit de B.N.R.

În urma evenimentelor dramatice din vara anului 1940, Liga a pierdut 14 filiale. La 1 mai, L.N.R. a deschis în sala Ministerului Propagandei expoziția de fotografii și stampe „Marina Română de ieri și de azi”, organizată de locotenent-comandorul Dimitrie Știubei și G. Olszewschi. Sub patronajul Ligii, pe 8 mai Ateneul Român a găzduit un concert susținut de orchestra simfonică a Armatei, dirijată de locotenent-colonelul Egiz-

Membrii Ligii Navale la o expoziție de filatelle.

Afișul Calendarului Ligii Navale Române din 1937.

Colectivul de redacție al revistei Marea Noastră, 2004.

zio Massini, cei 74 000 de lei încasati fiind destinați realizării Monumentului Marinariilor.

Pe 2 aprilie 1941, locotenent-comandorul Dimitrie Știubei a organizat o interesantă expoziție de picturi marine în sala Dalles iar pe 4 aprilie, sub patronajul L.N.R., la Opera Română a avut loc spectacolul „Vasul fantomă”, parte din fondurile realizate fiind donate președinției Consiliului de Miniștri pentru ajutorarea familiilor ostașilor căzuți la datorie.

Prin sentința nr. 13 din 28 mai 1941, Tribunalul Ilfov a aprobat modificările aduse statutului L.N.R., votate în adunările generale extraordinare din 19 mai 1940 și 9 februarie 1941. La 15 ianuarie 1942, contraamiralul adjutant Nicolae Păiș, subsecretar de stat al Marinei, a fost ales președinte activ al L.N.R.

În anul 1942 L.N.R. număra 32 filiale iar după numai un an, 43 de filiale. Numărul membrilor a crescut de la 5 200 în 1937 la 12 000 în 1943. Anul următor, în cele 39 de filiale activau 9 700 de membri.

Deriva postbelică

În 1945, numărul filialelor s-a redus la 31. După bombardamentul care a distrus localul B.N.R., sediul L.N.R. s-a mutat temporar în holul Subsecretariatului de Stat al Marinei (S.S.M.). În 1945, prin editorialul „Marea Noastră în slujba democrației”, comandorul Eugeniu Săvulescu, directorul E.C.P. din S.S.M. anunța deja iminenta „schimbare de drum” a L.N.R. Astfel, Liga urma să se înscrie „pe drumul realizărilor democratice, pentru a contribui la crearea aceluși spirit nou (sic!) care va trebui să călăuzească țara și Marina de mâine”.

În anul 1946 nu mai activau decât 19 filiale. Liga a făcut o intervenție prin S.S.M. pentru ca o delegație să fie primită de A.I. Kavtaradze, ambasadorul U.R.S.S. în România, în vederea sensibilizării guvernului de la Moscova pentru a retroceda nava-școală *Mircea*, construită din inițiativa L.N.R.

În urma donației soților Eliza și Toma Gâlcă, Liga și-a instalat sediul în apartamentul 7 al imobilului din str. Wilson nr. 15.

Desfășurată duminică, 26 mai 1946, în sala de festivități a S.S.M., adunarea generală a L.N.R. a ratificat proclamarea ca membri de onoare a dr. Petru Groza, președintele Consiliului de Miniștri, Gheorghe Gheorghiu-Dej, ministrul Comunicațiilor, generalului Constantin Vasiliu-Rășcanu, ministru de Război și Ion Gheorghe Maurer, subsecretar de stat la Comunicații, „*pentru străduința pusă la Moscova și încununată de succesul retrocedării a parte din navele noastre de război și de comerț.*”

În ședința din 23 iunie 1946, Comitetul Central a L.N.R., întrunit după adunarea generală extraordinară, l-a ales ca vicepreședinte pe contraamiralul Nicolae Cristescu, „*vechi și inimos ligist*”.

În 1947, Liga Navală mai avea, pe hârtie, circa 10 filiale, cu un număr de 5 000-6 000 membri, singura activitate notabilă fiind editarea revistei „Marea Noastră”.

La 28 septembrie 1947, L.N.R. a organizat în București o adunare generală extraordinară, care a marcat începutul schimbării destinului său. În anunțul publicat în „Marina Nouă” de sâmbătă, 27 septembrie 1947, se preciza: „*Printre altele, vechiul comitet a apreciat că*

pentru o întărire a activității ligii este absolut necesară o reîntinerire a cadrelor de conducere, care să meargă în ritm cu aspirațiile adânc democratice ale poporului și că această împospătare să se facă în cel mai scurt timp.”

Ședința a fost deschisă la ora 10.00, în sala de festivități din Comandamentul Aeronauticii din Bd. Brătianu nr. 21, de către amiralul Petre Bărbuneanu, președintele Comitetului Central. Constatând că adunarea îndeplinea condițiile statutare, acesta a dat citire „Dăirii de seamă privind activitatea L.N.R. în intervalul 1 aprilie-15 august 1947”.

Noul birou ales era compus din comandorul Eugeniu Săvulescu - președinte, locotenent-comandorul Nicolae Stoenescu, colonelul Nicolae Pilarino, doctorul Nicolae Borcea, căpitanul de port Dumitru Șerban, avocatul Vintilă Ardeleanu - membri, căpitanul Dumitru Neamțu - secretar, care au procedat la votarea noilor statute și alegerea unui nou comitet.

Membrii comitetului urmau să fie prezenți în ziua de 6 octombrie 1947, la ora 10.00 la sediul L.N.R.

La 23 decembrie 1947, dintr-o adresă expediată Căpitaniei Portului Constanța, semnată de președintele Comisiei Interimară a L.N.R. Constanța, Mitrofan, directorul SOVROMTRANSPORT și de secretarul general, locotenent-comandorul Nicolae Tudor, comandantul secund pentru Educație, traspar noile orientări privind schimbarea de drum radicală a acestei organizații: „*L.N.R., organizația pentru propagarea ideii de Marină în cele mai îndepărtate colțuri ale țării noastre, își reîncepe activitatea reconstituindu-se pe baze noi, acele baze pe care trebuie să se întemeieze*

o organizație de mase, într-un regim democratic. Orașul Constanța, primul port al României, trebuie să servească pentru această activitate de focar și generator de idei și acțiuni în scopul urmărit de organizația L.N.R. Pentru îndeplinirea acestui scop, s-a constituit o Comisie interimară care să întocmească un plan de lucru și să treacă la activitate în teren și care să caute să antreneze un număr cât mai mare de cetățeni din populația Constanței, știut fiind că L.N.R. va îndeplini - înainte de toate - un rol de luptă patriotică”.

La 28 octombrie 1947, Ministerul Comunicațiilor, de acord cu Marina Militară și Direcția Marinei Comerciale, a provocat o decizie a Ministerului de Justiție, prin care comitetul era dizolvat și se numea la conducerea Ligii o Comisie Interimară. Această și-a asumat dreptul de a reorganiza funcționarea L.N.R. pe baze democratice, de a modifica statutele în forma corespunzătoare schimbărilor structurale ale statului, de a trece pe baze noi la reorganizarea filialelor și de a trasa sarcini noi acestui organ.

Comisia Interimară nu a mai putut fi întrunită pentru ședința de lucru din iulie 1948 și, astfel, conducerea Ligii a rămas efectiv în mâinile unui colectiv restrâns din secretariat. Acest colectiv trebuia să editeze o revistă, organ oficial de propagandă al L.N.R., cu sumele colectate de la membri prin filiale și să mențină existența acestui organism în destrămare. Pe de altă parte, Ministerul Comunicațiilor, prin persoana unui anume Măgureanu (sic!) de la Biroul Presă, a început să saboteze organul Ligii, intenționând să transforme Liga Navală Română în Asociația Sportului

Nautic Popular (A.S.N.P.), pendinte în totalitate de Ministerul Comunicațiilor, neglijând celelalte scopuri ale Ligii și, mai ales, obiectivele urmărite de Marina Militară.

Această situație din Centrala L.N.R. s-a resimțit și în filiale, care au început să se abată de la linia trasată inițial de Comisia Interimară și a dus până la desființarea de către organele de partid a filialei Constanța.

Față de noua structură a statutului L.N.R., scopurile platonice, enunțate în vechiul statut, nu mai corespundeau. În Republica Populară Română, scopurile unei organizații în „legătură cu apele, marea și Marina” trebuiau să devină dinamice și constructive. „*Ea trebuie să ajute poporul nostru muncitor să învețe folosirea elementului apă, pentru ridicarea producției și productivității muncii, pentru întărirea schimburilor economice cu țările socialiste și în drum spre socialism, contribuind astfel la întărirea legăturilor de prietenie între ele. Învățarea folosirii apelor trebuie să ducă la ridicarea nivelului de cunoștințe a întregului popor muncitor chemat astăzi la conducerea treburilor obștești. De asemenea, lupta contra imperialismului format din țări coloniale și puteri maritime, impune dezvoltarea unei Marinei Comerciale și Militare corespunzătoare, dezvoltare ce trebuie să fie urmarea firească a eforturilor de muncă ale întregului popor muncitor*”.

În raport cu noile sarcini, structura veche a L.N.R. era considerată necorespunzătoare. L.N.R. „*nu mai poate exista ca asociație particulară trăind din cotizațiile membrilor și nici nu mai poate avea membri de onoare și donatori din burghezie și din bogătași care să-și*

justifice titlul prin banii deturnați. Însăși denumirea de Liga Navală Română nu mai poate fi menținută, această denumire fiind legată de fosta familie de Hohenzollern, căci încă de la înființare Liga fusese pusă sub patronajul acestei familii de tristă aducere aminte”.

În această situație, la 6 septembrie 1948, Marina Militară, împreună cu Ministerul Comunicațiilor, a luat inițiativa alegerii unui nou comitet, provocând o adunare generală. Comitetul ales nu a putut să facă față presiunilor de deturare de la scopul și obiectivele inițiale ale Ligii.

La 9 decembrie 1948, Secretariatul L.N.R., prin secretarul Resortului Organizatoric, locotenent-comandorul (r) Ion Zaharia și secretarul Resortului Cultural, căpitanul N. Marinescu, au înaintat comandantului Marinei Militare, comandorul Ion Cristescu, propuneri pentru reorganizarea L.N.R.

Prin Nota-raport nr. 99/C din 15 noiembrie 1948, acesta semnala la rândul-i ministrului Apărării Naționale faptul că „*Liga Navală este din nou amenințată să dispară și simptome de dezagregare au și început a se ivi la unele filiale chiar puternice, cum ar fi la Constanța. [...] Prin domnul comandor Briuhanov, care se interesează îndeaproape de activitatea Ligii Navale, cunoaștem că în U.R.S.S. există o organizație similară extrem de puternică și care în ultima vreme, numai în Ucraina, a înființat peste o mie de noi filiale și cluburi. Marina Militară, conștientă de rolul mare pe care îl poate avea în masa tineretului Liga Navală, a căutat să-i dea o nouă orientare și ca, împreună cu sectoarele civile interesate, să-i construiască baza de pe care o condu-*

Adunarea festivă de la Cercul Militar Național, la 80 de ani de la înființarea Ligii Navale Române.

cere cu grijă aleasă și îndrumată de foruri superioare politice să poată să transforme Liga Navală într-o organizație puternică”.

Prin Nota-raport nr. 45/C din 7 martie 1949, comandantul Marinei Militare îl informa pe ministrul Apărării Naționale asupra faptului că în „Monitorul Oficial” nr. 49/28.02.1949 a apărut Decizia Ministerului Justiției nr. 872/26.02.1949, prin care era numit președinte al noului Comisii Interimare a Asociației Liga Navală Română, comisie care urma să gireze interesele L.N.R. până la alegerea organelor sale statutare.

În aceste împrejurări, în anul 1950, Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R., în temeiul art. 44, pct. 2, art. 45 din Constituția R.P.R., văzând Hotărârea Consiliului de Miniștri cu nr. 898 din 8 august 1950, a emis Decretul nr. 201 din 24 august 1950, semnat de C.I. Parhon, Marin Florea Ionescu, ministrul Comunicațiilor și N. Profiri, ministrul Justiției, prin care L.N.R. a fost dizolvată și lichidată.

Conform art. 1, au fost trecute de la Ministerul Comunicațiilor în folosința Ministerului Forțelor Armate „apartamentul nr. 7 et. II din imobilul bloc situat în București str. Wilson nr. 15 fosta proprietate a Ligii Navale Române, împreună cu toate bunurile mobile inventariate, în care se include și biblioteca ce conține un număr de 3 000 volume”.

Renașterea Ligii Navale Române

Prin Hotărârea nr. 486 din 28 februarie 1990, judecătoria Sectorului 1 București a decis reînființarea Ligii Navale Române, „asociație de cultură și propagandă marinărească, neguvernamentală, liber consimțită”, care la.... 2007 a fost recunoscută ca fiind de utilitate publică.

Printre promotorii consecvenți ai intereselor L.N.R. s-au numărat viceamiralii Victor Bogdan și ing. Ilie Ștefan, contraamiralii ing. Ioan Chiril, Cornelii Cristescu și George Petre, comandorii Doru Ionescu, Ioan Borcilă, Constantin I. Popa, Neculai Pădurariu, Dănuț I. Toader, Dan Ghimbășanu, inginerii Ioan Porumb, Ilarion Barbu, Silviu Morariu, Dan Stroescu, Sergiu Filipescu, căpitanul I port Octavian Sved ș.a.

La 25 martie 1990, la Muzeul Marinei Române din Constanța a fost reînființată prima și cea mai puternică filială a L.N.R. Filiala București a fost înființată la 6 aprilie 1990. Ulterior au fost înființate filiale și la Calafat, Galați, Tulcea, Drobeta-Turnu Severin, Oltenița, Giurgiu, Mangalia și Brăila.

După Revoluția din decembrie 1989, L.N.R. a contribuit activ la organizarea manifestărilor prilejuite de sărbătorirea Zilei Marinei Române, conform tradiției, la 15 august, precum și a Zilei Mondiale

a Oceanului (8 iunie), Zilei Apelor (28 iunie), Zilei Dunării (29 iunie), Zilei Internaționale a Mării Negre (31 octombrie) ș.a. La inițiativa unor membri entuziaști, a organizat anual regate de yachting și întreceri nautice dotate cu „Cupa L.N.R.”, cursuri de timonieri cutere de croazieră, adunări festive, expoziții tematice de navomodelle, filatelie, cartofile, maxifilie și numismatică, expoziții de carte, sculptură și pictură marină, concerte de fanfară, serate, șezători literar-artistice, croaziere pe mare, Dunăre și lacul Herăstrău, slujbe de comemorare a eroilor Marinei, întâlniri ale veteranilor marinari, simpozioane tematice, conferințe de presă, colocvii, mese rotunde, spectacole festive, vizite la monumente istorice, mănăstiri și pe navele de luptă ale Forțelor Navale și au pus în circulație medaliile aniversare și emisiuni filatelice.

De asemenea, a inițiat organizarea anuală a „Lunii spiritualității marinărești”, cenacului „Jean Bart”, reluarea editării revistelor „Marea Noastră”, la Constanța și „Marea Noastră pentru Tineret”, la București, devenită recent „România Maritimă și Fluvială. Magazin”. În plan editorial, a editat lucrări tematice, precum suplimentul „Ziua Marinei”, „Scurtă retrospectivă marină”, „Porturi românești”, „Marina Română în al doilea război mondial”, capitolul Marinei din seria memorialistică „Veteranii pe

Adunarea festivă de la Cercul Militar Național, la 80 de ani de la înființarea Ligii Navale Române.

drumul onoarei și jertfei”, monografiile „Liga Navală Română. Scurtă istorie. Partea I. 1927-1949” și „Renașterea Ligii Navale Române. 1990-2000”, precum și calendare L.N.R. În plan cultural, a organizat colocvii și întâlniri cu scriitori marinari și a permanentizat consfătuirea anuală a colegiilor de redacție ale publicațiilor cu tematică marinărească – „Marea Noastră”, „România Maritimă și Fluvială. Magazin”, „Marina Română”, „Actualitatea pe Dunăre”, „Timona”, „Marina”, „Modelism internațional”, „Yacht Magazin” ș.a.

Între 1996-2000 filiala Constanța a L.N.R. a realizat și difuzat la televiziunea locală MTC emisiunea „Orizonturi marine”, coordonată de contraamiralul (r) George Petre.

La inițiativa conducerii centrale și cu aportul filialelor, au fost dezvoltate Crucea Marinarilor la Constanța (1 decembrie 1999) și Troița din Sulina (6 septembrie 1997), Monumentul Eroilor Marinari din Drobeta-Turnu Severin (15 august 1999), precum și mai multe plăci comemorative.

Pentru capacitatea interesului tinerilor iubitori de mare și de marinărie, au fost înființate subfiliale la Școala „Comandor Dimitrie Știubei”, Colegiul Tehnic de Marină „Alexandru Ioan Cuza”, Grupul Școlar Telecom, Colegiul Național „Mircea cel Bătrân”, Liceele „Traian” și „Tomis” din Constanța, s-au organizat

concursurile naționale de matematică „Viceamiral Vasile Urseanu”, de pictură cu tematică marină „Comandor Dimitrie Știubei” și de cultură marinărească, s-a înființat cercul de pictură pentru preșcolari, câștigătorii tuturor competițiilor de profil fiind distinse cu numeroase diplome și premii L.N.R.

Sub deviza „Cât de puțin, dar de la toți românii”, în anul 1997 L.N.R. a declanșat colecta națională „Spiritu Mircea”, care a determinat urgentarea reparațiilor capitale de reabilitare a venerabilului velier al Divizionului Nave-Școală al Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, fondurile strânse fiind donate echipajului navei-școală „Mircea”.

Liga Navală Română a fost un autoritar susținător al menținerii fostului Liceu Militar de Marină „Alexandru Ioan Cuza” și al corpului maiștrilor militari de marină

și susține în continuare campania de strângere a fondurilor necesare construirii Monumentului Marinarilor Români.

Pe plan internațional, conducerea L.N.R. a restabilit relații de colaborare cu Ligile Navale din Italia și S.U.A. și este deschisă oricăror parteneriate și colaborări.

Prin Hotărârea Guvernului României nr. 1236 din 10 octombrie 2007, L.N.R., cu sediul în București, Calea Giuvei nr. 121, a fost recunoscută ca fiind de utilitate publică.

Cu cele 9 filiale și cei aproape 3 000 de membri, Liga Navală Română pledează cu consecvență pentru apărarea intereselor pe apă ale României și are o contribuție notabilă la promovarea tradițiilor marinărești și cultivarea dragostei pentru Marină în rândul tinerilor și al opiniei publice. ■

Vineri, 7 martie, Cercul Militar Național din București, a fost gazda adunării festive a Ligii Navale Române, care a marcat cele 8 decenii de existență a acestei organizații de cultură și propagandă marinărească. La activitate au fost prezenți reprezentanți din partea Administrației Prezidențiale, Ministerului Apărării, Statului Major General, Statului Major al Forțelor Navale precum și membri din cele 11 filiale existente în acest moment. Au fost evocate, momente din trecutul Ligii Navale Române de la înființarea la 8 martie 1928, până în prezent, dar și proiectele de viitor ale acestei organizații. Cu acest prilej, prin decret prezidențial, mai mulți amirali în rezervă și retragere au fost avansați în grad. Ceremonia a mai cuprins acordarea ordinului și medaliile Virtutea Maritimă, în diferite grade, unor membri ai Ligii Navale, a unor decorații acordate de Statul Major General, precum și a emblemei de onoare a Forțelor Navale Române, acordată membrilor Ligii de către contraamiralul de flotilă Dorin Dănilă, șeful Statului Major al Forțelor Navale. (M.E.)

Vineri, 1 februarie, la Muzeul Militar Național s-a desfășurat un simpozion dedicat celei de-a 147 - a aniversări a Zilei Intendenței Militare. La activitate au participat generali și ofițeri, activi, în rezervă sau retragere, actuali și foști specialiști din domeniul intendenței militare, reprezentanți ai categoriilor de forțe, comandamentelor și marilor unități. Primul document care a consfințit apariția logisticii militare a fost Ordinul de Zi nr. 24 din 27 aprilie 1857 prin care s-a înființat o secție de intendență militară. În cadrul ceremoniei, directorul-adjunct al SMG, generalul-maior dr. Ion Ciupeș, a înmănat unor ofițeri activi, în rezervă sau în retragere, Emblema de Onoare a Logisticii, pentru merite deosebite în planificarea, conducerea și desfășurarea activității de specialitate. (M.E.)

Pe 23 februarie Direcția Hidrografică Maritimă a sărbătorit 82 de ani de la înființare. Prin misiunile pe care le îndeplinește, Direcția Hidrografică Maritimă, este o instituție cu profil unic în Armata României, fiind expertul țării noastre în problemele ce privesc cartografia marină, oceanografia, geografia marină și delimitările maritime. La momentul festiv, sărbătorit pe 21 februarie au ținut să fie alături de personalul unității, contraamiralul de flotilă Gheorghe Petria, locțiitorul șefului Statului Major al Forțelor Navale, comandanți ai unităților din garnizoana Constanța, foști comandanți și specialiști ai Direcției Hidrografice Maritime, cadre militare în rezervă și retragere. A fost o întâlnire de suflet, plină de emoție, dar și un moment de analiză a activității desfășurate, de stabilire a obiectivelor viitoare, un moment în care s-a vorbit despre importanța activității specialiștilor Direcției Hidrografice Maritime în siguranța navigației. Începând din 2007 și până în 2009, unitatea este implicată într-un amplu proiect de dezvoltare, de modernizarea continuă, inclusiv a navei maritime hidrografice. (O.B.)

Citirea mesajului șefului Statului Major al Forțelor Navale de către contraamiralul de flotilă Gheorghe Petria, locțiitorul șefului Statului Major al Forțelor Navale, cu ocazia Zilei Direcției Hidrografice Maritime.

Aula Bibliotecii Județene Constanța. Simpozionul „Centrul Militar Zonal Constanța - trecut, prezent și viitor”

Centrul Militar Zonal Constanța, a sărbătorit, joi, 21 februarie, 40 de ani de la înființare. Într-un cadru festiv, în aula Bibliotecii Județene Constanța, s-au reîntâlnit, foști comandanți și angajați ai instituției, cadre militare în rezervă și retragere, precum și personalități ale vieții publice constănțene. Activitățile, dedicate sărbătoririi a 40 de ani de la înființare, au cuprins simpozionul cu tema „Centrul Militar Zonal Constanța - trecut, prezent și viitor”, un spectacol cultural-artistic, susținut de Cercul Militar Constanța, și o vizită la sediul Centrului Militar Zonal pentru a cunoaște activitățile specifice pe care le desfășoară militarii. La final, comandantul Centrului Militar Zonal, comandorul dr. ing. Andrei Murineanu, a oferit celor prezenți, în semn de recunoștință, distincții onorifice, plachete și diplome. Prin intermediul Biroului de informare-recrutare al Centrului Militar Zonal Constanța, Ministerul Apărării continuă campania de promovare și recrutare a tinerilor candidați pentru profesia de soldat și gradat voluntar. (O.B.)

„Scutul Dobrogei” a împlinit 10 ani

Căpitan ing. Mihai EGOROV

Apariția și dezvoltarea structurilor presă militară s-a bazat, în special, pe imperativul necesității menținerii și promovării imaginii structurilor militare precum și pe cel care decurge dintr-o bună informare internă a audiențelor proprii.

Grupul Mass-Media al Forțelor Navale (GMMFN) contribuie prin mijloace specifice la îndeplinirea obiectivelor de imagine publică, informare internă a personalului și realizarea transparenței activităților Forțelor Navale. Activitatea GMMFN se desfășoară în conformitate cu principiile constituționale ale libertății presei și ale libertății de exprimare și de creație, cu respectarea prevederilor legislației în vigoare.

Prima redacție teritorială de televiziune a fost înființată în anul 1991 pentru crearea și menținerea imaginii publice a instituției militare în zona de sud-est a țării. Biroul redacțional de radio-tv al Comandamentului Marinei Militare s-a înființat în anul 1995, fiind condus de colonelul Lică Pavel. El realiza emisiunile de radio precum și reportaje și știri difuzate pe postul de televiziune MTC sau în emisiunile Pro Patria. Primul echipaj al redacției radio-tv a fost format din colonelul Lică Pavel – redactor-șef, căpitanul locotenent Marian Moșneagu – redactor și căpitanul Gelaleddin Nezir – redactor. Sediul redacției a fost stabilit la Hotelul Militar Constanța, loc ce avea să fie cunoscut apoi de jurnaliștii constănțeni, veniți după imagini de la activitățile Forțelor Navale, la care n-au avut acces.

Trecerea timpului a făcut ca echipa redacțională să sufere diferite modificări. Astfel, în anul 1997 a intrat în echipă Robert Stoian, monteur imagine, fapt ce a condus și la posibilitatea realizării emisiunilor proprii *Scutul Dobrogei* și pe data de 9 ianuarie 1998, s-a difuzat pe postul de televiziune MTC, prima emisiune de televiziune *Scutul Dobrogei*. Momentul a reprezentat actul de naștere al emisiunii de televiziune a marinei. Apoi, rând pe rând au ancorat în corabia redacției, Mihaela Seceleanu – redactor, căpitanul Dorin Popescu – redactor, căpitanul Ion Burghisan – redactor, locotenentul Cătălin Ivan – redactor și George Malciolu – operator imagine.

Pe 15 ianuarie 2002, mijloacele de presă ale Statului Major al Forțelor Navale – redacția revistei *Marina Română* și redacția Radio-TV *Scutul Dobrogei* au fost reunite într-o singură structură, Grupul Mass – Media al Forțelor Navale. A fost momentul în care cele două redacții au suferit o restructurare majoră, structura nou creată realizând apoi emisiunile de

Foto: Valentin Iacoblev

radio și televiziune *Scutul Dobrogei* dar și revista *Marina Română*.

Și pentru că trecerea în revistă a personalului care a contribuit la realizarea produselor media ale Forțelor Navale, după 2002, să fie cât mai completă, îi vom prezenta cronologic cu gradul avut în momentul intrării în GMMFN: căpitan-comandorul Petrică Ivan – redactor-șef, căpitanul Costel Susanu – secretar de redacție, căpitanul Ion Burghisan – redactor (ulterior, redactor-șef), Cristian Spătaru – operator imagine, Floare Brânză – redactor, Bogdan Dinu – redactor, Valentina Ciucu – fotoreporter, locotenent-comandorul Leonida Stoica – redactor-șef, Codruț Burdujan – operator imagine, locotenent-colonelul ing. Leonard Mocanu – redactor-șef, căpitan-comandorul dr. Marian Moșneagu – redactor-șef, căpitanul Mihai Egorov – secretar de redacție, în prezent redactor-șef și Olivia Bucioacă – redactor.

În decursul celor 10 ani, emisiunea a suferit numeroase modificări, pe lângă cele de personal, importante fiind cele pe linia dotării aparatului, care s-a schimbat în parte – impuse și datorită trecerii televizi-

nilor la alte formate, camerele video format VHS fiind înlocuite cu Mini Dv și apoi DV-CAM -, durata, periodicitatea și orele de difuzare, economia de piață punându-ne în situația ca, nu din vina noastră, de câteva ori să ne bulversăm telespectatorii cu orele de difuzare a emisiunii.

Începând cu data de 2 martie 2001, emisiunea *Scutul Dobrogei* se difuzează pe postul de televiziune TV Neptun Constanța. Și pentru că aria de interes a Forțelor Navale cuprinde și alte județe în afară de Constanța, din 23 septembrie 2007, emisiunea este difuzată și pe postul de televiziune TV Galați-Brăila iar începând cu data de 23 februarie 2008, pe postul de televiziune TV Accent Tulcea.

Realizată în timp de diferite echipe de pasionați de mare și marină, emisiunea de televiziune *Scutul Dobrogei* își dorește să existe și peste alți 10 ani, pentru că Forțele Navale au nevoie „de imagine”, de o emisiune proprie care să prezinte pe larg și cât mai obiectiv, realizările și dificultățile marinarilor și ale structurilor în care aceștia își desfășoară activitatea. ■

Marina „pe roți”

sau despre automobiliștii militari din
Batalionul Stat Major și Deservire

Foto: Bogdan Dinu

Căpitan ing. Mihai EGOROV

La 1 martie 1917, prin înaltul Decret nr. 245 al regelui Ferdinand I, s-a înființat Regimentul de Tracțiune Automobilă, moment ce a marcat începutul procesului de reorganizare a formațiunilor de automobile din armata română și de apariție a armei auto.

Prin prisma diversității misiunilor pe care le execută, multe din ele unice în marină ne-am oprit, de ziua lor, la automobiliștii Batalionului Stat Major și Deservire.

600.000 km, parcurși în anul 2007, din care aproximativ 200.000 km de către autoturismele de teren, 135.000 km de către autospeciale (autobuze, microbuze, autospeciale

pe șasiu de camion) sunt doar câteva date statistice care reflectă activitatea automobiliștilor din batalion. *„Deservim toate marile unități și unitățile Forțelor Navale, prin autovehiculele pe care le avem; misiuni de protocol, în țară și străinătate, transport materiale, transport persoane, lucrări cu diferite autospeciale etc”*, ne-a precizat căpitanul Florin Zainea, locțiitorul tehnic al unității.

În parcul auto sunt și autovehicule cu resursa de funcționare epuizată, dar toate mașinile din dotare sunt funcționale. Căpitanul Florin Zainea: *„Sunt multe mașini care trebuiau casate deja, mai ales ARO și autocamioane. Odată cu închiderea uzinei de la Câmpulung, producătorii de piese nu le mai fac de calitate și fie*

nu se potrivesc pe autovehicule, fie trebuie înlocuite foarte des.”

Când apar probleme, autovehiculele intră în reparație, în atelierul unității sau în service-uri autorizate. La autovehiculele autohtone, reparațiile se fac în unitate, exceptând unele reparații la mașinile mari; mașinile de proveniență străină se repară doar în service-uri specializate. Plutonierul Gheorghe Stere, comandantul plutonului transport: *„Niciodată atelierul nu este gol, în permanență se repară câte ceva, mai ales la turismele ARO, alte probleme minore sunt rezolvate și de șoferi.”*

Toate autovehiculele din parcul auto sunt funcționale, ceea ce denotă un interes din partea personalului în menținerea lor în stare de operati-

tate, dar și un sprijin pe care compania transport și depozitare îl primește constant din partea comenzii unității. Plutonierul Gheorghe Stere: *„Suntem la zi cu verificările la autovehicule pentru că ne preocupă siguranța în cursă a acestora și a persoanelor și mărfurilor transportate. Comunicarea frecventă cu eșaloanele a permis menținerea tehnicii în parametri datorită resurselor materiale și financiare asigurate în timp util.”*

Cu atâtea misiuni, există perioade mai puțin „ocupate”, au timp oamenii de liber? *„Bineînțeles că au și libere de luat, dar acestea se iau când se poate, în condițiile legale”*, ne-a precizat căpitanul Florin Zainea, locțiitorul tehnic al unității. Anul trecut au plecat din cei de la parcul auto cinci SGV:

trei la ISU, unul la Școala de subofițeri iar unul prin demisie. Plutonierul Gheorghe Stere: *„Nu cred că există o perioadă cu mai puține misiuni decât alta. În fiecare lună se primesc diferite misiuni pe care încercăm să le soluționăm. În lunile august și septembrie, nimeni din parcul auto nu are concediu. Mai sunt și diverse activități de stat major la care batalionul este solicitat cu tehnică de toate categoriile. Anul trecut am participat la sprijinul logistic al exercițiilor PONTICA, LITORAL, MILREX și la activitățile de Ziua Marinei.”*

Personalul din cadrul companiei transport și depozitare este greu de găsit într-o zi, în formulă completă. În fiecare zi, autovehiculele circulă, între porturile de dislocare ale nave-

lor, depozite și furnizori de materiale și celelalte locații din compunerea Batalionului Stat Major și Deservire, sau pe diverse trasee ordonate în țară și în străinătate, acolo unde sunt de executat misiuni. Pentru că de modul în care automobiliștii Batalionului Stat Major și Deservire își îndeplinesc misiunile, depind rezultatele unității și poate, într-o oarecare măsură chiar rezultatele Forțelor Navale.

La împlinirea a 81 de ani de la înființarea armei „auto”, automobiliștii militari au fost felicitați de ministrul apărării și șeful Statului Major General. Nu au fost uitați automobiliștii marinei, cărora șeful Statului Major al Forțelor Navale le-a mulțumit pentru activitate, îndemnându-i să-și îndeplinească misiunile și în acest an, fără incidente. ■

ATAFUL CU TORPILE AL SECOLULUI: GOLFUL DANZIG-1945

**Submarinul sovietic S13 comandat de
căpitanul de rangul III Alexandru Marinescu:
vapoarele *Wilhelm Gustloff* și *General von Steuben***

Wilhelm Gustloff în portul Danzig. (<http://compunews.com/s13/s13.htm>)

Comandor (r) av. **Mircea PĂUN**
Fost ofiter de marină submarinist
1939-1946

Începând din luna octombrie a anului 1943 și până în luna mai 1944 am fost ofiter-elev al Școlii de submarine 2 U.L.D. (a 2-a divizie-școală de submarine) din Germania, care își desfășura activitatea de pregătire a ofiterilor pentru arma submarină în porturile Gotenhafen, Travemünde și Flensburg. Situat în partea vestică a golfului Danzig, portul Gotenhafen (numit și Gdynia, iar în poloneză Gdansk) avea mari șantiere navale, prestând reparații destinate navelor de mare tonaj, fiind mereu ocupat de multe nave militare, avariate în cursul misiunilor de război. Școala de submarine ocupa latura de nord a portului, spre peninsula și farul Hela, având pe uscat clădiri moderne, cu săli de cursuri, laboratoare, bazine de scafandri, interioare (secțiuni) de submarine și alte amenajări tehnice specifice armii, iar pe mare, debarcadere,

rampe de acostare și depozite pentru cca. 100 de submarine. Cazarea celor peste 1000 de ofiteri-elevi, care erau beneficiarii unui curs cu durată de 6 luni era asigurată pe vapoarele de călători ale companiilor de transport germane, rechiziționate și denumite „Wahnschiff” (navă-locuință).

În cursul anului 1944 și mai ales spre sfârșitul acestui an, rezultatele de performanță erau defavorabile Germaniei, care suferise pierderi grele și se afla în continuă defensivă. Pe frontul maritim, amiralul Karl Dönitz conta însă pe arma submarină pentru a stabili și chiar pentru a îmbunătăți situația, impunând un ritm accelerat construcției de submarine, iar celor două divizii de pregătire a ofiterilor, sporirea numărului de cursanți. După absolvirea celor 6 luni de școală, aceștia erau transportați la bordul navelor-locuință spre porturile vestice (Kiel și Lübeck) unde îi așteptau submarinele pregătite pentru front.

Împreună cu colegul Dan Stănescu (promoția 1942), am fost îmbarcați pe „Wahnschiff” *Wilhelm Gustloff* în cabina

A5. Vaporul de pasageri *Wilhelm Gustloff* (numit astfel după șeful partidului nazist elvețian, asasinat în 1936, n.n.) avea patru punți (litera „A” reprezenta puntea superioară, iar cifra 5 era numărul cabinei), fusese construit de cca. 10 ani (1937 mai exact, n.n.) de către organizația voluntară patriotică „Kraft durch Freude” (Putere prin Bucurie), având un tonaj de 25.450 tone, instalații de navigație moderne, amenajări interioare luxoase, demne de o navă de prima clasă destinată transportului călătorilor pe ruta Europa-America, aparținând companiei Hamburg-America Linie.

La Odessa, în anul 1913, se naște Alexandru Marinescu, fiul unui fost marin din marina română. (vezi și „Dreptate după jumătate de veac” de colonelul (r), dr. George Tichescu, în revista „Marea Noastră” nr.2/1992, articol preluat după revista „Cernomorschi Flot” aparținând F.M.M. Bulgare din septembrie 1990). Tatăl său l-a deprins cu marea din tragediile copilăriei și la 20 de ani era deja ajutor de comandant pe o navă mică, iar în perioada satisfacerii

serviciului militar, urmează un curs special și este numit șef de echipaj pe submarinul S.T. 306, apoi comandant pe un submarin de mic tonaj, iar din anul 1943 - la vârsta de 30 de ani - devine comandantul submarinului sovietic S-13, cu baza la Kronstadt (Leningrad, astăzi Sankt Petersburg).

Plecat din port la începutul lunii ianuarie 1945, căpitanul de rangul III (locotenent-comandor) Alexandru Marinescu iese cu S-13 din Golful Finic, coborând spre sud, spre zona Golfului Danzig și în noaptea de 30 ianuarie 1945 (mai exact seara în jurul orei 18 n.n.), pe când se afla la suprafață pentru a-și încărca bateriile de acumulatori, observă o navă mare, cu luminile camuflate, escortată de o mică navă militară. Spre surprinderea comandantului submarinului, nava de escortă părăsește zona; căpitanul de rangul III Marinescu pornește în urmărirea navei izolate, găsește o poziție favorabilă și la ora 21 lansează 3 torpile, toate 3 au lovit ținta, care se scufundă după 60 de minute, timp în care submarinul sovietic a fost căutat și grenadat de navele germane ajunse în zonă, dar a reușit să se derobeze. Nava lovită era *Wilhelm Gustloff* care plecase de la Gotenhafen spre Kiel, cu 1300 de ofiteri submariniști gata pregătiți și șase mii de marinari (trupă, maiștri și subofiteri), mențiți să alcătuiască echipajele a cca. 100 de submarine care așteptau în porturile de destinație să plece spre frontul maritim. O lovitură puternică dată „forței vii a inamicului”; zeci de submarine au rămas blocate în bazele din vest, din lipsa echipajelor! Continuând patrularea în aceeași zonă, în regim de navigație izolată submarinul sovietic S-13 a mai efectuat un atac deosebit. În noaptea de 9 (corect 10, n.n.) februarie a aceluiași an, observând un grup de patru nave mari, comandantul Marinescu manevrează cu abilitate și cu tuburile din pupa lansează 4 torpile care lovesc și scufundă nava *General von Steuben* de 16.600 tone, care transporta 3.600 de ofiteri și soldați spre frontul de est, făcând astfel inoperantă o întreagă divizie germană!

Unii autori englezi au calificat contribuția de luptă a lui Marinescu în războiul maritim ca reprezentând „spulberarea amenințării lui Hitler privind blocada pe mare a Insulelor Britanice” și au calificat-o drept „Atacul cu torpile al secolului 20”. În Germania, scufundarea celor două nave, cu deosebire a lui *Gustloff* a avut o rezonanță puternică, amiralul Karl Dönitz calificând-o drept „furchtbare Tragödie” (tragedie îngrozitoare); s-a decretat doliu național iar Adolf Hitler l-a declarat pe Marinescu „inamic personal”.

În Uniunea Sovietică nu s-a comentat în nici un fel această victorie. Succesul comandantului lui S-13 a fost escamotat de autoritățile sovietice, care nu au permis publicarea informațiilor, învinuind pe comandantul Marinescu că, a atacat numai ținte fără apărare... A mai fost învinuit de „abateri de la morală socialistă” (!); urmare cererii sale de demisie, este demobilizat, interzicându-i-se trecerea în marina comercială. Acuzat și declarat „dușman

Căpitanul de rangul III, Alexandru Marinescu, la bordul submarinului S 13 în toamna anului 1944 (<http://compunews.com/s13/s13.htm>).

Wilhelm Gustloff (colecția Russ Willoughby)

al orânduirii socialiste”, Marinescu a fost judecat și condamnat la 3 ani închisoare, pe care i-a executat într-o închisoare de maximă siguranță și a murit la vârsta de 50 de ani la Sankt Petersburg.

Pentru echipajul submarinului S-13, faptul că Marinescu a fost persecutat și jignit a constituit un motiv de revoltă și impulsul de a cere reabilitarea sa post-mortem, pe această poziție situându-se unii scriitori și ziaristi progresiști, alături de foști combatanți din flota sovietică, precum și istorici militari. În presă și în scrieri istorice au apărut note și păreri opuse versiunii oficiale, argumentându-se importanța faptei săvârșite de către comandantul român și

submarinul său, iar în ziarul „Izvestia” nr. 203/1989 a fost publicat un articol care fundamentează ideea reabilitării căpitanului de rangul III Alexandru Marinescu și cere decernarea „post-mortem” a titlului de „erou al U.R.S.S.”.

Acordându-se „dreptate după jumătate de veac” unui comandant de submarin care a efectuat „atacul cu torpile al secolului”, s-a confirmat atât dictonul „Fortuna Audaces Juvat” („șansa ajută pe cei îndrăzneți”), înscris și pe turnul submarinului *Delfinul*, care l-a confirmat în mod strălucit în anul 1942, când a scufundat o navă inamică), cât și împrejurarea că adevărul apare și strălucește, chiar și după trecerea anilor.

Bustul căpitanului de rangul III Alexandru Marinescu de la Colegiul Maritim din Odessa.

O parte din conducerea Colegiului Maritim din Odessa la întâlnirea cu cadeții români. În dreapta, fiica și nepoata „eroului submarinist” Alexandru Marinescu, patronul școlii.

Vizita elevilor Școlii Militare de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” de pe NS Mircea la Colegiul Maritim din Odessa pe 24 iulie 2006. Un colț al sălii este dedicat lui Alexandru Marinescu.

Alexandru Marinescu, erou sau criminal de război?

Text și foto: **Bogdan DINU**

Articolul de la rubrica de față, aparținând fostului ofițer de marină Mircea Păun, decedat în toamna anului trecut, face parte dintr-o serie, parțial publicată, a amintirilor sale din perioada cât a fost ofițer al Marinei Regale române și a unor materiale despre evenimente navale ale celui de-al doilea război mondial, și nu numai, mărturie a dragostei sale față de marină, dar și a unor preocupări istorice. Din păcate, din prea mult entuziasm, nu întotdeauna respectând datele și adevărul istoric. De aceea ne vedem nevoiți să facem câteva precizări absolute necesare. Materialul se referă, pe de o parte, la scufundarea navei *Wilhelm Gustloff*, iar pe de altă parte la comandantul submarinului, de origine română, Alexandru Marinescu. În ceea ce privește naufragiul lui *Wilhelm Gustloff*, afirmația că nava ar fi transportat echipaje pentru 100 de submarine („1300 de ofițeri submariniști gata pregătiți și șase mii de marinari (trupa, maiștri și subofițeri), mențiți să alcătuiască echipajele a cca. 100 de submarine care așteptau în porturile de destinație să plece spre frontul maritim. O lovitură puternică dată „forței vii a inamicului”, zeci de submarine au rămas blocate în bazele din vest, din lipsa echipajelor”) reprezintă, cu certitudine, o exagerare. Întâlnită și lansată de altfel de istoriografia militară sovietică, cum ar fi de exemplu la amiralul Kuznetsov, comisar sovietic al marinei de război, care menționează în *Marina sovietică în război 1941-1945* (Moscova, 1979): „... Mai mult de 6000 de hitleriști, din care jumătate constituiau, dacă se poate spune așa, floarea flotei submarine germane, se îmbarcașeră la bordul lui *Wilhelm Gustloff* ...” Sovieticii au încercat astfel să justifice într-un fel scufundarea navei astfel încât numărul refugiaților civili care și-au pierdut viața să fie

semnificativ mai mic și să imprime atacului rațiunii în primul rând de ordin militar. Tot din surse sovietice a apărut și mistificarea în cazul navei spital *General von Steuben*, căreia i-a căzut pradă și autorul articolului de mai sus când afirmă că „transporta 3.600 de ofițeri și soldați spre frontul de est, făcând astfel inoperantă o întreagă divizie germană!” (într-un articol sovietic se supraîncălzește la efectul a trei divizii de tancuri) – o exagerare și probabil tot o confuzie; ar putea avea cel mult legătură cu Regimentul 35 Panzer de la bordul navei *Goya* care a dispărut complet, oameni și echipament, cu excepția a 7 soldați care, printr-un miracol au putut ajunge la țarm. De fapt, rigoarea germană ne oferă date mult mai exacte asupra pasagerilor care pot fi găsite în lucrările care tratează subiectul. Întâmpător am consultat lucrarea lui Jacques de Launay, *Marea prăbușire. 1944-1945*, Polirom, 1996, de unde se poate afla câți pasageri au fost pe navă: „... la bord au urcat 373 de tinere aduse în ajutorul marinei ... Mai erau 13 membri ai familiei primarului din Gdynia; 4424 de refugiați care reușiseră să dea din coate pentru a se urca, față de cei 60000 care așteptau pe cheiri; 918 ofițeri de marină și marinari din a 2-a divizie-scoală de submarine, care până atunci urmaseră cursul de antrenament pe *Gustloff*, la *Gotenhaven*; 162 de răniți, dintre care unii în stare foarte gravă; în plus, pasagerii clandestini, aproape o mie.” În total în jur de 6050 de oameni, chiar dacă unii autori avansează, „în urma cercetărilor recente” (de fapt, mărturiile supraviețuitorilor, majoritatea trăind în fosta RDG și care după 1990 au putut să-și spună povestea dar, deocamdată nesuținute de documente) cifra de 10000, ambarcații ulterior, după plecarea de la cheu. Așadar suntem foarte departe de „echipajele pentru 100 de submarine”. În naufragiu au pierit totuși peste 5000 de persoane și rămâne, în mod ero-

nat, cea mai mare catastrofă din istoria navigației. De fapt, naufragiul vasului *Goya*, un cargou de 5000 de tone (între 6000 și 7000 de morți cu doar 183 de supraviețuitori), scufundat de submarinul sovietic L3 pe data de 17 aprilie în Baltica la Stolpe Bank, poate fi considerată cea mai mare catastrofă din istoria marinei. În legătură cu *General von Steuben*, nu transporta decât 2000 de răniți și 1000 de refugiați din Pillau și nu au existat decât 300 de supraviețuitori. De fapt toate informațiile din articolul domnului Păun provin din istoriografia sovietică veche dar lucrurile s-au schimbat în prezent (vezi și articolul „The Heroic Deed of Marinescu and the Tragedy of the German „Gustloff” de pe site-ul marinei militare ruse, www.rusnavy.com), extrem de echilibrate, chiar o pledoarie pentru reconciliere și foarte curajoși pentru o Rusie încă extrem de naționalistă. Aici se pot găsi cifrele exacte ale supraviețuitorilor, pe categorii, considerații ale numărului de pasageri de la bord, etc. Autorul, Serghei Glezerov demolează toate poveștile legate de cei 3700 de submariniști germani de la bord (în prezent rușii recunosc că cifra reală nu poate trece de 1500 cel mult), de declararea în Germania de trei zile de doliu național și catalogarea lui Marinescu drept „dușmanul personal al lui Hitler” (din motive evidente nu puteai declara doliu național când mai erau sute de mii de refugiați care așteptau să se îmbarce pe nave iar difuzarea știrii catastrofei maritime ar fi condus la panică și haos printre refugiați; în sfârșit, perioada de doliu a fost declarată pentru Wilhelm Gustloff însuși, liderul Partidului Nazist din Elveția asasinat în 1936 iar asasinul acestuia, studentul David Franfurter, a fost catalogat „dușmanul personal al lui Hitler”). „... trebuie să identificăm soluția corectă pentru rezolvarea acestei situații deoarece pentru germanii *Gustloff* este simbolul unei tragedii în timp ce în Rusia este simbolul

victoriei noastre eroice. Chestiunea cu *Gustloff* și *Marinescu* este una complicată și delicată și are legătură nu doar cu trecutul nostru dar afectează serios și viitoarele relații dintre Rusia și Germania ...” – concluzionează Serghei Glezerov.

În legătură cu Alexandru Marinescu, comandantul submarinului S-13 și autorul unuia dintre cele mai mari dezastru maritime, lucrurile sunt destul de complicate, multă vreme partea sovietică păstrând discreția asupra personajului și faptelor sale. În ultima perioadă însă lucrurile s-au schimbat complet, existând chiar și documentare despre naufragiul lui *Gustloff* și indirect, despre *Marinescu*, difuzate diferite canale de televiziune, inclusiv în România. Grafia corectă a numelui este *Marinescu*, personajul nu este român ci de origine română iar încercările unor conaționali de a se delimita de personaj sau chiar de a trece complet sub tăcere acest fapt pentru a evita orice posibilă legătură între dezastrul maritim provocat de *Marinescu* și originile lui (cu alte cuvinte „imaginea de țară”) sunt naive și nu fac decât să stârnească zămbete. Cât despre învinuirile aduse de sovietici că „a atacat numai ținte fără apărare...” par a fi parțial adevărate deoarece a renunțat în mod deliberat să torpileze crucișătorul greu *Hipper* (deși acesta trecuse în linia lui de miră) pentru a nu fi reperat. Pe de altă parte, într-o astfel de situație decizia aparține fiecărui comandant de submarine iar *Gustloff*, o navă aparținând unei națiuni beligerante, era o țintă chiar dacă era o navă comercială. După cum aflăm din articolul lui Sorin Olaru din „Timpolis”, ediția 20/23 septembrie 2007 (unul din materialele care oferă o viziune mai completă asupra vieții personajului disponibile pe internet în limba română, dar de fapt o simplă traducere de pe Wikipedia) „*tatăl său fusese un marin din Constanța, Vasile Marinescu, care s-a căsătorit cu o ucraineană, stabilindu-se ulterior la Odessa pentru a scăpa de poliție, după ce bătuse crunt un căpitan de navă. Cu numele schimbat în Marinesco, Alexandru se pare că și-a renegat originea română, considerându-se „fiu al Uniunii Sovietice”. După ce și-a făcut ucenicia în Marina Comercială*

sovietică și a căpătat experiențe în manevre navale făcute pe Marea Neagră, Marinesco a fost făcut ofițer de marină și i s-a dat, în 1939, comanda unui submarin nou, M-96 ...”. În continuare autorul relevă o altă latură a personajului, pe care insistă destul de mult, cu tușe groase (pe care, personal, nu le-am regăsit în textul original de pe wikipedia), și anume alcoolismul: „... *Marinesco, dezamăgit de faptul că nu participa la lupte, s-a refugiat în băutură, ajungând să consume peste cinci litri de vodcă pe zi(?)*. A devenit alcoolic și a fost dat afară din Partidul Comunist...” Se adaugă, conform autorului, atribuirea falsă a meritului scufundării unor nave germane care au condus la declararea lui ca erou de război, avansarea în grad, reprimirea în Partidul Comunist (cu toate că nu își rezolvase problemele cu alcoolul) și în final, în 1944, numirea la comanda submarinului S 13. Dacă considerăm corecte informațiile din articol afirmația din materialul domnului Păun „abateri de la morală socialistă” (!) nu mai pare atât de ciudată: „... În septembrie 1945, din cauza alcoolismului avansat, cu *Marinescu* nu se mai puteau înțelege nici măcar superiorii. Ca atare i s-a luat comanda submarinului S 13. Transferat într-un comandament „de uscat”, cu un grad inferior, *Marinescu* s-a apucat să bea cu și mai multă răvnă, în noiembrie 1945 fiind dat afară din Marină. ... A ajuns să fure pentru bani de vodcă(?), fiind și condamnat la doi ani de detenție în lagărul de la Kolima. *Marinescu* a murit în mizerie, în 1963, în urma unui ulcer netratat. A fost declarat erou al Uniunii Sovietice postum, în mai 1990. Muzeul Submarinelor de la Sankt Petersburg a primit numele său și câteva monumente au fost ridicate în onoarea sa la Kaliningrad, Kronstadt și Odessa.”

La o simplă căutare pe Google a lui *Marinescu* (cel puțin pentru paginile în limba română deoarece pe web referirile sunt mult mai numeroase) nu veți găsi mai mult de opt referiri, unele dublate, dintre care cel mai interesant (după articolul citat mai sus) este un forum de discuții (<http://forum.softpedia.com>) cu subiectul „Alexandru Marinescu, erou sau criminal de război?” postat pe 26 februarie 2007, probabil în

urma difuzării cu o seară înainte pe canalul National Geographic a documentarului despre scufundarea lui *Gustloff*. Ca orice forum de discuții (în februarie anul curent încă se mai postau păreri) abundă în informații eronate (este evident că mulți nici nu știau despre ce vorbesc), confuzii și chiar derapaje la limita decenției, ostilitate față de război, armată dar și indignare unora despre asocierea originii române a lui *Marinescu* cu unul din cele mai mari dezastru navale. Mergând mai departe unii s-au supărat chiar că unul din personajele romanului publicat în 2002, „In mers de răc” a scriitorului german Gunter Grass laureat al premiului Nobel, un amestec de ficțiune și realitate în care descrie calvarul refugiaților germani și scufundarea lui *Gustloff*, „este „românul Alexandru Marinescu, originar din cartierul odesan Moldoveanca”. O imagine de ansamblu asupra vieții lui *Marinescu* și evenimentelor la care a participat, inclusiv scufundarea navei *Gustloff*, diferită de celelalte perspective (relațiile cu NKVD-ul de exemplu) se poate găsi la <http://compunews.com/s13/s13.htm>.

Din 5 octombrie 1998 Colegiul Maritim din Odessa poartă numele lui A. Marinesco, „eroul submarinist”, el însuși absolvent al instituției (la vremea respectivă Școala Tehnică de Marină). Pe 24 iulie 2006, cu ocazia escalei NS *Mircea* la Odessa, am avut ocazia să vizitez împreună cu elevii Școlii Militare de Maiștri a Forțelor Navale „Amiral Ion Murgescu” școala respectivă unde, în ceea ce am putea numi sala de festivități sau clubul era organizată și o expoziție permanentă dedicată patronului școlii, în principal fotografii, machete și câteva obiecte care i-au aparținut lui *Marinescu* (după cum se observă și în fotografie). Mai mult, înaintea vizitării școlii în sala respectivă a fost organizată și o întâlnire la care a participat conducerea școlii dar și fiica și nepoata lui *Marinescu*. Dincolo de faptul că nu cunoșteam deloc limba română, evocarea tatălui a fost una strict subiectivă (de așteptat) și repede scurtată de organizatori pentru a se evita posibilele întrebări „incomode” legate de originea, faptele sale și modul cum sunt interpretate azi. ■

Navigator pe „marea” de nisip din Irak

Departe de lumea reală (II)

Text și foto:
Maior Sorin PANAINTE

Cred ca majoritatea dintre noi am simțit o ușoară accelerare a ritmului bătăilor inimii la aflarea veștii că tocmai am fost selectați să participăm la misiune în Irak. Unii spun că e nebunie, alții spun că este inconștiență..., eu personal mi-am dorit foarte mult participarea la o misiune în teatru, iar conjunctura a făcut ca acest teatru să fie Irak, și nu oriunde – chiar în capitala Irakului – Bagdad. Deși aceste teatre de operații sunt deja familiare pentru un număr însemnat de militari români, voi încerca să rememorez în paginile următoare câteva din experiențele mele trăite în Bagdad unde nu au ajuns foarte mulți militari români, cu atât mai puțin militari din Forțele Navale.

Aș începe cu motivația determinării mele de a participa la misiune. Pare sau nu credibil, am exclus din start motivația financiară, care însă nu este nici ea de neglijat. Cel mai important motiv a avut legătură foarte strânsă cu ceea ce înseamnă pentru mine „cariera militară”. Sunt militar și am simțit că fără o asemenea misiune am un handicap, o neîmplinire, un dezavantaj. Consider că nu poți fi cu adevărat un militar pregătit și călătind dacă nu treci prin atmosfera teatrului

de operații, dacă nu simți pe viu pericolul, riscurile unei zone de conflict. Un alt motiv important al hotărârii mele a constat în dorința de a-mi dezvolta și perfecționa deprinderile în folosirea limbii engleze. Participarea la o astfel de misiune oferă din plin această posibilitate. Al treilea motiv a fost legat de dorința de a lucra în comun cu forțe ale coaliției internaționale și a învăța lucruri noi, privind metodele lor de lucru, căile, mijloacele, stilul de lucru și mentalitățile care îi fac să fie performanți. Cel mai important lucru rămâne să încercăm să aplicăm și noi ceea ce considerăm pozitiv și performant la ei. Ultima motivație în alegerea pe care am făcut-o, a constat în dorința de a-mi cunoaște și testa limitele, dorința de a face ceva deosebit, poate ceva ce poate fi comparat cu un fel de „aventură”.

Și într-adevăr, a fost o adevărată aventură. Și cum în orice aventură se trece și prin pericole, acestea au existat din plin aici, în Irak. Bineînțeles că ne așteptam cu toții înainte de plecarea în misiune că aici vor fi și pericole, că doar e teatru de operații, dar cum arată ele în realitate și cum sunt trăite ... numai la fața locului se poate afla. Recunosc că, înainte de a pleca în misiune m-am gândit și am luat în considerare și posibilitatea de a mi se întâmpla ceva rău

dar acest lucru nu putea afecta decizia mea de a pleca în teatru.

O astfel de misiune pune la grea încercare nu numai persoana în cauză dar și întreaga familie. Impactul misiunii care se resimte în familie este unul serios și trebuie luat în seamă, gândindu-ne la pericolele din teatrele de operații. 197 de zile de misiune în Irak pentru mine, 197 de zile de așteptare și stress pentru familie, pentru copii, soție, părinți, rude. Poate chiar pentru familie a fost mai greu de trecut peste această perioadă de timp considerabilă. Nu pot să exprim prin cuvinte durerea din privirea băiețelului meu Andreas, de 4 ani și jumătate, la momentul despărțirii pentru a pleca în misiune. Imaginea cu privirea lui îndurerată m-a urmărit pe timpul întregii misiuni și nu-mi închipui câtă durere aș fi provocat familiei dacă mi s-ar fi întâmplat ceva rău... Dar, din fericire, nu mi s-a întâmplat nimic rău. Nu aș putea spune același lucru pentru toți colegii mei, șase ofițeri români, alături de care am plecat în misiune în locația Bagdad, în zona internațională din centrul orașului denumită și „Green Zone”. Am plecat șase în misiune și ne-am întors împreună doar cinci. Unul dintre noi, locotenent-colonelul Dorin Petruț, a părăsit teatru mult mai devreme, fiind rănit în urma unui atac cu racheta pe data

Sărbătorirea Zilei Naționale a României la Bagdad.

de 11 septembrie 2007, fapt relatat pe larg în presa celui moment. În urma atacului i-a fost afectat piciorul stâng, dar medicii spitalului din Ramstein din Germania au reușit să-i reconstituie tibia. Pe Dorin l-am vizitat la spitalul din Bagdad a doua zi după atac. În ciuda nefericitei întâmplări a avut tăria să zâmbească și să ne spună cu ușurare că el a scapat, pentru el misiunea s-a terminat, exprimând o ușoară compătimire pentru noi, cei care mai aveam în față încă cinci luni de misiune. La final, și-a exprimat dorința sinceră de a ne aștepta și a ne vedea la aeroport la întoarcerea din misiune.

Dintre pericolele cele mai mari întâlnite în Irak s-au numărat atacurile cu rachete și mortiere de diferite dimensiuni împotriva cărora nu te puteai apăra dacă te găseai la locul nepotrivit și în momentul nepotrivit așa cum i s-a întâmplat colegului nostru și nu numai lui. Botezul acestui gen de atac l-am trăit chiar în prima zi de la sosirea noastră în teatru. Zgomotul infernal și violent produs de atacul cu mortiere căzute undeva prin apropierea noastră ne-a „electrocutat” încă de la primele ore ale dimineții. Am sărit ca arși din paturile aflate în cortul imens în care am fost cazați provizoriu încercând să ne ascundem, neștiind unde. Într-o fracțiune de secundă toți erau sub paturi, încercând să-și asigure un minimum de protecție în

eventualitatea ca urmatorul proiectil va cădea lângă noi. Niciodată nu puteai ști unde vor cădea, dar realitatea este că puteau cădea oriunde și nu te puteai apăra dacă nu reușeai să te adăpostești la timp în „duck and cover”, niște mici buncare aflate din loc în loc. Rămâneai doar cu speranța că nu vei fi tu acel ghinionist peste care va pica proiectilul. În prima lună aceste atacuri s-au produs aproape zilnic, indiferent de oră. Uneori aveau loc și noaptea. Într-una din seri o rachetă a aruncat în aer două așa zise „corimece”, niște containere speciale făcute din materiale ușoare, amenajate ca și camere pentru cazare, în care am fost cazați și noi pe parcursul misiunii. Uneori aceste proiectile puteau fi detectate încă din aer dar nu aveai timp decât să te arunci pe burtă pe muzica alarmei, „incoming-incoming”. Aceste lucruri s-au întâmplat într-una din cele mai fortificate zone din Irak și anume, în curtea ambasadei SUA din Irak care activează în fostul palat prezidențial al lui Saddam Hussein din centrul Bagdadului.

Zona internațională în care ne-am desfășurat misiunea reprezintă zona cea mai exotica din Bagdad, situată în centrul orașului, de mărimea unui cartier mai mic, comparabil cu Tomis III din Constanța, zonă foarte bine securizată din punct de vedere al accesului, unde, gărzile aveau legiti-

tatea de a executa foc asupra oricui, militar sau civil, la cel mai mic indiciu suspect, sau în caz de nerespectare a semnelor făcute de ei. Se spunea chiar că mai întâi executau foc și apoi întreabau ce vrei. În această zonă se află importante instituții irakiene, ambasada SUA și a Marii Britanii, diferite monumente precum și populație civilă (peste 10000 de locuitori). Deși, călătorind prin această zonă, totul pare normal și sigur, pericole există, orice deplasare fiind considerată o mică aventură. Pe lângă atacurile de care am amintit a existat pericolul atacului indirect cu armamentul de calibru mic venind dinspre așa-zisa „zonă roșie”, respectiv zona din afara zonei internaționale. Și cum zona internațională („zona verde”) se află în centrul orașului, atacurile puteau veni din orice direcție, în special din zonele controlate mai puțin de forțele coaliției. Recomandarea de a purta vesta antiglonț și casca precum și obligativitatea portului acestora în anumite perioade de timp a fost justificată. Un alt pericol consta în riscul de a fi răpit. Cea mai indicată metodă de prevenire a tentativei de a fi răpit consta în evitarea călătoriilor prin această zonă de unul singur. Menționez că timp de trei luni am făcut naveta zilnic pe jos, aproximativ 1,5 km, între ambasada SUA unde eram cazat și locația unde se afla structura la care eram încadrat. Distanța nu

era lungă dar avea gradul ei de risc, având în vedere tentativele de răpire ce avuseseră loc pe acel traseu, crimele săvârșite la care s-au adăugat și temperaturile de peste 55°C din timpul lunii august și de peste 50°C din lunile septembrie și octombrie, plimbările pe jos pe astfel de temperatură nefiind recomandate și nici agreate de către noi.

Manifestări organizate pentru comemorarea atentatelor din 11 septembrie 2001, în Bagdad.

Rafinăria unde și-a desfășurat activitatea maiorul Sorin Panainte.

Și totuși, poate dacă nu ar fi fost aceste lucruri, nu am fi simțit cu intensitate „pulsul” zonei de conflict.

Am fost încadrat împreună cu un alt ofițer român în cadrul „Energy Fusion Cell”, o structură componentă a STRATOPS (operațiuni strategice) din cadrul MNF-I (Comandamentul forței multinaționale Irak). Această structură era destinată monitorizării și accelerării progresului proiectelor din domeniul energiei, mai concret în partea de electricitate și producției, livrării și valorificării petrolului. Activitățile de aici s-au desfășurat în comun cu partea irakiană, cu reprezentanți din guvernul irakian, misterele de resort - ministerul electricității și ministerul petrolului, ministerul irakian al apărării și cel interior. În cadrul acestei structuri am îndeplinit pentru o perioadă de trei luni funcția de ofițer de legătură și am avut diferite sarcini în anumite proiecte în derulare, atât pe linie de electricitate cât și în domeniul petrolului, iar în cealaltă perioadă de timp rămasă am fost promovat pe funcția

de „deputy chief of staff”, respectiv loțiitor al șefului de stat major al acestei structuri. Această promovare a survenit în urma executării unor misiuni în Bayji, o locație unde gradul de risc era mai mare decât în alte zone din Irak, iar condițiile de trai erau incomparabil mai vitrege decât în oricare altă locație din Irak. În aceste misiuni am executat o serie de sarcini atât pe linia înființării și dezvoltării unui centru de coordonare a transporturilor de produse petroliere din cea mai mare rafinărie din Irak (Bayji), cât și sarcini legate de prevenirea și combaterea corupției în această rafinărie. Una din aceste misiuni a durat trei săptămâni și pot spune că în acest interval de timp am trăit cea mai palpitantă perioadă din viața mea. Pe timpul acestei misiuni am trait cu intensitate atât „senzațiile tari” provocate de focurile de armă, dar și ceea ce înseamnă asprimea furtunilor de nisip. De asemenea, am avut ocazia să lucrez cu un număr

care, aflat pe patul de spital imediat după atac ne-a mărturisit că nu se gândește decât la familia lui, la copiii lui, la siguranța lor.

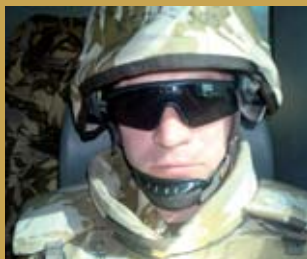
Am rămas plăcut impresionat de flexibilitatea și rapiditatea în abordarea problemelor de personal, dar și în ceea ce privește sarcinile. La ei totul se schimbă foarte rapid, fără prea multe formalități, ei adaptează statul de organizare și numirea personalului foarte rapid, pe loc, în funcțiile de priorități nou apărute precum și în funcție de abilitățile și experiența persoanei în cauză. Ei știu foarte bine lecția valorificării la maxim a deprinderilor unei persoane precum și a motivării și punerii în valoare a acesteia.

Astfel de misiuni internaționale în comun cu alte forțe din alte state ne oferă o ocazie unică să învățăm de la alții ceea ce este pozitiv și ceea ce ne-ar ajuta și pe noi să fim mai performanți. Dacă dorim să avem o armată performantă avem nevoie de punerea în aplicare a acestor lucruri, avem nevoie de a conștientiza faptul că avem nevoie de o

Bagdad-ul văzut de sus

Sorin Panainte în misiune în Humvee (High Mobility Multipurpose Wheeled Vehicle).

armată pregătită pentru a lupta, nu pentru a face cu totul alte lucruri care nu au nimic în comun cu pregătirea militară.

La final de misiune am sentimentul că mi-am făcut datoria. Sper, de asemenea, ca în scurt timp lucrurile se vor îmbunătăți în această țară, va fi mai multă securitate, iar poporul irakian va putea atinge acest standard normal de viață pe care îl dorim cu toții, de fapt!

Buletinul Forțelor Navale (nr.7/2007) Din sumar: Forțele Navale ale României în contextul noilor provocări la adresa securității și cooperării în regiunea Mării Negre. ● Contribuții ale Forțelor Navale din România la promovarea încrederii, securității și stabilității în regiunea Mării Negre. ● Aspecte privind organizarea și înzestrarea Forțelor Navale ale României pentru îndeplinirea obiectivelor de luptă contra minelor. ● Suportul logistic integrat pe durata de viață a navelor. ● Controlul traficului naval în zona de responsabilitate. ● Securitate prin democratizare în zona Mării Negre. ● Considerații privind participarea forțelor fluviale la gestionarea și soluționarea unei crize transfrontaliere produsă în spațiul fluvial. ● Participarea forțelor navale la misiuni internaționale – factor de promovare a imaginii României în lume. ● Principii doctrinare privind organizarea și misiunile Forțelor Maritime militare ale României în perioada postbelică (1944 - 1958).

Vivant professeurs, dr. Mariana Păvăloiu, dr. Marian Sărbu, Editura Centrului Tehnic-Editorial al Armatei, București, 2007, 156 p.+ ilustrații. Lăudabilă inițiativa celor doi autori de la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” de a publica o lucrare dedicată profesorilor instituției, mai ales că

a văzut lumina tiparului în preajma sărbătorii a 135 de ani de la înființarea Academiei Navale. „Cartea este o provocare pe care autorii o lansează cu eleganță, absolvenților Academiei Navale, „Mircea cel Bătrân”: elogiarea dascălului stimat, iubit, cu al cărui model au pornit în viață. Fiecare dintre noi poartă în suflet amintirea unui astfel de mentor.” aflăm din Cuvântul înainte semnat de amiralul dr. Gheorghe Marin, șeful Statului Major General. Cartea este interesantă deoarece materialele rezultate din cercetările arhivistice sunt completate în mod fericit cu memorialistică de calitate. Probabil că lucrarea i-a nemulțumit pe unii dar, precizările autorilor din prefață, despre intențiile, criteriile, modul de alcătuire a lucrării și intențiile viitoare sunt foarte clare. 64 de portrete de profesori se regăsesc în volum, prea mulți pentru a fi menționați aici, dar oricum, veți găsi, aleatoriu citând, de la viceamiralul Vasile Urseanu la contraamiralul (r) prof.univ.dr. Aurel Șerb, de la locotenent-colonelul Mihail Drăghicescu la comandorii Constantin Pogonat, Petre Popescu Deveselu, Ion Miulescu, Mihail Chiriță sau amiralul Petre Bărbuneanu. Așteptăm cu mare interes apariția volumului al doilea. (B.D.)

de a lua din el Focul, nu Cenușa, așa cum spune autorul în incipitul cărții. (O.B.)

Volumul reprezintă un arc peste timp al primei promoții de învățământ superior a Marinei Militare Române, în paginile căruia, alături de poveștile și amintirile unor ani care au marcat începuturile învățământului modern de marină, sunt prezentate prin cuvintele foștilor comandanți și profesori, evoluția și performanțele absolvenților, reflecții asupra conținutului programelor de învățământ. Monografia cuprinde în paginile ei, povestea care reflectă activitatea primei promoții de învățământ superior a Marinei Militare Române, a unor oameni care au reușit să ajute la formarea multor generații de tineri ofițeri. Este înainte de toate o lucrare care transmite mai departe experiențe de viață. (O.B.)

Frontiera (nr. 1/2008). Din sumar: PRF 2007 – Anul acțiunilor în forță. ● Misiuni comune cu poliției italiene. ● SPF Chilia – locul unde lumina este aprinsă întotdeauna. ● Primul dosar penal din anul 2008. ● Documentar / carte de identitate Turcia. ● Știri. ● Omul de lângă noi – pictorul de la Sulina ● Formarea României Mari. ● Fă din viața ta o misiune extraordinară! ● „Ar fi păcat ca sportul național al românilor să se piardă!” ● Concert extraordinar de Crăciun. ● În memoriam. ● Divertisment. (M.E.)

All Hands (ianuarie 2008). Un număr dedicat aproape în exclusivitate marinarilor americani din teatrele de operații de pe uscat. „Aducând speranță în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii” este coperta și dosarul revistei care tratează prezența marinarilor americani în munții din estul Afganistanului în provincia Khost în cadrul echipei de reconstrucție provincială (PRT) iar „Cei 14 luptători” lucrează tot în Afganistan la instruirea noii armate afgane. „În spatele sărmei ghimpată” este un alt articol din teatrele de operații, de data aceasta de la Camp Bucca, cel mai mare loc de detenție din Irak, a cărui pază este asigurată tot de marinarii militari americani și tot în Irak ne întâlnim „cu vânătorii de bombe” din Marină”. Din revistă nu lipsesc constructorii marinei „U.S.Navy Seabees: Noi construim, noi luptăm”. Primul număr din acest an este însoțit, ca întotdeauna, de „Owner's & Operator's Manual”, o radiografie a U.S.Navy de azi cu informații și detalii din toate sectoarele și domenii: strategia maritimă, structura marinei, solde și beneficii, grade, dezvoltare profesională, recrutare, educație, medicină navală, însemne de armă, nave, vânătoare de mine, submarine, portavioane, aviație navală, armament, război expediționar, forțe speciale. Esențial pentru oricine vrea să înțeleagă ce reprezintă marina militară americană în 2008. (B.D.)

MARINA ROMÂNĂ ÎN TIMP

În acest număr de revistă am căutat în arhiva noastră pentru a vedea ce se întâmpla în Forțele Navale în lunile ianuarie și februarie și modul cum erau redat evenimentele în paginile publicației noastre. Pentru mai multe detalii se poate accesa și www.fortele-navale.ro.

Acum 15 ani, numărul 18 (1-2/1993). Pe copertă îl aveam pe „bătrânul” Eugen Stihl (în iunie se împlinesc patru ani de când „zace” la Mangalia, după ieșirea din serviciu, tot așteptând finalizarea vreunei inițiative de transformare în navă muzeu – ultima se pare că ar aparține Ligii Navale Române). Nu lipseau reportajele („Luptători în adâncuri” pe vremea când actualul șef al Serviciului Istoric al Armatei mai scria reportaj, dar și „Furtuna” de pe vremea când scafandrii de mare adâncime lucrau cu PETROMAR-ul) iar rubrica „Nume de eroi înscrise pe bordajul navelor” își continua apariția de data aceasta având ca subiect pe căpitanul Mihail Romano.

Acum 10 ani, numărul 51 (ianuarie-februarie 1998). Aviso-ul francez Commandant Blaison era în escală la Constanța, publicam concluziile la exercițiul PHIBLEX RO-97, la „Profesiunea mea – știință” vorbeam despre locotenent-comandorul Dorin Mara, la „File de istorie” aflăm despre „Ofițeri de marină străini – cavaleri ai Ordinului Mihai Viteazul iar pentru lumea mică-mare a colecționarilor aveam „Ștampile de bord”.

Acum 5 ani, numărul 92 (1) 2003. „Prima evaluare a interoperabilității dragoarelor maritime” (subiect ilustrat și de coperta I) era, împreună cu articolul „Fregate engleze pentru Forțele Navale Române” (este vorba de semnarea acordului de achiziție a celor două fregate), subiectul principal al revistei. Continua serialul „Misiune de pace în Congo Kinshasa” ajuns la episoaul trei și publicam un grupaj de materiale realizate de cursanții Cursului postuniversitar de perfecționare în conducerea activității de comunicare și relații publice organizat de Colegiul de Comandă și Stat Major din cadrul Academiei de Înalte Studii Militare, materiale rezultate în urma unei săptămâni de studii de documentare și exerciții de specialitate în garnizoane din zona de operații Dobrogea. (B.D.)

MARTIE - luna femeilor

Diana CHINDRIȘ
Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

SCOICI ȘI MĂRȚIȘOARE

Înmugurește marea,
Printre scoici
se strecoară
nisipul ei
cel mai de primăvară.
Se prinde,
în părul ei de spume albe
briza de martie.
De degete i se ațăță,
cu zbor de pescăruș
și soare,
mărțișoare...

DE DRAGOSTE

Bratele de soare,
degete cu gust de portocale
se-ntind peste fulgi târzi
să ne mângâie obrăjii.
Se așterne bunăoară
Prima noastră primăvară.

MAMEI, DIN DEPĂRTĂRI

Ți-am desenat cerul, mamă,
cu gânduri de primăvară,
cu nouri de răsede,
cu zboruri și vise.
Am să conturez marea
altfel mamă:

să-ți gungă
la picioare blândă
clipind a mine;
spumele ei să-mi șoptească
ce te-ncântă, ce te doare;
algele să te slăvească;
pescărușii să știe să
zboare
în forma surâsurilor tale.
am să-mi îșfig
coatele în adâncuri
și bărbia în țărâm,
așteptând
să-mi săruți fruntea.

PODUL DE SUS

Țasească, ultima zăpadă
îi coboară peste umerii goi,
rochie de bal în zori.
Ți-și întinde
pântecul fulguit spre soare.
Țăpile și palmele
împletesc în țărână ghiocei.
În curând
îi sângerează obrăjii
o verdeață;
de buze i se desprind
zboruri-așteptări.
Părul ei flutură peste zări
curecbee.

Foto: Olivia Bucioacă

Șah la Mangalia

Șahul nu este doar un sport, este o artă care îi fascinează pe copii dar și pe cei mari, un joc perpetuu care a străbătut timpul și care nici până astăzi nu a ajuns să fie descifrat în totalitate. Introdus ca materie facultativă în aria curriculară școlară, șahul dezvoltă logica gândirii, spiritul de competiție și ajută la o mai bună socializare în rândul copiilor. Receptiv la tot ce înseamnă activități culturale și sportive, Cercul Militar din Mangalia a fost din nou, în luna februarie, gazda, a semifinalei campionatului național de șah pentru copii, cu vârsta cuprinsă între 6 și 10 ani. La turneul de șah au participat copii din Constanța și Mangalia, precum și de la cluburile recent înființate din Cernavodă și Techirghiol. Semifinala concursului de șah de la Mangalia este doar o primă etapă dintr-un lung șir de competiții, în urma căreia cei mai buni copii vor reprezenta județul Constanța, la finala din luna aprilie, ce va fi organizată la Voineasa. În același timp, la Cercul Militar Mangalia, a avut loc și a doua ediție a concursului de șah „Cupa Mării Negre” adresat juniorilor până în 18 ani, care se află într-o perioadă de pregătire pentru finalele campionatului național în aceeași perioadă, tot la Voineasa. Merită să menționăm faptul că din cei 18 jucători de șah care au participat la Cupa Mării Negre, 7 sunt jucători de valoare internațională. Medaliiile, diplomele și cupele s-au disputat între reprezentanții cluburilor din Constanța și Mangalia, care în ultimii ani au obținut cele mai bune performanțe la turneele naționale. (O.B.)

Precizări editoriale

Grupul Mass-Media al Forțelor Navale (GMMFN) contribuie prin mijloace specifice la îndeplinirea obiectivelor de imagine publică, informare internă a personalului și realizare a transparenței activităților Forțelor Navale. Reamintim cititorilor revistei *Marina Română*, că Grupul Mass-Media al Forțelor Navale realizează pe lângă această revistă, emisiunile de radio și televiziune *Scutul Dobrogei*. Emisiunea de televiziune *Scutul Dobrogei*, poate fi urmărită pe postul „TV Neptun Constanța”, post de televiziune care poate fi recepționat și pe satelit prin rețelele Boom Extrasatelit, DiGi TV, DiGi Cablu și RCS-RDS. De asemenea, începând din luna septembrie 2007, emisiunea *Scutul Dobrogei* de difuzează și pe postul de televiziune „TV Brăila-Galați”, o dată la două săptămâni, iar începând cu luna februarie 2008, pe postul de televiziune „TV Accent Tulcea”. Programul de difuzare al emisiunilor poate fi accesat la adresa www.fortele-navale.ro. Emisiunea săptămânală de radio, *Scutul Dobrogei*, cu durata de 15 minute este difuzată pe postul „Radio Constanța”, miercuri de la 11.10. Vă informăm și pe această cale, că puteți găsi produsele Grupului Mass-Media al Forțelor Navale și pe Internet, la adresa www.fortele-navale.ro.

După cum observați, am inaugurat și în acest număr al revistei noi rubrici, care

Foto: Mihai Egorov

sperăm să vă atragă, să vă bucure și să vă facă să lecturați *Marina Română*; avem de asemenea colaboratori noi cărora le mulțumim; vă așteptăm în continuare să colaborați cu revista noastră. Pentru o mai bună relaționare între cititori și Grupul Mass-Media al Forțelor Navale, așteptăm pe adresa redacției, str. Ștefăniță Vodă, nr.4, Constanța, sau pe adresele de e-mail, prezentate în

caseta tehnică, materiale însoțite de fotografii pentru a fi publicate în paginile revistei, sugestii despre conținutul emisiunilor radio și TV *Scutul Dobrogei*, despre rubricile revistei, despre ce ați dori să găsiți în această revistă sau în emisiunile noastre, astfel încât produsele GMMFN să corespundă cât mai bine nevoilor de informare a personalului Forțelor Navale Române. (M.E.)

CETACEE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Orizontal: 1) Din capul cașalotului, ce reprezintă o treime din corp, se extrage această substanță albă, cu aspect de ceară, folosită în cosmetică și la fabricarea lumânărilor. 2) Mamifer de 60-80 greutate, ce trăiește în mările calde, având dinți pe falca inferioară și capul mare – E în curs...financiar. 3) La orcă! – Prima ambarcație din lume, concepută și construită la îndemnul lui Noe de către fii săi și tovarășii acestora. 4) Tulburat peste măsură – Vânător de balene – În nervi 5) „Ministrul forțelor Armate” (siglă) – Navă. 6) Taxe din trecut – Veghă la tribunal. 7) Ticsi pe mijloc – Sport nautic – Lelel 8) Strigătul marsuinului – Atacă de sus în plină zi. 9) Ca marea domolită – Ulise din „Odiseea” de Homer sau Enea din „Iliada” (pl.). 10) Balenele albastre cu lungimea de 25-33 metri ajung la greutatea de 150 – Nimfă a izvoarelor, fântânilor și apelor. 11) Locuitor de lângă Capul Horn, cel mai sudic ținut, unde pe lângă balene trăiesc pinguini, foci, lei-de-mare – Produs chimic obținut din grăsimea de balena.

Vertical: 1) Hrana balenei nordice (pl.) – Tecl. 2) Oceanul...liniștit – Aparat pentru măsurarea vitezei unui vas. 3) În creste! – Balene mici, ce aduc cu delfinii, vânați pentru uleiul scos din falcii, folosit de ceasornicari, cât și pentru carnea lor gustoasă. 4) Creveta sau eufaziul, ce se află în planctonul animal, servind ca hrană balenelor (pl.) – Forma unei insule de corali. 5) Mele! – Consistența coltului prelungea ca un nas ascuțit al narvalului, ce constituie calitate bună, ca fiind un antidot împotriva otrăvirii, ceea ce mărea prețul lui (pl.) 6) Aur (inv.) – Culpă – Cap de nauit! 7) Net! – În voie! – Mai marele marilor. 8) Duc la liniștiri totale la cetacee, prin folosirea tranchilizantelor de către harponieri de pe baleniere. 9) În zăbră! – Canoe! – E în curs în Iran. 10) A nu vorbi ca peștele (Mold.) – Adjectiv ce se atribuie orcei, care se spunea că ucide totul în cale. 11) Mamifer din ordinul cetaceelor ce se deosebește printr-un colț prelungea în afara gurii – Cocosatul din Tibet.

Dicționar: LOH, AOR, TACE.

Rezolvarea careului din numărul trecut, MARITIMĂ:

Orizontal: 1) MARGARITARE. 2) UDA – TARAMA. 3) RECHIN – LIUS. 4) AMIA – GABARA. 5) RE – MI – R – BIR. 6) ENISEI – VI – E. 7) INI – AGILA. 8) CROIT – HR – RT. 9) RIT – PLIANTA. 10) A – AC – CORSAR. 11) BOTEZ – CI – GM.

Vertical: 1) MURARE – CRAB. 2) ADEMENTIRI – O. 3) RACI – INOTAT. 4) G – HAMSIU – CE. 5) ATİ – IE – TP – Z. 6) RANG – IA – LC. 7) IR – AR – GHIOC. 8) TALB – VIRARI. 9) AMIABIL – NS. 10) RAURI – ARTAG. 11) E – SARE – TARM.

Ion BRINDEA

Practică la bordul N.S. Mircea: student caporal Diana Chindriș (foto stânga) și elev-frunța Ioana Natalia Ciocotșan.

Ochiul Flotei

◀ 25 februarie 2008, Batalionul 307 Infanterie Marină de la Babadag.

Maiorul Marius Gheorghescu, comandantul detașamentului ROFND prezentând drapelul detașamentului ROFND pentru teatrul de operații Kosovo.

Foto: Olivia BUCIOACĂ.

◀ 19 februarie 2008, Centrul de Instruire, Simulare și Evaluare al Forțelor Navale.

Membrii echipajului Divizionului 146 Nave Minare-Deminare urmărind planul de acțiune în timpul exercițiului de instruire prin simulare, SIMEX.

Foto: Olivia BUCIOACĂ.

▲ 8 ianuarie 2008, Portul Tulcea.

Gheața a pus stăpânire pe Dunăre, iar „salvatorul” populației din suburbia Tudor Vladimirescu a fost și în acest an remorcherul fluvial 328.

Foto: Nicu DUMBRAVĂ.

◀ 23 februarie 2008, Baza Aeriana Mihail Kogălniceanu.

Piloții detașamentului 4 din escadronul Vipers, detașați pe nava americană *USS San Jacinto*, într-un schimb de experiență cu piloții Grupului de Elicoptere. În mijloc, locotenentul . Între 21 și 24 februarie crucișătorul *USS San Jacinto* a efectuat o vizită oficială la Constanța.

Foto: Bogdan DINU

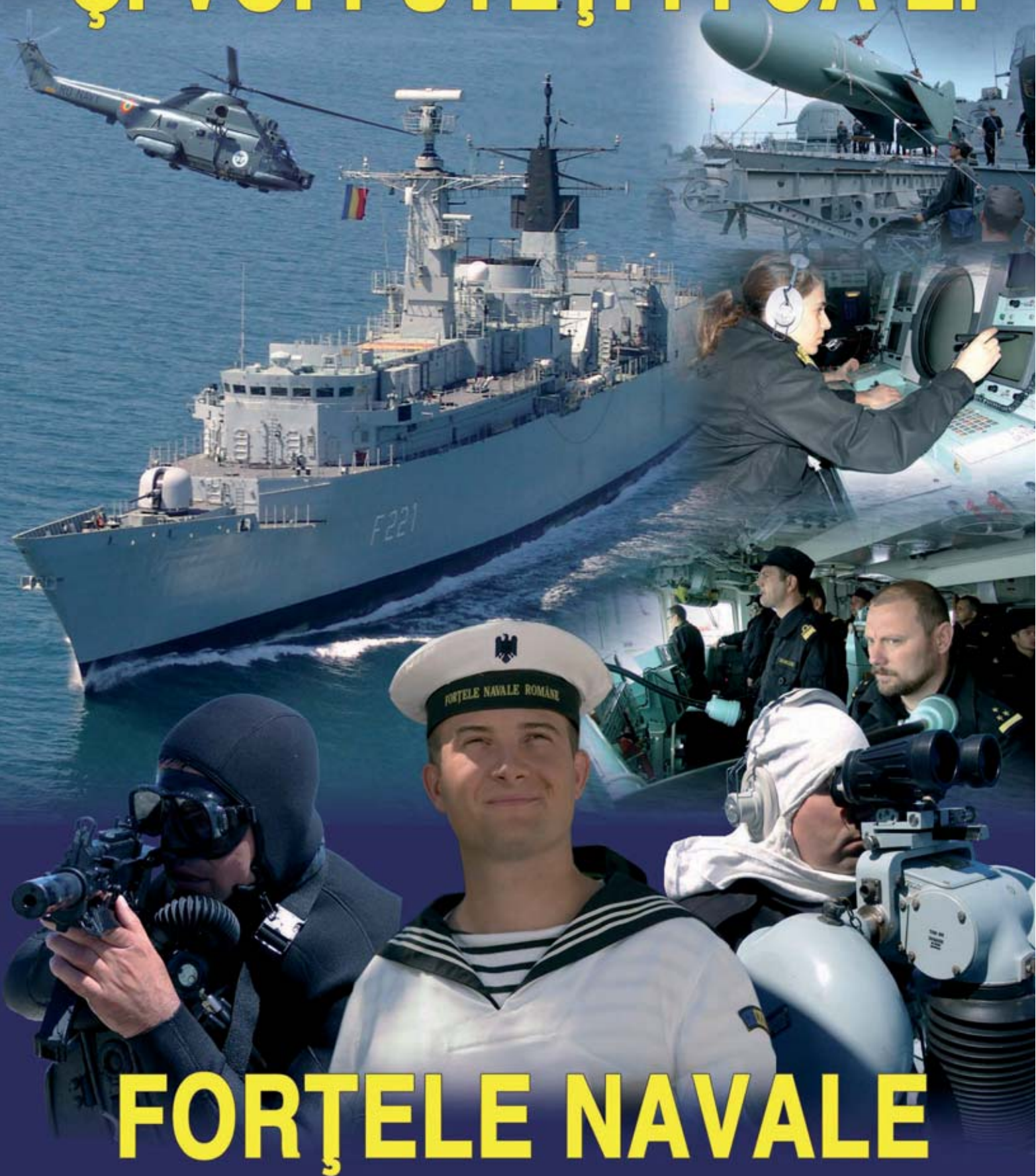
► 23 februarie 2008, Portul Constanța.

HMS Exeter se pregătește să acosteze la Dana 7 a portului Constanța pentru o vizită de patru zile. În prim plan, SGV Aurelian Manasă din grupa de manevră de pe cheu, asigurată de fregata *Regele Ferdinand*.

Foto: Bogdan DINU

ȘI VOI PUTEȚI FI CA EI

FORȚELE NAVALE

Forță • Profesionalism • Respect

www.fortele-navale.ro